

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

МАЙКЪЛ ЛЕДУИДЖ

A person is running on a treadmill in the center of a large, ornate cathedral. The treadmill is positioned on a wooden floor, and the person is running towards the altar. The cathedral's architecture is highly detailed, with tall, pointed arches and intricate carvings. The lighting is warm and dramatic, highlighting the person and the treadmill. The overall atmosphere is one of a surreal or unexpected scene.

ЛОШ КЪСМЕТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАЙКЪЛ
ЛЕДУИДЖ
ЛОШ КЪСМЕТ**

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

Детектив Майкъл Бенет от отдел „Убийства“ е на път да приеме най-сериозното предизвикателство в кариерата си. Цялата нация скърби за внезапната смърт на бившата Първа дама. Най-влиятелните хора в света се събират в старинна катедрала в Ню Йорк за погребението ѝ. Тогава се случва немислимото. Милиардери, политици и звезди от шоубизнеса са хванати в капан.

Бенет е привлечен за преговори с похитителите. Безскрупулни престъпници и хладнокръвни убийци, те ловко парират действията на полицията и службите за сигурност. Скоро започват показни убийства на заложници. Обществеността и медиите по цял свят следят отблизо развоя на събитията. В тази кризисна ситуация Майкъл научава съкрушителната новина, че съпругата му губи неравната борба с рака.

Бенет трябва не само да се справи с личната си трагедия, но и да спаси заложниците. Озовал се под светлините на прожекторите, той трябва да намери изход или да понесе най-грандиозното поражение.

Посвещение:

*Посвещава се на У. и Дж. и на техните четири деца
К., М., Е. и Н.*

*Книгата се посвещава и на Палм Бийч Дей Академи,
както и на колежа „Манхатън“.*

На Ричи, Диърдри и Шийла.

И на Мери Елън, Каръл и Тереза.

ПРОЛОГ
ПОСЛЕДНАТА ВЕЧЕРЯ

I.

Когато сервитьорът в кремаво вечерно сако се извърна с гръб към тях, Стивън Хопкинс се наведе през сепарето и целуна жена си. Каролайн Хопкинс затвори очи, усещайки вкуса на изстуденото шампанско, което съпругът ѝ току-що бе отпил. Почувства как пръстите на Стивън придърпват една от тънките копринени презрамки на роклята ѝ „Шанел“.

— Ако не си забелязал, те едва се крепят — закачливо въздъхна тя. — Продължавай в същия дух и гардеробът ми сериозно ще пострада. Как е червилото ми?

— Много е вкусно... — Стивън я озари с усмивката си на кинозвезда. Сетне докосна бедрото ѝ.

— Вече си над *петдесет* — отбеляза Каролайн, — а не на петнадесет.

„Сигурно е незаконно да се забавляваш със съпруга си“, помисли си тя и игриво отмести ръката му. Не можеше да повярва, че превърналата се в традиция коледна вечер в Ню Йорк с всяка изминала година ставаше все по-хубава...

Вечерята тук, в ресторант „Л’Арен“ — най-елегантния, най-съблазнителния френски ресторант в Ню Йорк — винаги беше последвана от разходка с кабриолет в Сентръл Парк и завършваше в президентския апартамент на „При Пиер“^[1]. Това бе взаимният им коледен подарък за последните четири години. И всеки път срещата им бе по-романтична от предишната, все по-вълнуваща и приятна.

Изведнъж, сякаш по поръчка, отвън пред прозорците на ресторанта с меден обков започна да се сипе пухкав сняг. Едри сребристи снежинки се въртяха вихрено около блестящите старомодни лампи по Мадисън авеню.

— Ако тази Коледа можеше да сбъдне всяко твое желание, какво щеше да е първото? — внезапно попита Каролайн.

Стивън надигна своята чаша с позлатен ръб, пълна с френското шампанско „Лорен-Перис Гран Сиекл Бру“, и замислено отрони:

— Бих искал...

За миг сякаш се опита да обърне всичко на шега, ала по лицето му изненадващо пробягна сянка на тъга. Той се взря в дългата тънка чаша с шампанско.

— Бих искал това да е горещ шоколад.

Каролайн усети как главата ѝ се замайва от нахлулите спомени. И леко въздъхна.

Преди много години със Стивън бяха тъжни и изпълнени с носталгия първокурсници в Харвардския университет. Никой от двамата стипендианти нямаше достатъчно пари, за да се прибере при семейството си за Коледа. Една сутрин те се оказаха единствените студенти, дошли за закуска в подобната на пещера столова „Аненберг Хол“.

— Само за да се постопя — обясни ѝ тогава Стивън, докато се настаняваше на масата ѝ.

Не след дълго стана ясно, че и двамата възнамеряват да се посветят на изучаването на политическите дисциплини. Откриха също, че мненията им съвпадат по удивително много въпроси, свързани с образованието им. Като излязоха навън, пред фасадата от червени тухли на „Холис Хол“, Каролайн импулсивно се отпусна в снега и направи снежен човек. Стивън ѝ помогна да се изправи и лицата им почти се докоснаха. Тя отпи припряно от горещия шоколад, който бе задигнала от трапезарията, за да не целуне момчето, с което току-що се бе запознала. И което вече ужасно я бе заинтригувало...

Каролайн все още виждаше Стивън такъв, какъвто бе тогава — млад и усмихнат, огрян от ослепителната слънчева светлина в ярката зимна утрин. Онзи мил младеж, застанал пред нея в двора на Харвардския университет, който дори не подозираше, че един ден ще се ожени за нея. И че ще я дари с красива дъщеря. А накрая ще стане президент на Съединените щати.

Въпросът, който ѝ бе задал преди тридесет години, докато тя държеше пред устните си чашата с горещо какао, сега отново отекна в ушите ѝ — звънко като докосване на кристал до сребърен прибор:

— И твоят шоколад ли има вкус на шампанско?

„Горещ шоколад с вкус на шампанско — замисли се Каролайн, като вдигна високата и тънка чаша, пълна с искрящи мехурчета. — А сега шампанско с вкус на горещ шоколад“. След две и половина десетилетия брачен живот кръгът се бе затворил.

Тя се замисли за общите им щастливи дни, докато се наслаждаваше на прекрасния миг. Ала изведнъж някакъв непознат глас я изтръгна от унеса ѝ:

— Извинете ме, господин президент — прошепна натрапникът. — Много съжалявам. Извинете ме.

Рус мъж с бледо лице в двуреден, метално сив костюм стоеше на три метра от тяхното сепаре. Размахваше в ръка менюто и една писалка. Салонният управител Анри веднага се появи, за да помогне на Стив Беплар, агентът от специалните служби, охраняващ семейство Хопкинс, да отведе дискретно досадния натрапник.

— О, толкова съжалявам! — продължи да се извинява непознатият пред агента от специалните служби. — Исках само президентът да се подпише върху менюто.

— Всичко е наред, Стив — махна с ръка Стивън Хопкинс и сви извинително рамене към съпругата си.

„Славата понякога е истинска кучка“ — помисли си ядосано Каролайн, докато поставяше чашата с шампанско върху снежнобялата ленена покривка.

— Може ли да го надпишете за жена ми? Името ѝ е Карла — заговори забързано бледият мъж, надничайки над широкото рамо на агента от специалните служби.

— Карла е съпругата ми! — извика той малко по-силно.

— О, боже мой! Вече го казах, нали? Извадих невероятния късмет да видя отблизо най-великия президент от миналия век, а аз какво правя? Дрънкам глупости! Боже, сега пък се изчервих! Длъжен съм да ви кажа, че изглеждате страхотно тази вечер. Особено вие, госпожо Хопкинс.

— Честита Коледа и на вас, сър — Стивън Хопкинс опита да се усмихне, доколкото можеше по-мило.

— Надявам се, че не ви обезпокоих — смотолеви непознатият.

— Ама разбира се! — засмя се Стивън, когато досадникът се скри от погледите им. — Как може съпругът на Карла да си помисли, че съсипването на най-романтичния миг в живота ни може да ни причини някакво безпокойство?

Двамата още се смееха, когато ухиленият до уши сервитьор приближи, за да им поднесе вечерята, след което мигом изчезна.

Каролайн възхитено огледа сложната украса на своята порция гъши дроб, а съпругът ѝ доля шампанско в чашата.

„Толкова е красиво, че е грях да бъде изядено“, помисли си тя, посягайки към ножа и вилицата. Първата хапка бе толкова лека, че усети вкуса ѝ след няколко секунди. Но после вече бе твърде късно.

Сякаш някакво огнено кълбо мигновено обгори дробовете, гърлото и лицето на Каролайн Хопкинс. Очите ѝ като че ли щяха да изхвъркнат от орбитите, когато тя изпусна сребърната вилица, която издрънча върху порцелановата чиния.

— О, боже мой, Каролайн — чу тя вика на Стивън, който я гледаше ужасен. — Стив! Помощ! Нещо не е наред с Каролайн! Не може да диша!

[1] Изискан хотел в Манхатън, Горен Ийст Сайд, между Пето авеню и Мадисън авеню, точно срещу езерото в Сентръл Парк. — Б.пр. ↑

II.

„Моля те, Господи, не. Не позволявай това да се случи. Недей!“ — помоли се Стивън Хопкинс, докато се надигна пребледнял и опита отново да извика за помощ. Стив Беплар вече беше до него, грабна масата и я блъсна настрани.

Кристални чаши и порцеланови чинии се изпотрошиха върху полирания дървен под, когато агент Сюзън Ву, най-близко намиращата се от четиричленната охрана, изтегли г-жа Хопкинс от сепарето. Агентката незабавно бръкна с пръст в устата на Каролайн, за да извади остатъците от храната. После застана зад нея, притисна юмрук към гръдния ѝ кош и започна да изпълнява метода на Хаймлих за първа помощ при опасно задавяне.

Стивън наблюдаваше безпомощно как лицето на жена му от червено стана почти черно мораво.

— Спрете! Почакайте! — намеси се той. — Тя не се е задавила. Това е алергията! Тя е алергична към фъстъчено масло. Намерете лекарството ѝ! Малката писалка, която винаги носи със себе си. Къде е чантата ѝ?

— В колата отвън! — извика агент Ву, затича се през залата и след минута се завърна с чантата на Каролайн в ръка.

Стивън Хопкинс изсипа съдържанието на чантата върху атлазената дамаска на сепарето.

— Няма я тук! — изохка той, докато трескаво ровеше из гримовеите и флакончетата с парфюми.

Стив Беплар извика нещо в микрофона в ръкава си, сетне вдигна на ръце бившата Първа дама, сякаш беше заспало малко дете.

— Към болницата, сър! — задъхано каза той, забързан към изхода, докато всички останали в ресторанта го изпращаха с ужасени погледи.

След броени секунди Стивън Хопкинс седеше на задната седалка на движещия се с бясна скорост полицейски автомобил „Краун Виктория“ и придържаше главата на жена си върху скута си. Тя дишаше накъсано със свистящи хрипове, сякаш въздухът изгаряше

дробовете ѝ. Сърцето му се свиваше от мъка, докато я гледаше как стиска очи, мъчена от жестока болка.

На алеята пред входа на спешното отделение към болницата „Сейнт Винсът“ на Петдесет и втора улица вече ги очакваха лекар и санитар с носилка на колела.

— Предполагате, че е алергична реакция ли? — попита един от притичалите след малко лекари, докато мереше в движение пулса на Каролайн. Двама санитарни с все сили бутяха носилката през плъзгащите се стъклени врати.

— Тя има силна алергия към фъстъченото масло. Още от дете — обясни Стивън, придържайки Каролайн от едната страна. — Предупредихме кухненския персонал в „Л’Арен“. Трябва да е станала някаква грешка.

— Тя е в шок, сър — рече докторът. Препречи пътя на бившия президент, докато вкарваха количката през вратата с надпис САМО ЗА БОЛНИЧЕН ПЕРСОНАЛ. — Ще се опитаме да я стабилизираме. Ще направим всичко...

Стивън Хопкинс избута рязко слисания лекар от пътя си.

— Няма да я оставя! — изкрещя той. — Да вървим! *Това е заповед.*

Когато нахълта в шоквата зала, сестрите вече бяха свързали интравенозната система към ръката на Каролайн, а на лицето ѝ бяха нахлузили кислородната маска. Той потръпна, като видя как срязаха красивата ѝ рокля, за да прикрепят към оголената кожа сензорите на апаратурата за следене на сърдечната дейност.

Щом го включиха, апаратът записука с ужасяващ, непрекъснат бипкащ сигнал. После върху течащата червена лента на екрана се изписа права черна линия. Една от сестрите незабавно се зае да прави сърдечен масаж на Каролайн.

— Дръпни се! — извика докторът и натисна електрошоковите подложки към гръдния кош на бившата Първа дама.

Стивън видя как тялото ѝ рязко подскочи нагоре, след което апаратът издаде тих звук, а върху монитора се изписа остър пик нагоре. После още един.

Ударите на сърцето ѝ се възстановяваха чудодейно.

Сълзи на благодарност избиха в очите на Стивън.

Ала в следващия миг отново се чу ужасяващият монотонен сигнал.

Докторът опита още няколко пъти животоспасяващата процедура с дефибрилатора, но пищящият апарат продължаваше да издава стържещ звук. Последното, което видя бившият президент, бе милосърдният жест на предания агент от специалните служби.

С насълзени очи Стив Беплар протегна ръка и изскубна щепсела от стената с жълти фаянсови плочки, за да накара дяволската машина да замлъкне.

— Толкова съжалявам, сър. Тя е мъртва.

III.

Бледият рус любител на автографи от „Л'Арен“ нареди на цветнокожия таксиджия да спре на Девето авеню, една пряка северно преди болницата „Сейнт Винсънт“. Пъхна десетачка в мръсния прорез на стъклената преграда, разделяща задната седалка от мястото на шофьора, след което с лакът натисна не по-малко зацапаната дръжка на вратата. Наистина имаше защо всички да го наричат *Чистника*.

Микробус от новинарската емисия „От мястото на събитието“ на „Канал 12“ рязко заби спирачки и закова намясто, щом видя униформените полицаи. Те се опитваха да удържат тълпата от яростно напирани репортери и телевизионни оператори пред входа на спешното отделение на болницата.

„Не — помисли си той. — Не може да бъде! Нима съм пропуснал цялото забавление?“

Тъкмо прекосяваше Петдесет и втора улица, когато зърна някаква млада санитарка със скръбно изражение да се измъква от тълпата.

— Госпожице! — извика той, като се изпречи пред нея. — Вярно ли е, че тук са довели бившата Първа дама Каролайн?

Едрата латиноамериканка кимна, преди внезапно да изхлипа. Изведнъж избухна в сълзи и поднесе трепереща ръка към устата си.

— Тя току-що умря — рече. — Каролайн Хопкинс издъхна преди малко.

За секунда Чистника усети замайване, все едно че го бе връхлетяла силна вихрушка. Примигна озадачено, докато клатеше глава, смаян и въодушевен.

— Не, не може да бъде... Сигурна ли сте?

Развълнуваната санитарка изхлипа и внезапно го прегърна.

— *Au Dios mio!*^[1] Тя беше светица. Колко много направи за бедните и за болните от СПИН. Веднъж дойде за проекта на майка си в Бронкс и ние всички ѝ стиснахме ръката, сякаш беше английската кралица. Нейната всеотдайност бе една от причините да си намеря работа, с която да помагам на болните. Как може да е мъртва?!

— Единствено Бог знае — утешително заяви Чистника. — Но сега тя е в Неговите ръце, нали?

Сетне потръпна от прегръдката ѝ, сякаш усети милионите микроби, които разнасяше тази жена. Ужаси се от мисълта за невероятната мръсотия, с която тя се сблъскваше всеки ден от своето мизерно съществуване като санитарка в нюйоркската болница.

— Господи, какво правя? — възкликна жената и го пусна. — Акълът си изгубих след тая ужасна новина. Ще се пръсна от мъка! Дали да не отида за цветя? Направо не е за вярване! Впрочем аз... аз се казвам Йоланда.

— Йоланда? Да. Аз... хм... аз ще си тръгна — избъбри Чистника и я заобиколи, за да продължи нататък по улицата.

Когато стигна до източния тротоар на Девето авеню, вече държеше в ръка мобилния си телефон. Щом се свърза с кухнята на ресторанта „Л'Арен“, първото, което чу, беше тракането на чинии и виковете на главния готвач на френски.

— Всичко е наред, Хулио — заговори Чистника. — Тя е мъртва. Веднага се измитай оттам! Поздравления!

Чистника продължаваше да се радва на невероятния си късмет. „Три години отидоха само за планирането на цялата операция“ — помисли си той, докато завиваше зад ъгъла на Четиридесет и девета улица, за да се насочи на изток. А сега разполагаха с три дни, за да довършат останалата работа.

След няколко минути вече беше на задната седалка в друго такси, което го отвеждаше на север по Осмо авеню. Изля върху дланите си няколко капки уиски от плоското шишенце, което носеше във вътрешния джоб, и избърса ръцете и лицето си. Оправи реверите си и скръсти ръце в скута, докато покрай него забързано се редуваха ярките светлини, осветявайки пътя му на бягство от този нечист град.

„Ще ти кажа кое не е за вярване, наивна малка Йоланда“ — замисли се Чистника, докато таксито зави около „Кълъмбъс Съркъл“ и продължи по „Бродуей“.

„Смъртта на Първата дама Каролайн Хопкинс е само началото!“

[1] Ох, Боже мой! (испански език). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ВЕЛИКОЛЕПНАТА ДЕСЕТКА

1.

Ето какво ще ви кажа: по така наречените главни улици в Ню Йорк единственото по-трудно нещо от това да хванеш свободно такси в дъжда е да привлечеш вниманието на тълпата. А ние успяхме да накараме хората да се извързват след нас в този мрачен, сив декемврийски следобед.

Ако нещо можеше да трогне закоравелите души на обитателите на Голямата ябълка, навярно това беше гледката на сплотения клан Бенет. Семейството се състоеше от: тригодишната Криси, четиригодишната Шона, петгодишния Трент, близначките Фиона и Бриджет (на седем години), осемгодишния Еди, деветгодишния Рики, десетгодишната Джейн, единадесетгодишния Брайън и дванадесетгодишната Джулиана. Всички те бяха издокарани в най-хубавите си неделни дрехи и крачеха зад мен, подредени според годините си.

Предполагам, че би трябвало да се чувствам горд, задето появата ни доказва, че млякото на човешката доброта^[1] не е пресъхнало напълно в преситените сърца на обитателите на нашата метрополия.

Но в този момент умилените изражения и топли усмивки, които получавахме от тикащите детски колички гувернантки, от работниците по строителните скелета, както и от уличния продавач на хотдог до изхода на метрото край „Блумингдейл“, изобщо не достигаха до съзнанието ми.

Имах прекалено много грижи на главата.

Единственият нюйоркчанин, който май не изпитваше желание да пощипва децата по бузите, беше един старец в болничен халат, който криеше цигарата си в шепата, докато тътреше след себе си своята интравенозна система по пътя, съвпадащ с нашия, т.е. към главния вход на крилото за лечение на болните от рак, или както го наричаха официално — Център за лечение на рака към нюйоркската болница.

Предполагам, че и той си имаше доста грижи.

Нямах представа откъде нюйоркската болница набираше персонала, работещ в крилото за лечение на болните от рак, но

предполагах, че някой от техния отдел „Човешки ресурси“ е проникнал в картотеката на свети Петър и е откраднал от него списъка със светците. Непресекащото им състрадание и внимание, с които се отнасяха към мен и семейството ми, ме изпълваха с уважение и благодарност към тях.

Но при все това ми струваше огромно усилие да вдигна глава и да кимна вяло на поздрава им, докато минавах покрай гишетото на рецепцията, където дежуреше вечно усмихнатият Кевин и добрата като ангел старша сестра Сали Хитчинс.

— О, Том, виж — обърна се към мъжа си пред асансьора някаква жена на средна възраст, очевидно посетителка. — Един учител довел учениците си да пеят коледни песни на болните. Не е ли мило? Честита Коледа, деца!

Често ни се случваше да чуваме подобни реплики. Аз съм американец от ирландско потекло. Моите деца обаче — всичките синове, — са от пълния спектър на нациите. Трент и Шона са афроамериканци; Рики и Джулия — латиноамериканци; Джейн е корейка. Неслучайно любимото шоу на най-малката ми дъщеря е „Вълшебният училищен автобус“. Когато донесохме къщи дивидито, тя възкликна: „Тате, ами това шоу е за нашето семейство!“

Дайте ми една червена перука и аз с моите метър и осемдесет и осем тутакси ще се превъплътя в ролята на г-жа Фризьл^[2], още повече че и тя като мен тежи деветдесет килограма. Определено не приличам на това, което всъщност съм — старши детектив от отдел „Убийства“ към нюйоркската полиция. Експерт съм по справяне с тежки престъпления и водене на преговори, готов да помогна, на когото и да е.

— Момчета и момичета, знаете ли песента „В полунощ ще се изясни“? — продължи да настоява жената, която се бе лепнала за нас. Тъкмо се канех да изясня заблудата ѝ с някоя по-остра реплика, когато Брайън, моят най-голям син, забеляза колко съм ядосан и побърза да се намеси:

— О, не, мадам. Съжалявам. Не я знаем. Обаче знаем „Джингъл белс“.

През целия път до омразния пети етаж моите деца въодушевено пееха „Джингъл белс“, а когато излизахме от асансьора, видях сълзи на щастие в очите на жената. „Тя също не е тук за удоволствие“ —

осъзнах аз, а моят син заглади неловката ситуация по-добре, отколкото би го сторил някой опитен дипломат от Обединените нации. И със сигурност много по-добре от самия мен.

Искаше ми се да го целуна по челото, но отлично знаех, че единадесетгодишните момчета биха убили човек и за по-незначителна ласка, затова само го тупнах мъжки по гърба. След което завихме по следващия бял коридор, тънещ в мълчание.

Криси, обвила ръка около талията на Шона — „моята най-добра приятелка“, както тя я наричаше, — поде втория куплет от „Рудолф, еленът с червения нос“, докато ние преминавахме покрай стаята на сестрите. Най-малките от момчетата, накипрени с най-хубавите си роклички и коси, вързани на опашки, благодарение на сръчността на по-големите им сестри Джулиана и Джейн, спокойно можеха да бъдат взети за статуетки от популярните детски порцеланови фигурки за подаръци.

Децата ми са страхотни. Всъщност направо невероятни. Като всички останали напоследък се справяха с толкова много неща, че понякога просто не беше за вярване.

Предполагам, че тъкмо това ме вбесяваше.

В края на втория коридор, по който завихме, призрачно слаба жена в рокля на цветя, дете надали тежеше повече от четиридесет и пет килограма, с шапка с емблемата на „Янките“ върху напълно остриганата си коса, седеше в инвалидна количка до отворената врата на болнична стая 513.

— Мамо! — развикаха се децата и двадесет крака изведнъж затрополяха като буря сред тишината в болничния коридор.

[1] Шекспир, „Макбет“, сцена V. — Б.пр. ↑

[2] Учителката в този сериал и в поредицата от детски книжки, послужила като основа на сценария. — Б.пр. ↑

2.

Едва ли бе останало много от жена ми, че да я обгърнат двадесет ръце, но децата някак си се бяха справили. Когато се присъединих, ръцете станаха двадесет и две. Моята жена беше на морфин, кодеин и перкосет, но единственият път, когато болките изведнъж я напускаха, беше в мига, щом към нея се притискаха малките ѝ рожби.

— Майкъл — прошепна ми Мейв. — Благодаря ти. Благодаря ти. Толкова са прекрасни!

— Както и ти — прошепнах ѝ в отговор аз. — Не си станала сама от леглото, нали?

Всеки ден, когато идвахме да я видим, тя се преобличаше специално за нас, скриваше интравенозната система, а на лицето ѝ разцъфтяваше приветлива усмивка.

— Ако не искаше да имаш суетна жена, господин Бенет — промълви тя, докато се бореше с умората в по-мътнелите си очи, — трябваше да се ожениш за някоя друга.

Мейв се оплака от болки в стомаха на сутринта, след като посрещнахме миналата Нова година. Отначало си помислихме, че се дължи на някакво храносмилателно смущение, но след като то не отмина в продължение на две седмици, личният ѝ лекар поиска да се направи лапароскопия — просто така, за всеки случай. Откриха подутини в двата ѝ яйчника, а резултатът от биопсията се оказа възможно най-лошият. Злокачествен тумор. След още една седмица ѝ взеха още една биопсия от лимфните възли в матката. Този път новините бяха още по-лоши. Ракът се разпространяваше и нищо не можеше да го спре.

— Нека ти помогна поне този път, Мейв — прошепнах ѝ, докато тя се опитваше да се надигне от инвалидната количка.

— Да не искаш да пострадаш? — изгледа ме кръвнишки тя. — Ти, господин Коров детектив!

Мейв се бореше за живота и достойнството си. Тя приемаше рака по същия начин, както и Джейк ла Мота^[1] — със същата епична ярост, изглеждаща направо невероятна.

По професия жена ми беше медицинска сестра и потърси всички познати специалисти, за да почерпи от опита и познанията им. Премина през толкова много сеанси на химиотерапия и радиоактивно облъчване, че се появиха съмнения дали сърцето ѝ ще издържи. Но дори и след цялото това радикално лечение, след като бе направено всичко, което можеше да се направи, томографията показва нарастващи тумори в двата ѝ бели дроба, черния дроб и панкреаса.

Докато гледах как Мейв се изправя с мъка на слабите си като пръчки крака, за да се подпре зад инвалидния стол, в ушите ми непрестанно звучаха думите на Ла Мота: „Ти никога няма да ме повалиш, Рей“, както се разправя, че бил казал, след като Робинсън го нокаутирал. *Никога няма да ме повалиш.*

[1] Легендарен световен шампион по бокс, р. 1921 г., известен с яростната си съпротива срещу шампиона Шугър Рей Робинсън, макар да е бил победен в изключително кървавия 13-рундов мач през 1951 г. — Б.пр. ↑

3.

Мейв седна на леглото и вдигна оставения там лист хартия.

— Имам нещо за вас, деца — тихо заговори тя. — Понеже май ще трябва да остана за по-дълго в това глупаво място, реших да съставя списък с вашите задачи в къщата.

Няколко от по-големите ни деца простенаха:

— Мамо!

— Зная, зная. Задължения в домакинството. Кой се нуждае от тях? — попита Мейв. — Но ето какво си мисля. Ако вие всички се трудите заедно, ще можете да поддържате реда в апартамента, докато се върна. Ще го направите, нали? Нали сме един отбор? Ето за какво говорим.

Ти, *Джулия*, ще бъдеш дежурна за къпането на по-малките и ще отговаряш за обличането им сутрин.

Брайън, ти ще си шефът по забавленията, става ли? Отговаряш за игрите на борда на кораба, за видеоигрите. Или за играта на счупено гърненце. И още за всичко, което можеш да се сетиш, стига да не е гледане на телевизия. Нужно ми е да държиш тези малчугани колкото е възможно по-заети с нещо.

Джейн, ти ще следиш за домакинството. Нека Еди, геният по домакинските дела, да ти помага.

Рики, теб пък те назначавам за шеф по храненето на целия персонал в дома на фамилията Бенет. И запомни: фъстъчено масло и конфитюр на всички, с изключение на Еди и Шона — за тях сандвичи с мортадела. Да видим сега кой още остана без задачи.

Фиона и *Бриджет*, вашата задача ще бъде подреждането, сервирането и прибирането на масата за хранене. Можете да се редувате. Сами ще си измислите разпределението по дни.

— Ами аз? — обади се Трент. — Каква ще моята работа? Все още нямам работа.

— Ти ще си отговорникът за обувките, *Трент* Бенет — отвърна му Мейв. — И да не съм чула повече оплаквания като *Къде са ми обувките?* Твоята работа ще бъде да събираш всичките десет чифта и

да ги прибиращ до леглата на всичките си братя и сестри. Да не забравяш и своите!

— Няма — кимна Трент, сериозен и напрегнат, както може да бъде само едно петгодишно момче.

— *Шона и Криси*, и за вас имам работа, момичета.

— Ура! — извика Криси и се завъртя като балерина. Преди месец бе получила за рождения си ден едно дивиди с филма „Барби в Лебедово езеро“ и сега изразяваше всяка своя емоция с импровизиран танц, подбиран според случая.

— Нали знаеш къде стои чинийката на Соки в кухнята? — попита я Мейв.

Соки беше нашата капризна котка на сиви и бели петна, която Мейв бе измъкнала от една купчина смет, недалеч от нашата сграда на Уест Енд авеню. Жена ми очевидно изпитваше съчувствие към всички страдащи и бездомни живи същества. Доказа го преди толкова много години, омъжвайки се за мен.

Шона кимна с напълно сериозно изражение. Макар и само на четири, тя бе най-тихото, най-послушното и най-разбраното от всичките ни деца. Мейв и аз често се присмивахме на спорещите кое е по-важно: наследствеността или възпитанието. И десетте ни деца бяха от различни майки, като всяко от тях се отличаваше от другите. Един родител може да поощрява развитието на детето си, както и да го възпрепятства — никой не спори за това. Но да го променя из основи? Да направи едно тихо хлапе бърбиво или да налее повече ум в главата на някое празноглаво създание? Едва ли. Не става.

— Е, твоята задача е да следиш Соки никога да не остава без вода в паничката си. О, да, цялата банда, чуйте още нещо — добави Мейв и леко се плъзна надолу по леглото. В нейното състояние ѝ бе мъчително да остава за по-дълго в една и съща поза. — Преди да съм забравила, искам да се разберем за още две неща. В нашето семейство винаги сме празнували рождените дни. Няма значение дали сте на четири, четиринадесет или на четиридесет години. Нито дали сте се запилели някъде на другия край на света. Ние се държим един за друг, нали? А колкото до храненето — докато живеете под един покрив, поне веднъж на ден ще се събирате заедно на масата. Няма значение дали става дума за похапване на някой скапан хотдог пред проклетия телевизор, важното е да сте заедно. Винаги е било така, нали? Е, сега

трябва да е същото, нищо, че ме няма у дома, разбрахте ли? *Трент*, чу ли какво казах?

— Да си похапваме хотдог пред телевизора — ухили се *Трент*. — Много обичам и едното, и другото. Ама най-вече и двете заедно.

Всички ние се разсмяхме.

— И аз ви обичам — завърши словото си *Мейв*. Видях как клепачите ѝ започнаха да се притварят. — Вие ме карате да се чувствам горда. Също и ти, *Майкъл*, моят смел детектив.

Мейв очакваше смъртта си с достойнство, на каквото не подозирах, че човек е способен. *И се гордееше с нас? С мен?* Сякаш по гръбнака ми плисна леденостудена вода. Идеше ми да ревна, да стоваря юмрука си върху нещо — върху прозореца, върху телевизора, върху мръсносивото небе. Вместо това само пристъпих напред сред тълпата деца, махнах шапката на жена ми и нежно я целунах по челото.

— Добре, деца. Мама се нуждае от почивка — рекох аз, като се стараех с всички сили гласът ми да не издаде каква мъка разкъсваше сърцето ми. — Време е да тръгваме. Хайде, цялата трупа трябва да напусне!

4.

Към четири без четвърт Чистника се появи на Пето авеню, изкачи каменните стъпала и влезе в катедралата „Сейнт Патрик“.

Изсумтя презрително, докато оглеждаше насъбралите се богомолци, коленичили за мълчалива молитва. „Несъмнено — каза си той — Голямото момче там горе трябва да е доста впечатлено от тази проява на смиреност в самия център на тия Содом и Гомор на съвременния свят“.

Първото място на пейката до най-близката изповедалня покрай южната страна на катедралата вече бе заето от възрастна жена. „Какви ли грехове може да си изповяда тя — зачуди се той, като се настани до нея. — Прости ми, отче, че купих по-евтини шоколадчета, за да ги настържа в сладкишите за внуците си“.

След минута отвътре се показва свещеникът — около четиридесетгодишен, с грижливо подстригана коса. Свещеникът Патрик Маккей не успя да прикрие изненадата си, като зърна ледената усмивка върху лицето на Чистника.

На сбръчканата старица ѝ бе нужно повече време да се надигне от скамейката, отколкото да изповяда прегрешенията си. Чистника едва не я събори, докато се вмъкваше след нея през вратата на изповедалнята.

— Слушам те, синко — подкани го свещеникът зад дървената решетка.

— На североизточния ъгъл на Четиридесет и първа и „Мадисън“ — заговори Чистника. — Точно след двадесет минути, отче. Бъди там, иначе ще има неприятни последици.

Но свещеникът Патрик Маккей се появи там след повече от половин час. Отвори вратата на очакващия го микробус. Чистника седеше зад волана. Маккей се настани на празната седалка до него. Беше съблякъл свещеническите одежди и сега бе облечен със светлосиньо скиорско яке и джинси. Измъкна изпод якето си картонена тръба.

— Значи си ги взел! — възкликна Чистника. — Добра работа свърши, отче! Добър помощник си ти.

Свещеникът кимна и се извърна назад към катедралата.

— Да тръгваме — подкани го той.

След десетина минути спряха на празния паркинг край едно изоставено летище за хеликоптери. През предното стъкло Ийст Ривър изглеждаше като кален поток, проточил се далеч пред тях. Чистника преглътна поредната си шега, докато издърпваше капака на тръбата за чертежи, донесена от свещеника. „Направо можеш да усетиш върху езика си вкуса на хлорираната вода, изпълваща въздуха наоколо“, помисли си Чистника.

Сгънатите вътре на руло чертежи бяха стари и накъсани, пожълтели по краищата като пергамент. Той плъзна пръст и го спря в средата на втория чертеж.

Ето, това беше! Значи не бе слух, а истина.

И вече беше в ръцете му.

Последният детайл от мозайката.

— Нали никой не знае, че си ги взел? — попита Чистника.

— Никой — потвърди Маккей и леко се подсмихна. — Параноята на църквата понякога е смайваща, нали? Институцията, за която работя, е истинска загадка.

Неспособен да откъсне очи от архитектурните планове, Чистника зацъка с език. Но накрая измъкна изпод седалката си своя „Колт Удсман“, двадесет и втори калибър. Благодарение на заглушителя му изстрелът не вдигна много шум наоколо, но отекна като граната в главата на свещеник Патрик Маккей. „Отивай направо в Ада!“, пожела му Чистника.

Сетне надзърна в огледалото за обратно виждане и ужасено отдръпна главата си. Челото му над дясното око бе осеяно с кървави пръски. Успокои се и задиша нормално чак след като старателно почисти отвратителните петна с влажна хартиена кърпичка, а после дезинфекцира допълнително лицето си със спирта от малкото шишенце, което държеше в жабката на микробуса.

Чистника си подсвиркуваше тихичко, докато нагъваше чертежите, за да ги прибере обратно в картонената тръба.

„Последният детайл от мозайката“, усмихна се мислено той.

5.

След като се прибрахме у дома, хлапетата през цялата вечер не мирясаха. От всички стаи в апартамента, а не само от стаята за телевизора и за електронните игри със стрелби, долитаха успокояващите звуци от оживеното ежедневие на фамилията Бенет.

Откъм банята се чу пликане на вода, докато Джулия приготвяше нещата за Шона и Криси. Брайън се бе настанил край масата в трапезарията с тесте карти в ръка и търпеливо обучаваше Трент и Еди как се играе на двадесет и едно.

— *Бам!* — чух гласа на Рики от кухнята, докато мажеше конфитюра върху филиите с хляб. Явно подражаваше на дребосъка Мини Ми от телевизионния сериал, който пък имитираше прочутия готвач Емерил. — *Бам! Бам!*

Джейн бе разстлала флашкартите си по пода на стаята и помагаше на Фиона и Бриджет за уроците им, макар че те двете щяха да държат изпита САТ чак през 2014 година.

Отникъде не чух оплакване, нито хленчене, нито някое от децата да задава глупави въпроси.

Явно трябваше да добавя и определението *брилянтен стратег* към качествата на жена ми. Тя знаеше колко много страдат хлапетата, колко объркани и ненужни се чувстват, затова им бе възложила да се занимават с нещо, да запълнят тази празнота, да се усетят полезни.

Искаше ми се и за себе си да измисля някакво занимание, за да заглуша поне отчасти мъката си.

Повечето родители ще потвърдят, че най-тежкото от денонощието е часът за лягане. Всички, без да изключваме и самите родители, са уморени от изтеклия ден, затова нервното напрежение много лесно прераства в раздразнение, крясъци, заплахи и наказания. Нямах представа как се бе справяла Мейв всяка вечер — може би благодарение на някой магически, вроден усет за мярка и умение да успокоява. Това бяха нещата, за които най-много се притеснявах дали ще съумея да се справя.

Но тази вечер, към осем часа, съдейки по тишината в апартамента, човек би си помислил, че сме заминали за коледната ваканция.

Като влязох в стаята на малките момичета, дори очаквах да заваря прозореца широко разтворен, с провесени от него навързани чаршафи във форма на въже. Но видях само, че Криси, Шона, Фиона и Бриджет бяха завити с одеялата до брадичките си, а Джулия тъкмо затваряше поредната книга от популярната поредица с главна героиня Оливия.

— Лека нощ, Криси — прошепнах ѝ и я целунах по челото. — Татко много те обича.

Докато довършвах бащинската обиколка, настроението ми неусетно се подобри.

Момчетата също си бяха в леглата.

— Лека нощ, Трент — прошепнах му и притиснах устни към веждата му. — Днес свърши много работа. Какво ще кажеш утре да дойдеш с мен в службата?

Челцето на Трент се сбърчи, докато обмисляше отговора си.

— Да не би някой утре да има рожден ден? — запита той след малко. — Някой от твоите детективи?

— Не — поклатих глава.

— Тогава предпочитам да отида на училище — заяви Трент и затвори очи. — Утре е рожденият ден на Люси Шапиро, а щом има рожден ден, ще има и шоколадов кейк.

— Лека нощ, момчета — пожелах им на излизане от стаята. — Не бих могъл да се справя без вас.

— Знаем, тате — провикна се Брайън от горното легло. — Не му бери грижа. Винаги ще те подкрепяме.

6.

Най-после затворих след себе си вратата на последната стая и останах за малко в коридора пред спалнята на момчетата. Ако беше нормална нощ, след около половин час тях да се прибера от полицейския участък, а в дневната щеше да проблясва синевата от телевизионния екран, защото Мейв обикновено само по това време можеше да се отпусне на дивана и да погледа някое предаване. Или щеше да ме посреща стоплящата жълтеникаво светеща лампа на нощното шкафче, докато тя четеше книга в очакване да се прибера от работа.

Докато се вирах от коридора в тъмната всекидневна, за пръв път осъзнах какво означава истинският мрак.

Влязох във всекидневната и запалих лампата зад дивана. После седнах там, смълчан, докато спомените се заредиха пред очите ми като на филмова лента.

Тапетите, които налепихме с толкова старание. Семейните снимки, които Мейв бе заснела и подредила в рамки. Коледните ни пътувания до ботаническата градина в Бронкс. Излетите на север от града.

Тя имаше навика да подрежда сувенирите от всичките ни ваканции в картонени кутии — в тях имаше миди и раковини, та дори и малко пясък от пътуването ни преди две години до Миртъл Бийч. Там бяха и боровите шишарки и изпопадалите листа, дето прибрахме през седмицата, която преди това прекарахме в Поконос^[1]. Това беше нашата ваканция през онзи август.

„Откъде се е вземала цялата тази енергия в нея — зачудих се аз. — И как е съумявала да намери време за всичко?“

Първият отговор, който ми хрумна, бе: „Защото моята жена е изключителна личност“.

И не бях единственият, споделящ това мнение. Всъщност не познавам човек, който да не обожава моята Мейв.

След като осиновихме Джулия, Мейв напусна работата си в болницата, за да има повече време за нея. След това започна нова

работа — грижеше се за един старец, живеещ на Уест Енд авеню — г-н Кеслер, деветдесет и пет годишен, потомък на много богата фамилия, притежавала някога железопътни линии. Вечно беше сърдит и разгневен на модерния свят и нищо в него не му харесваше. Но седмица след седмица Мейв го успокояваше все повече благодарение на любезността си и състраданието си. В слънчевите дни редовно го извеждаше на разходка с инвалидната количка до парка Ривърсайд, за да го накара да си припомни, че е жив, дори и самият той да не желалаше това.

Накрая той стана съвсем различна личност, забрави за горчивината си и дори се сдобри с дъщеря си, от която преди много години се бе отчуждил.

След като старецът умря, се оказа, че е завещал апартамента си на Мейв — същия, в който сега живееше нашето семейство.

Но вместо да го натъпче с антики и персийски килими, както го правеха нашите съседи, Мейв напълни къщата ни с деца. Осиновихме Брайън четири месеца след нанасянето ни в апартамента. След още шест месеца се появи и Джулия. А после и още, и още...

Зная, че *светица* звучи изтъркано, но докато седях сам в стаята, припомняйки си всичко, сторено от жена ми, това бе единствената дума, която изскочи в съзнанието ми.

„Живот на светица“, помислих с горчивина.

Извървяла целия път към мъченичеството.

Сърцето ми буквално подскочи, когато се звънна на външната врата.

„Светът напомня за себе си“ — помислих си, когато звънецът отново огласи тишината.

Представих си как някой заблуден гост на съседите ни, семейство Ъндърхилс, пак е сбъркал вратата. Сигурно беше от онези техни посетители на честите им коктейлни сбирки. И тогава последва трето позвъняване.

Най-после се надигнах, изпълнен с раздражение.

„Голяма грешка, страннико — мина ми през ума, когато дръпнах рязко дръжката на вратата. — Току-що пробуди Гринч“^[2].

[1] Планина в щата Пенсилвания, южно от Ню Джърси, на около 2 часа път с кола от Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Герой от детската книжка „Как Гринч открадна Коледата“ (1957) и от популярен телевизионен сериал. Символ на нацупен и вечно недоволен човек. — Б.пр. ↑

7.

Съдейки по омачканите ѝ джинси и прашното ѝ сако от тъмносин вълнен плат, реших, че младата руса жена, изправена на прага ми, едва ли се е запътила към някое коктейлно парти в Манхатън.

Но като видях и изпоцапаната ѝ раница, праметната през рамото ѝ, както и платнената торба, която стискаше в премръзналите си ръце без ръкавици, ми стана ясно, че все пак се е запътила нанякъде.

— Господин Бенет? — попита тя, като отпусна платнената си торба и ми протегна малката си, изящна ръка. — Господин Майкъл Бенет?

Ирландският ѝ акцент бе толкова топъл, колкото ръката ѝ — студена.

— Това съм аз, Мери Катрин — рече непознатата. — Пристигнах.

Заради акцента ѝ заподозрях, че навярно е роднина на жена ми. Опитах се да си спомня физиономията на Мери Катрин сред малкото присъствали роднини от страна на Мейв на сватбата ни. Ала успях да се сетя само за един възрастен прачичо, няколко далечни братовчедки и трима заклет ергени на средна възраст. Какво, по дяволите, можеше да означава всичко това?

— Пристигнахте? — предпазливо повторих.

— Аз съм *au pair*^[1]. Нона ми каза, че е говорила с вас.

Au pair? Нона? Изведнъж ми просветна, че Нона е името на майката на Мейв. Жена ми винаги говореше крайно неясно за миналото си, прекарано в ирландския град Донегал. Имах чувството, че роднините ѝ са малко ексцентрични.

— Съжалявам, Мери, но... Ами, вижте, аз просто не схващам за какво точно ми говорите.

Мери Катрин отвори уста, за да каже нещо, ала млъкна. Като се навеждаше да вдигне платнената си торба, лицето ѝ, изваяно като на порцеланова статуетка, се обля в гъста червенина.

— Съжалявам, че ви изгубих времето, сър — избъбри смутено тя и само кимна, без да успее да прикрие огорчението си. — Сигурно съм допуснала някаква грешка. Извинете.

Щом се приближи към вратата на асансьора, платнената ѝ торба се изплъзна от ръката ѝ. Излязох в коридора да я изпратя, едва заобикаляйки купчината пликове, разпилени по пода. Беше се натрупала доста поща и услужливите ми съседни семейство Ъндърхилс ги бяха захвърлили под масичката в нишата, която делихме. Личеше си, че се бе оказала излишна в колекцията им от старинни дървени мебели.

Зърнах в средата на купчината един малък плик, явно преседял на пода доста време.

— Почакайте за секунда! — извиках.

Разкъсах плика. Писмото вътре бе изписано с дребен и труден за разчитане почерк, но все пак успях да разпозная обръщението *Скъпи Майкъл*, споменатото на два пъти име *Мери Катрин*, а накрая: *Нека Бог да те закриля в този труден за теб момент. С любов, Нона*.

Ала все още нямах представа какво, по дяволите, означаваше всичко това.

До този момент дори не бях стопроцентово сигурен дали тъща ми все още е жива. Но бях сигурен поне в едно — вече бе прекалено късно и аз бях толкова уморен, че нямах сили да мисля.

— Значи вие сте Мери Катрин, пристигнала тук *au pair*? — промърморих към момичето точно когато вратата на асансьора се отвори.

Искра на надежда проблесна в яркосините ѝ очи. Но къде, за бога, щях да я настаня? Нашата странноприемница вече беше пренаселена чак до тавана. Ала изведнъж си спомних, че на таванския етаж има стая за прислужница. Вървеше заедно с апартамента, а сега я ползвахме като килер.

— Влезте — поканих я. Грабнах платнената ѝ торба от ръката ѝ и я въведох в асансьора. — Ще ви покажа къде да се настаните.

Необходими ми бяха двадесетина минути, за да очистя от таванската стая всичките струпани ненужни вещи, най-вече детски играчки, като куклата Барби на Криси и детското колело на Шона. Имаше и някакви стари седалки за колата.

Слязох за малко в апартамента, за да се върна горе с някакви хартии за застилане на пода. Заварих Мери Катрин да полага матрака върху леглото със стоманената рамка. Дори бе успяла спретнато да подреди нещата си в чекмеджетата на скрина, който на времето използвахме и като тоалетна масичка.

Изгледах я за миг. Вероятно още нямаше тридесет години. Не беше много висока, но ми се стори преливаща от енергия и сърдечност. „Явно не ѝ липсва кураж“, замислих се аз, имайки предвид за каква работа кандидатстваше.

— Нона май не е успяла да ви обясни колко голямо е моето семейство, нали?

— Цяла люпилня — отвърна ми Мери Катрин. — Май че тъкмо този израз използва тя.

— А колко деца, според вас, се побират в една люпилня?

Мери Катрин се подвоуми за миг и подпита:

— Пет ли?

Поклатих глава и само вдигнах палеца си нагоре.

— Седем?

Съзрях тръпката на паника, пробягнала по лицето ѝ, когато повторих знака си да вдигне бройката.

— Да не би да са десет? — едва не простена тя.

Усмихнах се, ала побързах да я успокоя:

— Но, слава богу, всичките са научени сами да се оправят в тоалетната. И са чудесни хлапета. Ала няма да ви се разсърдя, ако решите още утре или през следващата седмица да посметете по обратния път.

— Десет? — отново повтори Мери Катрин, сякаш не смееше да повярва.

— Пише се с единица и с една нула отзад — обясних ѝ с усмивка. — О, да не забравя още, че ако ще работите за нас, наричайте ме просто Майк. Или Идиота, ако предпочитате. Но, моля ви, не се обръщайте повече към мен като към господин Бенет.

— Добре, Майк — съгласи се Мери Катрин.

Преди да я оставя сама в таванската стая, забелязах, че по лицето ѝ още бе изписано дълбоко объркване.

— Десет — тихичко повторих аз, но по-скоро на себе си.

Великолепната десетка.

[1] Млад човек (мъж или жена), пристигащ в чужда страна, за да учи езика на разменни начала. Извършва домакински услуги срещу храна, квартира и скромно заплащане. От френски *au pair* (о пер), букв.: по двойки или взаимна услуга. — Б.пр. ↑

8.

Слязох на долния етаж, но след като се сврях сред студените чаршафи на леглото, дълго не можах да мигна. Спомних си, че за утре бе насрочено погребението на Каролайн Хопкинс — още едно твърде тъжно събитие, за да си мисли за него човек посред нощ.

Лежах в мрака, заслушан във воя на зимния вятър, фучащ около ъгъла на нашата сграда. Някъде, може би по „Бродуей“, се разнесе далечният вой от алармата на паркирана кола, като премина през всичките непоносими фази на своята електронна агония. След което започна целия си репертоар отначало.

В продължение на почти цял час упорито отказвах да се самосъжалявам. Нали не бях сред онези несретници, чиито тела отказваха да им служат. Нито пък бях посветил живота си през последните тридесет и осем години на другите, а сега, като награда за всичко това, нямаше да доживея до тридесет и девет.

После заплаках. Започнах бавно, болезнено, сякаш се чуваха първите пропуквания на леда, когато прекосяваш някое заледено езеро. След минута желязната ми воля рухна и вече бях напълно сломен.

Отначало не приех много радушно идеята на жена ми за осиновяването. След като открихме, че не можем да имаме деца, бях готов на всичко, което Мейв би поискала от мен. Толкова много я обичах, че исках само да я направя щастлива. Но след като осиновихме и Джейн, бях донякъде разколебан дали да продължаваме. Лесно ли е да се отгледат три хлапета в Ню Йорк? Скъпо беше дори самото поддържане на апартамента, пък и не разполагах с много пари.

Мейв обаче успя да ме убеди, че имаме достатъчно място за още едно дете както в дома, така и в сърцата си. И тъй, след Фиона и Бриджет на мен не ми оставаше нищо друго, освен учудено да надигам вежди всеки път, когато Мейв ми споменаваше за поредния случай, при който трябваше да се подпомогне някое нуждаещо се дете. Тогава тя само добавяше:

— Какво са още няколко килограма за един слон?

„Но как може един слон да живее без сърце?“ — мислех си аз, докато сълзите се стичаха по страните ми.

Нямаше как да се справя с всичко това. По-големите ни деца постепенно ставаха тийнейджъри, а по-малките... Мили боже, как ще се грижа занапред, съвсем сам, за всички тях, как ще направлявам живота им, бъдещето им? Как ще ги направя щастливи?

Тогава чух как вратата изскърца и се откряна.

— Пийп-пийп — изрече едно тънко гласче.

Беше Криси. Всяка сутрин тя идваше в нашата стая с изпразнената си купичка за овесена каша, като се преструваше, че е някое малко животинче, което трябва да бъде нахранено. Котенце, кутре или пингвинче, а един път ни разигра още по-невероятна сценка, имитирайки, че е малкото на някакъв броненосец.

Присламчи се откъм края на леглото ми.

— Пийп-пийп не може да заспи — призна ми тя.

Явно този път беше малко птиченце.

Побързах да изтрия сълзите си от възглавницата.

— И голямото пийп-пийп не може — отвърнах.

Тя не спеше в нашето легло, откакто стана на две годинки, затова би трябвало да я върна обратно, но вместо това дръпнах моите завивки.

— Хайде, пийп-пийп, скачай в гнездото! Бързо! — подканих я аз.

И докато Криси се сгушваше край мен, осъзнах колко дълбоко се заблуждавах. Както винаги. Защото моите деца не бяха бремене, а единственото, което ме крепеше.

След минути Криси вече спеше дълбоко. Като отместих тънките ѝ колене, впити в нозете ми, вече в просъница си казах, че може би някои не биха нарекли това щастие. Ала за пръв път от много седмици насам започнах да виждам светлина в тунела.

9.

Какъв интересен, пълен със събития ден се очертаваше. Дори може да се каже исторически.

Сребристият утринен звън на камбаните на „Сейнт Патрик“ още отекуваше в мразовития въздух, надвиснал над Пето авеню, когато Чистника пристигна пред масивните порти на катедралата. Изтръска мокрото си палто и поклати глава, докато огледа тълпата от ненормалници, дето вече се бяха подредили на тротоара, зад полицейските барикади, на опашка по четирима в редица.

До началото на опелото на Каролайн Хопкинс оставаха още четиридесет минути, но навалицата вече бе толкова тъста, че купчините от донесените цветя бяха отрупали пода на църквата, извисена между две съседни пресечки на авенюто. Никой не отричаше, че Каролайн бе извънредно популярна Първа дама, но по-важен за тези глупаци бе фактът, че тя бе родена и отрасла в Ню Йорк. Тя беше една от тях. Да бе, как ли не! Както и кметът на Ню Йорк беше един от тях.

Чистника се зареди с още една доза кофеин, докато продължаваше да оглежда сцената. На върха на стъпалата пред фасадата на катедралата „Сейнт Патрик“ зърна един червендалест гайдар от оркестъра на нюйоркските пожарникари. Той загръщаше карираната пола около белите си бедра в напразен опит да се предпази от пронизващия вятър.

В преддверието, веднага след разтворените бронзови врати, високи колкото триетажна къща, сержант от морската пехота проверяваше почетния караул, съставен от гвардейци от сухопътните сили, флотата, военновъздушните сили и морската пехота. Чистника опъна краищата на безупречно чистата си синя куртка и изтупа въображаема пращинка от рамото си.

И тогава лимузините започнаха да пристигат.

Пръв се появи Андрю Търман, кметът на Ню Йорк, което бе напълно логично според Чистника. Търман винаги бе претендирал, че е сред най-близките приятели на семейство Хопкинс.

Следващите видни личности бяха кинозвездите Мерилин и Кенет Рубинщайн. Прочутите актьори бяха политически активни, известни като пламенни защитници на околната среда. Те създадоха заедно с Каролайн затрогващи клипове, в които се призоваваше да се спре опустошаването на дивата природа на Аляска от сондажите за петролни кладенци. Участваха и в други глупави начинания. А междувременно в Уестчестър и двете им хлапета, тийнейджъри, имаха сериозни проблеми с дрогата и алкохола.

Някой от тълпата, струпана по Пето авеню, подсвирна и Кенет Рубинщайн, двукратният носител на „Оскар“, се извърна в тази посока, за да заслепи присъстващите със своята усмивка за един милион долара. Замахна с ръце с такова въодушевление, сякаш му поднасяха третия „Оскар“. Чистника се ухили, като видя как чернокосата му съпруга Мерилин здравата го сръга с лакът в ребрата. „Реалностите на киното“, помисли си той.

Плътно зад кинозвездите пъплеше лимузината на магната в търговията с недвижими имоти Зейвиър Браун и жена му, дивата Селест, в костюм на „Шанел“. Влиятелната двойка също бе сред най-близките приятели на Първата дама. По дяволите, та кой от днешните видни личности не беше?

След лимузината се движеше колата на куотърбека от „Ню Йорк Джайънтс“ Тод Сноу. Пръстенът му, с който бе удостоен като един от футболистите, спечелили купата „Супербоул“, блесна ослепително, докато той праметна ръка през рамото на красивата си съпруга, бивш модел. Този прочут спортист също бе помагал на Каролайн Хопкинс в благотворителната ѝ дейност.

Чистника огледа със задоволство затъмнените прозорци на лимузините, подредени в дълга колона на север чак до Пето авеню. *Здравейте, цялата тайфа вече е тук. Е, почти цялата.*

Накрая вдигна очи към гигантския прозорец от цветно стъкло и двете величествени кули, извисяващи се до деветдесет метра пред фасадата на катедралата. „Всичко това е било изградено само за да бъде задоволена суетата на строителите — помисли си Чистника, докато потропваше с обувките си върху плочите, за да постопли краката си. Ще е чудо — каза си той — да се намери място за ковчега в претъпканата катедрала“.

10.

Когато лимузината му най-после спря пред шумните тълпи, струпани около катедралата „Сейнт Патрик“, Джон Руни изпадна в леко колебание. Като водещ актьор в последната класация на Холивуд той бе длъжен да уважи преданите си фенове, които постоянно очакваха интересни събития около него. Повечето от тях бяха съвсем обикновени хора, които просто искаха да му демонстрират подкрепата и одобрението си. А той определено ги предпочиташе пред онези пиявици, папараците, дето дебнеха по всяко време, където и да е.

Но сега, докато оглеждаше оживените им лица и вдигнатите мобилни телефони, за да го снимат, той малко се притесни. Имаше нещо извратено в присъствието на толкова много правостояща публика на едно погребение, макар и на безспорно високопоставена личност.

За негов късмет страната на катедралата откъм Пето авеню беше отцепена само за виповете. Преди да се покаже на тротоара, Руни изчака да слезе от лимузината Големия Дан — личният му телохранител. Представителите на пресата — повечето от тях официални пратеници на най-влиятелните медии — вече се бяха подредили от двете страни на стъпалата и главния вход на катедралата.

Костваше му значително усилие да не се извърне назад, когато някой от струпаните по Петото авеню се провикна зад гърба му: „Пак си го вдигнал бе, пич?“ Това бе ключовата фраза от последния му комедиен хит.

Но не успя да устои на подканващите погледи на светските хроникьори, списващи най-жадно четените колони на таблоидите, тълпящи се край двете страни на входа на катедралата. Адреналинът му рязко се покачи, когато първата фотосветкавица заслепи очите му. Вдигна глава към сивеещото зимно небе и колебливо се почеса.

Едва сега Руни се реши да пусне в действие първата си за деня неотразима усмивка.

— Не зная дали идеята да ме снимате, е уместна — заговори той с добре шлифованя си небрежен тон. — Някой тук да е чул в днешната прогноза за времето да се очакват светкавици?

Огледа набързо редиците от най-изтъкнатите репортери. Ала следващата шега заседна на гърлото му, когато зърна смръщеното от неодобрение лице на красива брюнетка, застанала до самия вход на катедралата. Разбира се, тя имаше право. Какъв долен мръсник бе той, жадуващ навсякъде да печели вниманието на тълпите. Да парадира суетно с появата си на едно погребение.

Руни моментално надяна на физиономията си маската на прискърбието и едва тогава прекрачи прага на величествената църква.

Още от входа забеляза как всички от задните скамейки се заобръщаха към него и любопитно го оглеждаха, докато той връчваше поканата си на мъжа от охраната в червеното сако.

„Да, аз съм. Тук съм“, каза си Руни, силно раздразнен. Това бе една от многото страни на славата, отдавна превърнала се в неотменима част от живота му. В реалния свят, в някой ресторант или на някое летище, се чувстваше неловко, докато околните го зяпаха с ококорени очи. Сякаш хората постоянно искаха нещо от него. Ала какво? Той все още не знаеше отговора. Подозираше, че и те самите не го знаят. Хората смятаха, че звездите носят тъмни очила, за да се прикрият, но те всъщност ги слагаха, за да избегнат контакта с погледите на тълпата.

Руни се извърна назад към входа на катедралата, щом чу зад гърба си щракането на фотоапаратите като гневно свирене на метални щурци.

„О, я виж кой още бил тук!“

Линда Лондон, двадесетгодишна звезда от телевизионно риалити шоу, пристигна почти едновременно с Мерседес Фриър, двадесет и една годишна, яко напомнимана поп дива. Какво друго би могло да се очаква от суперпопулярни красавици, дуещи се като балон от дъвка. Руни знаеше, че само фактът, дето двете дами споделяха едно и също парче тротоар, е достатъчна новина за вестникарите.

Но това, което напълно влуди фоторепортерите, бе, че и двете носеха еднакви черни вдовишки костюми с твърде къси поли. Лицата им бяха забулени с воалетки.

И за да станат нещата още по-интересни, от своята неприлично дълга лимузина изскочи Чарли Конлан, рок легендата на седемдесетте, който изкачи стъпалата на църквата с гъвкавата походка на манекен. Високият, самоуверен мъж вече приближаваше шестдесетте, но все още

изглеждаше много добре. Когато влезе в преддверието, Чарли свойски стисна ръката на Руни.

Чарли беше съчинил и изпял трите магически песни за детското филмче, в което Руни бе играл главната роля предишната година. Тогава двамата направиха кратка обиколка за промоцията на филма. През цялото време Конлан не престана да се усмихва, докато раздаваше щедри бакшиши на всеки келнер, портиер или шофьор на лимузина, изпречил се на пътя им. Наляво и надясно раздаваше автографи. Дори папараците го харесваха.

— Какъв шибан цирк, а? — избъбри Чарли със своя патентован хриплив глас. — И ти си един от клоуните, нали, Джони?

— Ако аз съм клоун, то ти си шефът на манежа — засмя се Руни, като издебна мига, когато фотоапаратите не бяха насочени към тях.

От тълпата навън долетя още един залп от приветствени възгласи. Пред катедралата спря розовата лимузина „Линкълн Таун Кар“, служеща като запазена марка на Юджиния Хъмфри.

— Стига, хора, стига — сгълча тълпата харизматичната водеща на токшоуто „Кралицата на Ел Ей“. — Това е погребение, а не раздаване на наградите „Ейми“. Покажете поне малко уважение, моля.

Невероятно, но тълпата тутакси притихна.

— Юджиния диктува правилата — обади се някой и това като че ли беше самата Божия истина.

11.

Кати Калвин, репортер от „Ню Йорк Таймс“, трескаво се озърташе, за да улови някоя по-сензационна физиономия. Извърна се точно когато шествието с катафалката на Първата дама се появи по северната част на безлюдното Пето авеню. Водеше се от клинообразна, безупречно подредена формация от девет мотоциклета „Харли Дейвидсън“ на нийоркската полиция. От стърчащите заглушители на ауспусите им се чуваше само приглушено бумтене сред повее на студения вятър, брулещ световноизвестния булевард.

Сякаш внушителните статуи по фасадата на катедралата оживяха, когато почетната гвардия се прегрупира в преддверието и с бавен марш започна да се оттегля навън към тротоара. Гвардията достигна до бордюра едновременно с катафалката.

Светкавиците на фотоапаратите не преставаха да проблясват, докато гвардейците с церемониална стъпка сваляха загърнатия с националния флаг ковчег от дългия черен автомобил.

Двамата мъже от тайните служби се отделиха от тълпата и застанаха най-отзад в редицата от носачите, които вдигнаха ковчега без никакво видимо усилие на височината на раменете си.

Военните и агентите спряха на най-горното стъпало, точно зад бившия президент и дъщеря му, когато от юг се разнесе силен тътен.

Миг по-късно в безоблачното небе над центъра на града се появи ято от пет нисколетящи изстребителя Ф-15. При спускането им над Четиридесет и втора улица летящият от западната страна изстребител внезапно наруши строя и се устреми нагоре, докато останалите самолети профучаха с оглушителен тътен над катедралата във формация, символизираща *изчезнал човек*.

Носачите на националното знаме изчакаха да заглъхне докрай ехото от тътена на реактивните двигатели сред каньона от стомана и стъкло, каквото всъщност представляваше Пето авеню. След това с бавна, тържествена стъпка внесоха в катедралата ковчега на Каролайн Хопкинс.

Острият и писклив звук на гайдата се разнесе чак когато бившият президент прекоси прага на главния вход на катедралата „Сейнт Патрик“. Сякаш целият град бе притихнал в благоговейно мълчание, преди да прозвучат първите акорди на познатата на всички мелодия от „Небесната милост“^[1].

Кати Калвин, опитната репортерка от „Ню Йорк Таймс“, огледа тълпата и тогава осъзна, че най-после бе напипала вълнуваща тема, за която обаче никога нямаше да напише нито ред. Хората смъкнаха шапките си, притиснаха ръце към гърдите си и запяха химна. Навсякъде, додето стигаше погледът, тези претръпнали от всичко, коравосърдечни нюйоркчани плачеха открито, без да прикриват сълзите си.

Ала това не беше най-разтърсващият шок за една толкова видяла и препатила репортерка като Кати Калвин.

Не, много по-силна бе изненадата, когато тя самата опипа с ръка страната си и осъзна, че също плачеше.

[1] Ритуален химн, написан от Джон Нютън през 1760 г. — Б.пр.

↑

12.

„Как да не се насълзи човек“ — помисли си Чистника, докато се взираше през бинокъла си от въртящия се стол в задната част на паркирания черен микробус.

„По дяволите, нещата се подреждат идеално“, ухили се той и потри длани.

Усети сълзи на радост.

Микробусът бе паркиран край Петдесет и първа улица и Пето авеню — точно на най-живописния ъгъл на масивната катедрала. От един час наблюдаваше през затъмнения прозорец неспирния парад на пристигащите знаменитости.

„Едно е да предвидиш нещо, ала съвсем друго е да наблюдаваш как се сбъдват всичките ти прогнози“ — каза си Чистника, когато църковните двери се притвориха зад президента Хопкинс и антуража от най-приближените му блюдолизци.

Смъкна бинокъла, за да откъсне малко от хартиените кърпички в пластмасовата кутия, притисната между краката му. Почервенелите му от студа ръце изтръпнаха, докато търсеше пипнешком рулото. Обикновено не забравяше да използва при подобни случаи лосион за ръце „Джергенс“, за да измива дланите си, но се оказа, че в бързината е забравил да го вземе.

„Е, дано това е единственото, което съм пропуснал днес“, въздъхна той и се усмихна. След това пусна в нозете си използваната хартиена кърпичка и отново надигна бинокъла „Щайнер 15-80“.

Огледа внимателно периметъра на просторното каре, върху което се издигаше катедралата, като приковаваше за проверка мощните окуляри върху всеки от постове на охраната.

Пред фасадата на катедралата се виждаше редицата от агентите към службата със специално предназначение към полицията на Манхатън, а зад опънатата лента напиреха репортерите. Страничните улици бяха блокирани на всеки ъгъл от екипите за бързо реагиране.

Отдалеч командосите изглеждаха застрашително с ниско нахлупените на главите си бейзболни шапки и автоматичните

пистолети „Колт“, затъкнати в кръстосаните през гърдите им колани, но в ръцете си държаха цигари и чаши с кафе. Вместо да бъдат пределно бдителни, те само си бърбеха, скупчени на малки групички, като всеки се опитваше да направи впечатление на останалите с лъжите си за подвизите си през часовете на извънредните си дежурства.

Крайно учуден, Чистника си зададе въпроса: „Наистина ли са толкова глупави?“ И веднага сам си отговори: „Да, наистина“.

Мобилният му телефон извъня, когато гайдарят засвири тъжната мелодия. Чистника свали бинокъла си и вдигна телефона.

Възбудата от това, което предстоеше да се случи, караше всеки нерв в тялото му да трепти.

— Всичко е чисто, Джак — рече Чистника. — Време е да започваш. Накарай ни да се гордеем с теб.

13.

След като приключи разговора, мъжът, изправен сред нефа на катедралата „Джак“, нервно натисна малката антена на мобилния телефон. После за пореден път огледа дузините агенти на специалните служби, частните охранители и полицаите, струпани навън от всичките страни на „Сейнт Патрик“.

„Дали тази схема наистина ще проработи“, зачуди се той за хиляден път. Е, не след дълго щеше да разбере. Прибра телефона си в калъфчето и се насочи към изхода, извеждащ към Петдесет и първа улица.

След броени секунди той се втурна надолу по мраморните стъпала, за да вдигне тежкото резе от отворената, дебела шестдесет сантиметра дървена порта. На прага, с цигара в ръка, дежуреше някаква жена, вероятно от нюйоркската полиция, макар да не бе с униформа. Тя го изгледа раздразнително.

— Ще влезете ли, или ще останете отвън? — попита я с усмивка Джак. Макар че нямаше никакво време за губене, когато пожелаеше, можеше да отдава дължимото на чаровния пол. — Службата всеки момент ще започне. Вече трябва да затваряме вратите.

На сутрешната оперативка на специалните служби беше решено да не се забранява на охраната на катедралата да действа по свое усмотрение за всички въпроси, свързани с церемонията.

— Мисля, че ще е по-добре да остана отвън — отвърна жената от полицията.

„Добър избор, ченге“ — помисли си Джак, докато затваряше тежката врата. „Избра живота“, додаде мислено той, завъртайки масивния ключ.

Втурна се припряно нагоре по стъпалата и продължи все така забързано покрай покритата галерия към дъното на олтара.

Цялото пространство там бе запълнено от свещеници в бели раса.

Органът започна да свири и ковчегът се появи пред олтара скоро след като го вкараха в катедралата през южния неф.

Джак се спусна по стъпалата към изхода, извеждащ на Петдесета улица, за да заключи и тази врата. Но се въздържа да счупи ключа, стърчащ от ключалката, понеже само след минута щяха да се нуждаят от този изход.

„Всичко по реда си — каза си мъжът и пое дълбоко дъх. — Такива са правилата на нашия бизнес“.

Половината Холивуд, Уолстрийт и Вашингтон сега се бяха натъпкали в катедралата.

Все така забързано той се прибра в галерията. Зад една от масивните колони бе повесено въже, за да препречва достъпа до малката, тясна мраморна стълба в задната част на олтара. Той прекрачи въжето и се спусна по стъпалата.

В дъното на мраморните стъпала се спря пред вратата от позеленяла мед. На табелката ѝ се четеше:

КРИПТА ЗА АРХИЕПИСКОПИТЕ НА НЮ ЙОРК

Джак побутна вратата и се пъкна вътре. Продължи напред, като преди това затвори плътно вратата зад себе си. Сред полумрака едва се забелязваха саркофазите на погребаните там архиепископи, подредени в полукръг край грубо изсечените каменни стени на криптата.

— Това съм аз, идиота — тихо промърмори той след няколко секунди. — Включете светлината.

Нещо изщрака и лампите, вградени в свещниците по стените, обляха в светлина криптата.

Зад каменните саркофази се бяха скрили десетина мъже. Повечето носеха тениски и анцузи. До един бяха подбрани едри и мускулести, а и съвсем не изглеждаха дружелюбно настроени.

Те чевръсто навлякоха бронезилетките си от кевлар, като за по-бързо ги пристегнаха с коланите тип велкро, наричани от тийнейджърите *котешки езичета*. После поставиха кобурите си за деветмилиметровите автоматични пистолети „Смит и Уесън“. Надянаха си черни ръкавици без пръсти от онези, които военните назоваваха като *сапъорски*, а върху тях — оловни боксове.

След това върху кевларените си бронезилетки мистериозните мъже навлякоха кафяви раса с качулки, каквито носеха монасите

францисканци. В джобовете им имаше електронни устройства, които приличаха на дистанционните за телевизорите, но всъщност бяха електрошокови палки, изработени според последните постижения на технологията.

Скриха пистолетите си в широките ръкави на расата си. Половината от пълнителите бяха заредени с гумени куршуми, а другата половина — с миниатюрни шрапнели, съдържащи бихлоробензалмалонитрил, или съкратено CS — изключително опасен сълзотворен газ.

Накрая мъжете нахлузиха на лицата си черни скиорски маски. А когато придърпаха върху тях монашеските качулки, съвсем заприличаха на сенки.

Джак се усмихна одобрително, докато също си слагаше бронезилетка, расо, черна скиорска маска и качулка.

— Заклучете, вземете товарите и се стегнете, дами — рече им Джак с усмивка. Сетне бавно придърпа тежката врата на криптата. — Крайно време е да внесем малко забавление в това погребение.

14.

Кинозвездата Джон Руни, признат за царя на комедията, усети как дъхът му секна от вълнение, когато караулът на почетната гвардия най-после се появи със загърнатия в националното знаме ковчег пред фасадата на катедралата. Процесията тържествено напредваше по централната пътека, а гвардейците спираха след всяка крачка и оставаха напълно сковани, докато органът кънтеше някъде отгоре. „Сякаш ковчегът тежи толкова много, че се нуждаят от почивка“, натъжено си помисли Руни.

Докато носачите полагаха ковчега, Джон Руни си припомни погребението на баща си на националното гробище „Арлингтън“. „Могат да приказват какво ли не за военните, но никой не знае по-добре от тях как се отдава почит пред мъртвите“ — помисли си той, докато усещаше как надигащото се в гърдите му вълнение го задушаваше.

Обърна се надясно и видя как се появиха подредени в редица закачулени свещеници, всичките в кафяви раса. По пътя си към олтара те се движеха с отмерена стъпка както почетната гвардия. След малко зърна още една редица свещеници по пътеката от лявата си страна.

Сред полумрака в катедралата нямаше как да се различават лицата им изпод качулките. Явно ставащото бе част от днешния ритуал и от церемонията, но беше нещо ново за него. Така, както военните знаеха как да отдават почит пред мъртвите, католиците умееха както никой друг да вдъхват сред живите страх от бога.

Изведнъж монасите се раздалечиха и внезапно спряха насред пътеката.

Джон Руни подскочи, щом чу как се разнесоха откоси от изстрели, приглушени от оглушително звучащия орган. После се появи дим, бял и всепоглъщащ, понесъл се на талази от всички страни.

ВИП секторът със съдържаните особи внезапно заприлича на сцена от рок концерт, но с тази разлика, че публиката изпадна в паника, а не в транс. И сега можеше само да мятта безпомощно ръце или да се вкопчва с нокти в дървените скамейки.

На Руни му се стори, че му се привижда как един от монасите насочва автоматичен пистолет към тълпата.

„Не — помисли си той, докато примигваше смутено, невярващ на очите си. — Трябва да са го халосали по главата. Това не можеше да е истина!“

В следващия миг разтвори широко очи и замря, като видя как един от полицаите, които не бяха днес с униформа, се строполи напред централната пътека, а от носа и ушите му бликна кръв.

Застаналият до Джон Руни бодигард Големия Дан тъкмо бе поднесъл кърпичка към устата си, когато с рязко движение откопча своя деветмилиметров „Колт“ от кобура на колана си. За миг като че ли се поколеба накъде да стреля, но един от монасите се появи като привидение сред кълбата дим и халоса бодигарда по врата с нещо квадратно от черна пластмаса. Разнесе се зловещ звук и Големия Дан изпусна оръжието си, преди да рухне на скамейката, след което се разтресе като обзет от зли духове езичник.

И тогава органът замлъкна.

Страхът завладя Джон Руни. След спирането на музиката можеше да чуе писъците, паническите крясъци на хилядите хора.

Някой току-що бе завзел катедралата „Сейнт Патрик“.

15.

Бях малко като в безтегловност, което бе моето обичайно състояние напоследък, откакто Мейв се разболя. Още бях замаян, докато набързо преброих хлапетата и подкарах микробуса от зеления навес пред нашата сграда. Вече бе осем и четиридесет и една, така че разполагахме точно с четири минути да се завлечем до „В името божие“ на Амстердам авеню, за да не бъде наказано някое от децата заради закъснение за учебните часове.

От прозореца на таванската ни стая се виждаше училището, намиращо се на Деветдесет и седма улица, недалеч от високата сграда на юридическата кантора „Сполдинг“. Ала всеки от запознатите с пиковия час на сутрешния трафик в Манхатън ще ви потвърди, че ако успеете да преминете за четири минути през две пресечки, значи сте имали голям късмет.

Разбира се, че можех да ги оставя да отидат пеша до училището. Джулия, Брайън и по-големите деца бяха доказали, че са способни да се грижат за себе си. Само че точно сега исках да бъда с тях, колкото бе възможно повече време, за да знаят, че не са изоставени.

Освен това отскоро започнах да изпитвам отчаяна необходимост по-често да бъдат с мен.

Всъщност единственото, което ме възпираше да надраскам извинителни бележки, за да ги освободя от училище, бе сестра Шийла — строгата директорка. Задникът ми цял живот нямаше да забрави скамейката за наказаните ученици.

Стигнахме до ъгъла на училището на авеню Амстердам в последната минута. Изскочих от кабината и разтворих със замах плъзгащата се врата на нашия семеен автомобил — микробус от клас „Супер Дюти“, дванадесет местен, най-големия от всички ванове на „Форд“. Бях успял да го купя от един аукцион за полицейски автомобили. Минивановете бяха само за майки от предградията с две или най-много три деца, докато моята нюйоркска многонационална фамилия Бенет се нуждаеше от по-сериозно транспортно средство.

— Бегом към класните стаи! — изкрещях, щом измъкнах хлапетата и ги строих на тротоара.

Шона тъкмо приближаваше, когато сестра Шийла протегна ръка към резето на масивната дъбова врата, за да я затвори и залости отвътре. Успях да видя обаче как в последния момент сбръчканата възрастна монахиня огледа улицата и ме измери със строг, въпросителен поглед, готов да прерасне в изпепеляващ.

Гумите изсвириха пронизително, когато подкарах с пълна газ, за да напусна по-бързо сцената.

16.

Не повярвах на обонянието си, когато най-после се добрах до апартамента. Ухаеше на току-що сварено кафе. Хубаво, силно...

Освен това се долавяше още някаква миризма. Не исках да си урочасам късмета, ала ме загложди подозрението, че вътре нещо се пече.

Като влязох в кухнята, Мери Катрин тъкмо изваждаше от фурната на печката тава с кифлички. Кифлички със сладко от боровинки. Обожавах ги така, както Хоумър Симпсън от сериала „Семейство Симпсън“ обичаше поничките. Млада дама като Мери навярно не би могла да изяде шест кифлички с боровинки на закуска, напи? Надявах се да сподели поне една с мен.

Пък и кухнята блестеше от чистота. Всяка повърхност лъщеше, всичките купи от овесената каша бяха измити и прибрани. Откъде се бе взел този чевръст екип за бързо почистване?

— Господин Бенет — посрещна ме Мери Катрин, като отметна кичура руса коса от лицето си, докато оставяше тавата с кифличките върху печката. — Къде са хлапетата? Тази сутрин, като слязох тук долу, се почувствах като Снежанка в къщичката на джуджетата. Пълно е с малки креватчета, но в тях няма никой.

— Джуджетата са на училище — обясних ѝ аз.

Мери Катрин ме изгледа въпросително, почти също както сестра Шийла преди малко.

— По кое време тръгват? — попита тя.

— Към осем — отвърнах, неспособен да откъсна поглед от кифличките, обвити в ароматна пара.

— Тогава трябва да започвам от седем, господин Бенет, а не от девет. Нямаше смисъл да идвам чак дотук, ако не искате да ви помагам.

— Извинявам се, но моето име е Майк, забрави ли? — припомних ѝ аз. — А тези тук...

— Те са за след закуската. Как искаш яйцата си? — попита тя и смутено добави: — Майк?

„След закуската?“, учудих се аз, защото си мислех, че кифличките ще са днешната ми закуска. Май тази работа с *au pair* ще се получи.

— Няма ли да те затрудни да приготвиш и яйца? — поинтересувах се плахо.

— С шунка или с наденички? — прекъсна ме делово тя.

„Може и без нищо“, помислих си с усмивка и поклатих глава.

Тъкмо се бях заел с трудния избор, когато мобилният ми телефон започна да вибрира. Погледнах малкия дисплей, за да проверя кой ми се обажда. Видях изписан номера на моя шеф. Затворих очи и за миг си пожелах номерът му тутакси да се изтрие от екранчето. „Дотук с телепатичните ми способности“ — въздъхнах, докато усещах как апаратчето продължаваше да потрепва в дланта ми като прясно уловена пъстърва.

Искрено съжалявах, че не беше риба.

Щях да я пусна обратно във водата.

17.

Отново поклатих глава, когато най-последно вдигнах мобилния телефон и го поднесох към ухото си.

Щом шефът ме търсеше в почивния ми ден, това със сигурност можеше да означава само едно — експресна доставка от лоши новини.

— Бенет слуша — започнах аз.

— Слава богу — възкликна отсреща прекият ми началник Хари Гресъм. Хари е главен детектив, ръководещ отдела, в който работех — отдел „Убийства“ към полицията на Манхатън — север. Ако имаш правото да заявиш, че служиш към тоя елитен отдел, със сигурност можеш да очакваш почитателно кимване на повечето от банкетите, организирани от полицейските служби в нашия град. Ала точно сега, в този миг, с радост бих заменил тази завидна привилегия срещу две вдигащи пара пържени яйца. И в добавка — вкусна кифличка с пълнеж от боровинково сладко.

— Чу ли какво се случи преди малко? — изрече на един дъх шефът ми.

— Къде? Какво? — попитах, готов за най-лошото. Сигурно в тона ми се е прокраднала силна тревога, защото Мери Катрин рязко се извърна от мивката. След 11 септември 2001 г. за повечето от нийоркчани — най-вече за нийоркските ченгета, пожарникари и особено за екипите от спешната помощ — въпросът бе не дали е нанесен следващият терористичен удар, а кога и къде.

— Какво, по дяволите, е станало? — попитах задъхано.

— Успокой се, Майк — изрече Хари. — Няма експлозии. Поне засега. Това, което ми докладваха преди десетина минути, беше, че са проехтели изстрели в катедралата „Сейнт Патрик“. Ала по туй време там трябва да се извършва погребалната церемония в памет на Първата дама лейди Каролайн Хопкинс, така че никак не звучи на добре.

— Терористи? Откъде са?

— Не мисля, че още можем да отговорим на този въпрос — изпъшка угрижен шефът ми. — Зная само, че Уил Матюс, командирът

на Екипа за спешно реагиране от Манхатън — юг, вече е на местопрестъплението и те иска там, колкото с възможно по-скоро.

„В качеството си на какъв“ — зачудих се аз, защото преди да се преместя в отдел „Убийства“, работех към Екипа за водене на преговори за спасяване на заложници към главното управление на нюйоркската полиция.

И не бях ли достатъчно съсипан от кризата в моето семейство, та да се нагърбвам и с чужди неволи?

Но нали неслучайно се казва, че магаретата ги търсят само за работа. Така е в моя живот. Надявах се да става дума само за някакъв инцидент, който може да се реши с преговори. Или пък можеше да е нещо по-лесно за уреждане. Може би командир Уил Матюс се нуждае от мен само заради едно-единствено убийство? Умеех да се справям с преговори и убийци. Единствено терминът *оръжия за масово унищожение* ме караше да настръхна.

— Да не би да ме търси за преговори? — попитах шефа си. — Или в катедралата вече е извършено убийство? Подскажи ми, Хари.

— Заляха ме с такъв порой от кръсъци, че не успях да попитам — отвърна колебливо той. — Едва ли обаче те викат, защото не им достигат момчета за олтара. Затова просто си завлечи задника дотам и се опитай сам да разбереш. А после ми съобщи какво, по дяволите, става.

— Вече съм на път — рекох и затворих мобифона.

Изтичах в спалнята и си нахлузих джинсите, горницето на анцуга и якето, отпуснато ми от нюйоркската полиция. Онова с надписа на гърба: *Отдел „Убийства“*.

Написках лицето си със студена вода и извадих служебния си глок от сейфа.

Мери Катрин ме чакаше в антрето с термос, напълнен с кафе. Кифличките беше напъхала в кафява кесия. Дори и в това притеснено състояние, забелязах, че Соки, който мразеше всички, освен Мейв, Криси и Шона, сега ѝ се умилкваше, потърквайки мустачките си в глезените ѝ. Тъкмо търсех най-подходящите думи, за да ѝ благодаря за загрижеността, както и да ѝ дам последните си инструкции за поддържане на реда в домакинството, когато тя просто отвори вратата и рече:

— Тръгвай, Майк!

ВТОРА ЧАСТ ГРЕШНИЦИТЕ

18.

Подсвирнах тихо, докато се опитвах да се провра със служебния си син „Шевролет Импала“ покрай барикадата, преграждаща Пето авеню до ъгъла с Петдесет и втора улица. Не бях виждал толкова много полицаи пред катедралата от празничния парад в Деня на св. Патрик.

Само че сега, вместо онези глуповато изглеждащи шотландски бонета с детелини по куртките и безгрижни усмивки, те носеха черни стоманени шлемове и автоматични пистолети, а лицата им бяха смъртоносно сериозни и смръщени.

Показах картата си на жена със сержантски пагони, застанала зад най-близката барикада в бяло и синьо. Насочи ме да продължа към командния център, временно помещаващ се в един дълъг бял автобус, паркиран заедно с една каравана до тротоара, точно срещу катедралата. Жената ми нареди да спра колата си пред камионите от службата за чистотата, използвани като втора барикада за блокиране на Пето авеню до ъгъла с Петдесет и първа улица.

„Хм — повторих си аз, — две барикади...“ Както и мобилни командни центрове. Определено не ставаше дума за единично убийство. Тук се бе случило нещо катастрофално.

Щом слязох от колата си, отнякъде забръмча нещо оглушително, като яка бормашина. Вдигнах очи нагоре и видях как един полицейски хеликоптер се показва над Рокфелеровия център, след което прелетя ниско над катедралата. Перките му вдигнаха прах по улицата и разпиляха чашки за кафе и страници от вестници. През отворената врата на хеликоптера един снайперист внимателно огледа каменните кули и цветните стъкла на катедралата.

Отместих очи от хеликоптера и едва не се сблъсках с известен радиоводещ, дето кой знае защо беше избрал да репортерства точно пред вътрешната барикада.

— С какво, по дяволите, са решили този път да ни изненадат тези шибани свещеници? — чух го да говори разпалено пред микрофона, докато отминавах нататък.

Щом проникнах в охраняваната зона между радиаторите на паркираните там камиони от градската служба по чистотата, се заковах на място, неспособен да повярвам на очите си. Половин дузина полицаи от Отряда за бързо реагиране прекосиха авенюто със сведени глави. Спряха се едва когато се добраха до катафалката, като облегнаха на нея гърбове, обвити в бронезилетки.

Как можа това да се случи на погребението на Каролайн Хопкинс?

19.

Въпреки че бе висок само метър и седемдесет, заради счупения си нос и свирепия поглед, с който посрещаше всички, освен може би майка си, командир Уил Матюс създаваше впечатление на крайно войнствен ирландски полицаи. Такива все още можеха да се открият сред ченгетата в града. Но когато се изправих пред него на тротоара пред автобуса, използван като команден център, той имаше вид на току-що завършил тежък боксов мач без боксови ръкавици, продължил четиринадесет рунда и половина.

— Бенет — започна Уил Матюс, — радвам се, че се присъедини към нас. Ето каква е работата. Кметът, бившият президент, кардиналът на Ню Йорк, както и няколко кинозвезди и величия от музикалните и спортните среди. И... кой още? Да, Юджиния Хъмфри и около три хиляди други ВИП персони са взети за заложници от дузина или повече тежковъоръжени, маскирани мъже. Схвана ли за какво ти говоря?

Трудно ми бе да осмисля това, което Уил Матюс току-що ми каза. Дори да ставаше дума само за кмета или за бившия президент, пак би било стряскащо, но като се добавят и останалите...

Преди да продължи, шефът на нюйоркската полиция се взря сърдито в мен, сякаш очакваше да го слушам със зяпнала уста, докато продължаваше с описанието на случилото се досега.

— Засега не знаем дали стрелците са терористи. Според предварителните рапорти на хората от охраната, които току-що бяха освободени от катедралата, поне предводителят на похитителите като че ли не е арабин. Той се обърна с кратко изявление към тълпата, при което звучал „като човек от бялата раса“.

Тези неидентифицирани маскирани мъже държат в плен тридесет и един полицаи, около две дузини агенти от специалните служби, включително охраната на бившия президент, при това само с помощта на оръжия, които *не са смъртоносни*. Сълзотворен газ, гумени куршуми и електрошокови палки. Но има и още. Преди двадесет минути те отвориха вратите откъм Пето авеню и изтикаха

навън мъжете от охраната и полицаите. Имаше множество счупени носове и насинени очи, обаче те можеха да бъдат застреляни също тъй лесно, както ги пускаха да си вървят. Затова мисля, че би трябвало да бъдем благодарни поне за тази скромна проява на милосърдие.

Опитах се да прикрия изненадата и смущението си. Не ми бе лесно да изглеждам спокоен. Охраната на катедралата би трябвало да е подсилена, но въпреки това е била преодоляна?! И то с оръжия, които не са смъртоносни?!

— С какво мога да помогна? — попитах аз.

— Превъзходен първи въпрос. Нед Мейсън, нашият спец по преговорите, е поел насам. Но го намерихме далеч от тук, в северната част на щата, май че се казва Ориндж Каунти или друго място, ама пак с такова смешно име. Дали не беше Нюбъри? Зная, че вече не си към Екипа за водене на преговори за спасяване на заложници, но тъкмо сега се нуждаем от най-доброто мнение, в случай че онези там се обадят, преди той да дойде.

Освен това си спомням, че досега ти доста често си се появявал в медиите. Така че може да ми потърбваш, за да се справяш с нашествието на рояка от ненаситните и натрапчиви като скакалци журналисти. Стив Рено се е заел с разработването на стратегията. Можеш да се консултираш с него, когато атаката започне. Огледай обстановката и бъди нащрек. И помисли добре какво трябва да се каже на пресата.

Последвах заповедите му, като започнах с оглеждането на огромната и величествена катедрала. Докато се опитвах да си представя какви хора са я измислили и построили, чух силен шум откъм барикадата на Петдесета улица.

Инстинктивно посегнах към пистолета си, щом видях как рус мъж с яке без ръкави и силно гримирана червенокоса жена се втурнаха зад барикадата. Какво, по дяволите, ставаше там? Дватама бързо прекосиха опразненото Пето авеню и се затичаха към стъпалата пред входа на катедралата. В същия миг иззад катафалката изскочиха прикриващите се там трима агенти от Отряда за бързо реагиране и ги повлякоха след себе си.

Непоносимо ярката перука на червенокосата се смъкна и полетя настрани, разкривайки съвсем ниско остриганата ѝ коса. До нея

русокосият още се хилеше и аз успях да видя, че зениците му бяха много разширени от дрогата.

— Има само една любов! Трансполовата^[1]!

Едва сега си поех дъх. Никакъв повод за тревога. Нямахте самоубийци, опасани с взрив. Само поредното зрелищно представление на уличния театър, характерен за Ню Йорк.

Видях как Уил Матюс остана със зейнала уста на тротоара до мен, докато затъквах обратно глока в кобура. После смъкна шапката си и се почеса по остриганата глава.

— Случайно да имаш цигари? — попита ме той.

— Не пуша — поклатих глава.

— Нито пък аз — рече Уил Матюс и се отдръпна. — Но мисля да започна.

[1] *Transgender* — термин, свързан с отричането на принадлежността само към един пол. Трансполови разновидности: транссексуалност, трансвестизъм, кросдресинг, драг кингс, драг куийнс, джендър куийър, кросджендър (кръстосан пол) и андрогинност. — Б.пр. ↑

20.

Десетина минути по-късно пристигнаха агентите от ФБР в типичния си стил: четири яки джипа „Шевролет Събърбан“, черни отвсякъде, дори и стъклата им, вихрено се провряха през барикадата на Четиридесет и девета улица. После от тях като буен порой рукна напълно готов за атака тежковъоръжен тактически екип. Високи и грациозно чевръсти, командосите в черни униформи приличаха по-скоро на атлети от професионалната лига. Запитах се дали не са от прочутия Отряд за спасяване на заложници към ФБР. Настоящата ситуация със сигурност изискваше присъствието им.

Мъж на средна възраст, с коса черна като костюма му, пристъпи към мен и ми стисна ръката.

— Майк Бенет? — заговори с приятелски тон. — Аз съм Пол Мартели. От Звеното за преговори при кризисни ситуации. Специалният агент, ръководещ операцията, ме изпраща начело на двадесет и шест федерални агенти, за да ви помогнем, момчета, ако можем, разбира се.

Феберейското звено за преговори при кризисни ситуации, или ЗПКС, беше водещо в цялата страна при операциите по преговори за освобождаване на пленници. Неговият шеф, Пол Мартели, бе прочута личност в тези кръгове. Написаният от него учебник беше като библия по тази тема.

В присъствието на федералните обикновено настръхвам, ала сега бях принуден да призная, че се почувствах облекчен от появата на Пол Мартели. Вече бях навъртял три години в Отдела за преговори за освобождаване на заложници, само че нищо от досегашния ми опит не можеше да се сравни с тая ужасна ситуация. Особено в този момент, когато бях сломен заради Мейв и децата. По дяволите, бях готов да приема всяка помощ, която ми се предлагаше.

— Виждам, че твоите момчета са се погрижили за ангелите от пресата — заговори Мартели, докато оглеждаше спокойно командния център и барикадите. — Майк, кой е водещият преговарящ?

Дори и когато разговаряше по такива тривиални теми, Пол Мартели излъчваше спокойна увереност, която беше заразителна. Сега започнах да осъзнавам защо го признавах за най-добрия в професията.

— Засега съм аз — обясних му. — Ще ме задържат тук, докато не пристигне най-добрият им експерт. После ще ми възложат някаква второстепенна роля. Тактическите сили се оглавяват от лейтенант Стив Рено, командир на Отряда за бързо реагиране. Но последната дума принадлежи на Уил Матюс, командир на целия екип.

Всички кризисни моменти изискват стриктно определена йерархия на командване. Преговарящият няма право да взема решения. Длъжен е да запита по-вишестоящите, преди да предприема каквито и да било действия в отговор на исканията на похитителите. Така се печели време, като същевременно се укрепва връзката между преговарящия и похитителите. Но все някой трябва да се нагърби с окончателното решение — да продължава ли с преговорите, или да предпочете някоя от възприетите нападателни тактики. Преговарящите са склонни да удължават разговорите, докато момчетата от тактическите звена с нетърпение очакват да започне стрелбата.

— Най-важното сега — изрече Пол Мартели и леко се усмихна — е да демонстрираме търпение. Ще се наложи да изгубим малко време, за да се организираме. Нека момчетата от специалния отряд се заемат с тактическото разузнаване. Необходимо е време и за да се охладят страстите на онези там вътре, които и да са те. Време, за да се уталожат напрежението.

Мисля, че вече бях чел всичко това в някой учебник. Всъщност в учебника на Пол Мартели.

21.

Двамата се обърнахме едновременно, когато през кордона, преграждат Четиридесет и девета улица, профуча полицай, яхнал един прашен черен мотоциклет „Сузуки 750“. Якето му с надпис *Нюйоркска полиция* се вееше зад него.

— Осъществен ли е вече някакъв контакт? — извика Нед Мейсън вместо поздрав, щом скочи от мотоциклета.

Преди бях работил за кратко с Мейсън. Беше, след като напуснах Екипа за водене на преговори с похитители. Този полицай с пясъчноруса коса тренираше триатлон и въобще спортуваше доста интензивно. Много от колегите го намираха за прекалено арогантен и неприятен, но аз го признавах като един от онези особняци, които понякога жънеха по-големи успехи от някои многобройни екипи благодарение на педантичността и силната си воля.

— Все още не — отговорих му аз. Тъкмо започнах накратко да разяснявам обстановката на Нед Мейсън, когато сержантът от нюйоркската полиция, отговарящ за комуникациите, подаде главата си през вратата на автобуса, притиснал мобилния си телефон към ухото си.

— Обади се! — извика.

Командирът Уил Матюс се присъедини към нас, когато се втурнахме към автобуса.

— Записвай всичко, което ти кажа — нареди Нед Менсън. — Не пропускай нито дума.

По напереното му държане разбрах, че не се е променил от последната ни среща.

— Обаждането постъпи точно в 9 часа. Проследихме го дотук — рапортува полицейският техник, специалист по комуникациите, и му подаде телефона. — Кой от вас, момчета, ще го поеме?

Мейсън грабна телефона от ръката му, докато Уил Матюс, Пол Мартели и аз си слагаме слушалките, за да можем и ние да чуваме.

— Който и да си ти — заговори Мейсън, — слушай внимателно. Вслушвай се във всяка моя дума.

Гласът на Мейсън звучеше внушително. Тонът му бе напрегнат и крайно сериозен.

— Говоря от името на Въроръжените сили на Съединените щати. Това, което си направил, минава всякакви граници, приемливи при преговори с държавни институции. Президентът на Съединените американски щати подписа извънредна заповед и всички нормални канали за връзка сега са изключени. До пет минути от този момент нататък ще трябва да освободите заложниците или ще бъдете ликвидирани. Единственото, което мога да ти гарантирам, е следното: ако не хвърлите оръжието си веднага и ако не пуснете всички да излязат, ще се простите с живота си. Това е вашият едничък и *единствен* шанс да реагирате. А сега ми кажи: наистина ли тези пет минути ще се окажат последните в живота ти?

Знаех си, че ходът на Нед Мейсън е доста дързък. Използва спорната стратегия, до която най-често прибягваше военното разузнаване — да се сложи край на изчакването, всявайки страх у похитителите. Още при първия контакт беше играл *вабанк*, все едно че бе пуснал двутонна бомба върху цистерна с бензин.

— Ако този задник — отвърна след кратка пауза един глас с не по-малко решителен и твърд тон — не бъде отстранен от линията до пет секунди, бившият президент ще последва жена си в отвъдното.

Изпитах съжаление към Мейсън, като видях как се сгърчи лицето му. Блъфът му бе крайно рискован и сега всичко щеше да се стовари върху главата му. А освен това нищо в поведението му не подсказваше, че разполага с резервен план.

— Пет, четири... — започна да брои гласът.

Командирът Уил Матюс пристъпи напред.

— Мейсън! — извика той.

— Три...

Нед Мейсън здраво стискаше телефона, но сякаш бе престанал да диша. Както и всички ние.

— Две...

Някога бях добър при воденето на преговори, но от три години не се бях занимавал с това, пък и времето сега бе прекалено скъпо, за да излизам на сцената.

Но Нед Мейсън току-що бе пропилял шансовете си и независимо дали ми харесваше, дали бях забравил уменията си, или не, като втори

преговарящ бях длъжен да се намеся.

— Едно.

С няколко крачки се озовах до Нед Мейсън и грабнах телефона от ръката му.

22.

— Здравей — спокойно заговорих аз. — Казвам се Майк. Извинявай за тази изцепка. Човекът, който говореше с теб, не е упълномощен. Така че забрави за всичко, което той ти каза. Аз съм преговарящият. Няма да атакуваме катедралата, защото не искаме някой да пострада. Отново повтарям: извинявам се за това, което току-що се случи. С кого разговарям, моля?

— Като се има предвид фактът, че преди малко завладях тази катедрала и всички в нея — отвърна гласът, — защо да не ме наричаш Джак^[1]?

— Добре, Джак. Благодаря ти, че говориш с мен.

— Няма проблеми — рече Джак. — Направи ми една услуга, Майк. Кажи на тъпанаря, който току-що разговаря с мен, преди да се опита да ни нападне, че имам новина за него. Заредили сме всичките прозорци, врати и стени в катедралата е достатъчно количество пластичен експлозив С-4, свързан към много позиционно лазерно пусково устройство. Така че най-добре е да си трае. Всъщност най-добре ще е да не допусне дори една курешка от гълъб да падне в радиус от пет километра около „Сейнт Пади“ или всички в този квартал ще хвъркнат във въздуха. Ако ще и цялото кралско войнство да се изправи срещу нас. Всъщност, ако бях на твое място, щях сериозно да се замисля дали да не отзова полицейския хеликоптер. И то без никакво отлагане.

Потърсих с поглед командир Уил Матюс и кимнах кратко към автобуса. Той заговори с един от подчинените си полицаи, след няколко мига се чу прашене по радиопредавателя и след още две-три секунди бученето на хеликоптера започна да заглъхва.

— Всичко е наред, Джак. Издействах от шефа си заповед за връщане на хеликоптера. А сега е мой ред да попитам: всички там добре ли са? Зная, че има неколцина възрастни хора, които може да се нуждаят от медицински грижи. Постъпиха рапорти, че сте стреляли. Убит ли е някой?

— Все още не — отвърна Джак.

Реших да не обръщам внимание на провокативния му тон. След като свикне с мен, ще се опитам да туширам заплахите, да го подтикна да говори по-разумно, по-спокойно.

— А твоите хора не се ли нуждаят от вода, или нещо друго?

— Засега не се оплакваме — обясни ми Джак. — В тази връзка искам да ти кажа две неща, за да има върху какво да разсъждаваш. Ти ще ни дадеш това, което искаме, и няма да ни преследвате. Повтори го, Майк!

— Ще ти дадем всичко, което искаш, и няма да те преследваме — заявих без никакво колебание. Докато не се сдобием с някакво предимство, трябваше да го накарам ме приеме колкото е възможно по-скоро. Да вижда в мен някой, който е готов да му даде това, което иска.

— Добро момче — похвали ме Джак. — Зная, че в твоето положение е малко трудно да разсъждаваш, Майк. Затова искам хубавичко да ме чуеш и разбереш. Защото ще се случи. Няма значение колко усърдно се съпротивлявате. Нито колко ще се напъвате, пичове. Повярвай ми! Ние ще се измъкнем безнаказано.

— Моята работа се свежда само до това да се постарая всички ние да се измъкнем цели от тази каша. Включително и ти, Джак. Искане ми се ти да ми повярваш за това.

— Брей, Майк, колко мило, че го казваш. О, и да не забравя. *Всичко вече свърши, схващаш ли?* Ние победихме. Но ще го усетиш по-късно — добави похитителят и разговорът прекъсна.

[1] Непреводима игра на думи; едно от значенията на *jack* в сленга е „задигам, открадвам“; *hijacker* е похитител. — Б.пр. ↑

23.

— Ти какво, Майк? Да не би да се връзваш на приказките на тези приятелчета? — Мейсън внезапно си бе възвърнал способността да говори.

Тъкмо се канех да му отвърна, но понеже бях най-близо до прозореца на командния център, пръв видях как пред фасадата на катедралата настъпи някакво раздвижване.

— Почакай за секунда — прекъснах го аз. — Вратите се разтварят. *Предните врати!* Нещо става там.

В претъпканата с полицаи каравана отекна пращането от статичното електричество, съпътстващо десетките припрени разговори по радиопредавателите, както при играта на едно от децата ми с металните топчета, събирани като печалба от игралните автомати.

Отначало видях само мрака във вътрешността на катедралата. После на прага се откри фигура на мъж с разкъсана синя риза. Той примигна, заслепен от ярката слънчева светлина, докато пристъпваше по плочите на площада.

Кой бе той? Какво ставаше?

— Взех го на прицел! — чух да се провиква един от снайперистите по канала с полицейската честота.

— Не стреляй! — изкрещя му в отговор Уил Матюс.

Жена със счупено токче закуцука след мъжа със синята риза надолу по стъпалата пред катедралата.

— Какво, по дяволите, са замислили? — заекна Уил Матюс, щом изведнъж зад двамата заложници бликна могъщ порой от хора, устремил се надолу по стъпалата пред катедралата.

Стотици или може би хиляди души внезапно се изляха наред Пето авеню.

Нима похитителите пускаха всички да си вървят? Другите ченгета изглеждаха озадачени не по-малко от мен.

Ние само гледахме мълчаливо как хората от катедралата се свличат по каменните стъпала. Беше невероятна масова сцена. Униформените полицаи от специалния отряд веднага се завтекоха

натам, за да се смесят с освободените заложници и да ги насочват в южна посока през барикадата, препречваща Четиридесет и девета улица.

— Изпратете там всичките детективи. Специалистите по обирите, както и онези от по-особените случаи. Всички! Искам освободените заложници да бъдат идентифицирани и разпитани! — извика командирът Уил Матюс на един от своите заместници.

После портите на катедралата отново започнаха да се затварят отвътре.

Пол Мартели ме потупа по рамото.

— Добре свършена работа, Майк — рече той. — Проведе преговорите като по учебник. Ти току-що спаси живота на стотици.

Оценявах комплимента, но не мислех, че току-що станалото имаше много общо с мен. Може би твърдата армейска тактика, избрана от Нед Мейсън, все пак бе сработила. Или те просто си бяха изпуснали нервите.

Цялата тази работа беше много странна.

— Свърши ли се? — попита Уил Матюс. — Възможно ли е това?

В помещението всички заговориха едновременно, когато телефонът, който още стисках в ръката си, внезапно зазвъня.

— Според мен — промълвих аз — отговорът е не.

24.

— Е, Майк — заговори Джак, — как са нещата там отвън? Хората в безопасност ли са? Надявам се, че никой не е бил стъпкан в навалищата.

— Не, Джак — рекох. — Всички изглеждат добре. Благодаря ти, че прояви разум.

— Опитвам се, Майк. С всички сили. Мисля, че ще е по-добре да се изчистят всички недоразумения. Сега ние ви подхвърлихме дребната риба, така че бих искал да си поговорим с теб за едрата, за китовете, които все още държим.

Надзърнах през прозореца и набързо огледах хората, които бяха освободени. Мили боже! Беше прав. Къде беше бившият президент Стивън Хопкинс? Ами кметът на Ню Йорк? Или Юджиния Хъмфри? Всичките тези ВИП персони още бяха вътре. Но колко бяха те?

— За да ви улесним, ще ви кажем, че задържахме тридесет и четирима заложници — обади се Джак, сякаш прочел мислите ми. — Все знаменитости, разбира се, няколко магнати, двама-трима от политиците. Дай ми номера на твоя факс и ще ти изпратя списъка, придружен с нашите изисквания. Ето как нещата могат или реално да се опростят, или пак толкова реално да се усложнят, Майк. Изборът е изцяло във ваши ръце, момчета.

Нещата започваха да се избистрят. Това наистина беше страховито похищение! Най-дръзкото, което някога е било предприемано.

— Ние държим всичките козове в ръцете си, Майк. Засега никой не е пострадал. Но ако вие, момчета, вземете цялата работа прекалено лично и се опитате да се промъкнете вътре, ще се стигне до кръвопролитие, каквото тази държава никога не е виждала. Имам предвид любимите знаменити личности на всичките американски майчета и татенца. Единствената стока, която тази страна все още може да предлага за износ. Кинозвезди и светила от поп музиката, нали така? Дай ни каквото искаме, Майк, и тази грозна сцена ще бъде

избегната. Погледни истината право в очите. В случая вие сте победените.

Колкото и да звучи невероятно, изпитах облекчение. Престъпниците винаги са ужасяващи, особено похитителите. Но поне можехме да бъдем сигурни, че нямаме работа с терористи, с лишени от разум фанатици, които се стремят само да избият колкото може повече хора.

— Ние, Джак, искаме не по-малко от теб всичко да се уреди мирно — уверих го аз.

— Наистина ми е приятно да го чуя, Майк — отвърна Джак. — Звучи като музика в ушите ми. Защото ще дам на теб и на тези тлъсти котараци тук възможността да си спасят задниците, да се отърват от неприятностите и всичко да приключи щастливо, по добрата стара американска традиция. Склонен съм да те оставя да се измъкнеш невредим от кашата.

25.

Джак прекъсна разговора на секундата, след като му продиктувах номера на факса от листчето, което ми подаде сержантът, отговарящ за комуникациите. Пол Мартели смъкна слушалките си и прекоси помещението. Седна на стола до мен.

— Добре се оправяш, Майк. Винаги става така, когато преобладава хладнокръвният разум.

— Какво ще кажеш за този тип, Пол? — попитах го. — Какво е първото ти впечатление от него?

— Е, очевидно не е луд — замислено заговори Мартели. — И звучи доста уверено. Опитай се да разсъждаваш от неговата гледна точка. Постави се на неговото място. Той е обкръжен от всички ченгета на три щата и въпреки това се държи разумно, дори е способен да се шегува. Имам чувството, че знае *нещо*, за което ние още дори не подозираме. Ала нямам представа какво може да е то. Какво знае този „Джак“, което ние не знаем?

Кимнах. И аз нямах представа какво с известно на Джак.

— Вероятно сме попаднали на закоравял престъпник, притежаващ изключителен професионализъм — продължи Мартели. — Освен това някои от изказванията му ми звучат така, сякаш е запознат с тактиките на военните.

— Имаш предвид това, което спомена за експлозивите, заредени по прозорците и вратите? Мислиш ли, че е истина?

— Бих казал, че е вярно, съдейки по това как се справя досега. Така че ще трябва да го възприемем като реална заплаха. Ако нахлуем в сградата, ще я взриви.

Озърнах се към Нед Мейсън. Той бе намерил един стол в най-отдалечения ъгъл на помещението. Понеже споменът за провала му още висеше във въздуха, Нед приличаше на човек, желаещ изведнъж да се превърне в невидим.

— Нед, кажи ми — заговорих го аз — защо според теб пуснаха всичките тези хора да си тръгнат, след като можеха да ги задържат? Има ли според теб този ход някакъв смисъл?

Мейсън надигна глава, донякъде изненадан, че някой все още проявява желание да разговаря с него.

— Ами нека да помислим — рече той, като се изправи и се присъедини към групата. — Първото, за което се досещам, е логистиката. Ако всички тези зложници не са ти необходими, защо да ги държиш край себе си? Могат да се разболеят, да им прилошее, да бъдат наранени и всичко ще е по твоя вина. Или, което е още по-лошо, да се опитат да се съпротивляват. Да се сплаши една тълпа е едно, но съвсем друго е да се контролира за дълго време. Освен това ми се струва, че те следват някакъв свой план. Веднага след похищението на катедралата изхвърлиха навън хората от охраната, защото са знаели, че тези мъже може да се опитат да им се противопоставят.

Мартели кимна одобрително и добави:

— Освен това навярно са решили, че освобождаването на повечето от зложниците ще изглежда добре пред телевизионните камери. Нали се досещаш — пуснахме свестните хора да си вървят. Задържахме само богатите. Нещо като Робин Худ. Искат да се докарат пред тълпата.

— Тези копелета се опитват да се правят на ангели, така ли излиза? — промърмори Мейсън. — На местна почва, в сърцето на Манхатън. Но как са напипали слабите места на охраната? Сигурно са го планирали с месеци. Или може би с години? Един-единствен чудовищен удар.

Чашите с кафетата ни подскочиха, когато стоварих юмрука си върху масата. Да, това беше! Не можех да повярвам, че се сбъдват подозренията ми, дето досега най-много ме тормозеха. Изводът, до който стигнах, ме накара да се вцепеня от вледеняващи тръпки.

— Цялото това ужасно похищение е било старателно режисирано — мрачно заявих аз. — Нито една подробност не им е убягнала. Но как, по дяволите, можеш да планираш държавно погребение, ако не разполагаш с покойник? По някакъв начин те са убили Каролайн Хопкинс.

26.

През широкия прозорец на четвъртия етаж на „Сакс от Пето авеню“^[1], разкриващ внушителна панорама към града, Чистника се загледа в замръзващата на кристали паяжина от едри снежинки. После сведе поглед надолу към улицата.

„Вижте ги тези задници — каза си той. — Заменили са изтърканите коледни мелодии с някаква още по-старомодна музика на пиано, докато там долу, на Пето авеню разиграват на живо най-новата версия на кийстоунските^[2] полицаи“.

„Боже, усещането е страхотно“, помисли си Чистника. Издигна леко треперещата си ръка пред усмихнатото си лице. Не можеше да отрече, че само за това си струваше да се живее на този свят. Припомни си най-необузданите си фантазии. Любимата му беше онази, при която се озоваваше насред най-оживената гара в Ню Йорк — Сентръл Стейшън, и то в часа, когато там се струпваха най-много хора. Тогава той внезапно измъкваше нещо изпод балтона си. Понякога самурайски меч, друг път — електрически трион. В най-предпочитания вариант се виждаше с огнепръскачка. Това се казва шок и страхопочитание.

Обаче реалността се оказа много по-добра от всяка фантазия... Той отново се взря надолу към авенюто, където задъханите „експерти по кризите“ панически се опитваха да се справят с тревожната ситуация.

Сега имаше реална власт над реални хора.

Музиката внезапно замлъкна сред парфюмирания въздух на универсалния магазин. Сега какво?

— Заради извънредната ситуация, по нареждане на полицията, „Сакс от Пето авеню“ ще бъде затворен. Моля, отправете се към най-близкия изход. Моля, запазете спокойствие. Не сте изложени на опасност.

Чистника не успя да сдържи усмивката си.

Сега всички играеха по свирката му.

Той бе успял да реализира най-тъмните си идеи, да застави цял град да действа в негова полза.

Той беше господарят.

Измъкна от джоба си навлажнена с ароматизатор хартиена кърпичка. Ръцете му още трепереха, докато я разтваряше, но когато избърса лицето си, отново бе непоклатим като скала.

После позвъни вкъщи — поговори с жена си и с децата си.

— Добре съм, Хелън. Не съм изложен на опасност.

[1] Верига от скъпи, елитни модни магазини, наречена по първия магазин в Ню Йорк на Пето авеню, в непосредствено съседство спрямо катедралата „Сейнт Патрик“. — Б.пр. ↑

[2] „Кийстоун“ — филмовата компания на Мак Сенет в Калифорния, заснела множество негови филми, главно комедии с полицаи; там се снима и Чаплин. — Б.пр. ↑

27.

Заровил глава в шепи, Стивън Хопкинс седеше сам на скамейката в малкия параклис зад главния олтар. Почти се радваше, че Каролайн не е тук, за да види какво се случва. Тя беше толкова добра душа и всичко това щеше дълбоко да я нарани, нямаше да го понесе.

По скамейките около него бяха насядали тридесетина заложници. Познаваше неколцина от тях, повечето добре известни в обществото, от онези щедри личности, които помагаша много на Каролайн в благотворителната ѝ дейност.

Погледна към тримата маскирани стрелци, изправени пред параклиса. Копелетата винаги бяха нащрек. На него често му се бе случвало да попада сред военни, така че тези тук по нещо му напомниха за тях.

Дали мотивацията им бе политическа? Когато започна стрелбата, първото му хрумване бе, че са терористи от Близкия изток. Обаче скоро стана очевидно, че тези мъже са американци. Какво, по дяволите, искаха? И как можеха да бъдат толкова дръзки? Дори не се страхуваха от смъртта?

Нисък, мускулист похитител пристъпи по централната пътека и театрално се изкашля.

— Здравейте, всички. Аз съм Джак. Можете да наричате онзи там — едрия, моя лош приятел — с прякора му *Малкия Джон*. Приемете, моля, най-искрените ни извинени за това, че ви задържахме по този начин. Всеки, който се нуждае от тоалетна, е достатъчно да вдигне ръка и ще бъде съпроводен дотам. Има вода и храна за всички. Пак е достатъчно само да вдигнете ръка. Чувствайте се свободни да лягате по скамейките или по пода там, отзад. Ако ни сътрудничите, всичко ще мине гладко. Но в противен случай последствията ще бъдат много неприятни. Изборът е ваш.

Кой беше този подлец, който им изнесе лекция, все едно бяха хлапаци от някое училище, задържани за наказание след часовете? Стивън Хопкинс се изправи почти едновременно с кмета на Ню Йорк.

Като видя, че и президентът се надигна от скамейката, кметът седна обратно на мястото си.

— За какво е всичко това? — гневно заговори Хопкинс. — Какво искате от нас? И защо осквернявате паметта на жена ми?

— Господин Президент — каза похитителят, усмихвайки се, докато крачеше по централната пътека, — нищо няма да постигнете с този тон. Аз правя всичко, което е по силите ми, за да бъда любезен. Искрено ви призовавам да последвате примера ми.

Стивън Хопкинс леко потрепери, докато стискаше облегалката на скамейката. Не беше свикнал никой да му говори така, при това вече от много, много години.

— О, съжалявам — въздъхна той. — Сега разбирам, че искате всичко да изглежда благоприлично. Тогава ще благоволи ли джентълменът със скиорската маска да обясни защо държи тези хора тук като зложници?

Неколцина от зложниците по най-близките скамейки нервно се изсмяха.

Предводителят на похитителите огледа групата. И той се засмя. Ала в следващия миг рязко се извърна и сграбчи бившия президент за бялата му коса.

— Защо, защо, защо! — изкрещя той в ухото му. — Това винаги ти е било най-голямата слабост, Стиви. Винаги се правиш на голям умник.

— Кучи син! — извика Хопкинс с помътен поглед от болката и най-вече от унижението. Струваше му се, че в следващия миг ще бъде скалпиран. Този дребосък, наричащ себе си Джак, се оказа много силен в ръцете.

— Да не би да наричаш майка ми кучка? — ледено процеди Джак. — Може би си давал да ти целуват задника толкова често, та си забравил, че може да бъде и насинен. Ако още веднъж, задник такъв, проявиш неуважение към мен, ще ти изтръгна червата и ще те принудя да си ги изядеш.

Джак тръшна бившия президент на скамейката. Накрая пусна косата му и Стивън Хопкинс рухна на пода.

Похитителят въздъхна дълбоко и се усмихна на останалите зложници.

— Видяхте ли това? Така става, когато си изпусна нервите — обясни им Джак. — Сега вече узнахте за моята единствена слабост.

След продължителната пауза, през която остана дълбоко замислен, той посочи бившия президент.

— Знаете ли какво, господин Президент? На вас за днес достатъчно ви се насъбра — каза той. — Защо не се приберете в дома си? Вие сте уволнен! Разкарайте го от моята църква!

Двама от похитителите сграбчиха грубо бившия президент под мишниците и забързано го завлякоха по централната пътека до предната врата.

— Но ще ви кажа истината, Хопкинс — провикна се Джак зад гърба му. — След като се запознах с вас, наистина се радвам, че гласувах за Нейдър. И двата пъти!

28.

Джон Руни, провъзгласен от „Лос Анжелис Таймс“ за „най-добрия комик в киното за десетилетието“, се молеше. Дори и да бе съгрешавал понякога, все пак бе християнин и сега седеше чинно на скамейката и мълком молеше Бог да срази цялата тази шайка.

Ала спря насред молитвата, когато нещо дребно го удари отстрани по врата. Сведе поглед и видя на скамейката до себе си малко късче хартия, нагънато и смачкано на топка. Какво, по дяволите, беше това?

Оказа се, че беше лист, откъснат от сборника с църковни химни. С черно мастило някой бе написал *Обърни* точно над нотите. Руни разгъна бележката, но преди това се огледа предпазливо дали няма да го види някой от похитителите, които ги охраняваха. Онзи, най-едрият — наричан от другите Малкия Джон, — седеше върху олтара, сякаш беше багажник на автомобил, и се прозяваше така широко, че можеше да се видят кътниците му.

Джон Руни разтвори бележката в скута си:

Руни, аз съм на редицата зад теб. Бавно се отмести към средата на скамейката, за да можем да поговорим. Но докато го правиш, не позволявай на негодника пред теб да те види. Чарли Конлан

Руни напъха бележката в джоба си поне докато се отърве от нея. През следващите минути той съвсем бавно напредваше към централната част от дългата скамейка.

Когато най-последно се добра до средата, плътен глас зад него му зашепна:

— За бога, Джони, казах бавно, а не да се влачиш едва-едва като охлюв.

— Извинявай — едва чуто прошепна на свой ред Руни.

— Видя ли какво сториха с Хопкинс? — попита го Чарли Конлан.

Руни мрачно кимна.

— Какво, според теб, искат от нас, останалите?

— Нищо добро не ни очаква — рече Чарли. — Мога да ти гарантирам. Но най-много ме плаши това, че навярно отвън църквата е заобиколена от ченгета. И единственото, което пази тези момчета да не бъдат застреляни или да не се озоват в затвора, сме ние.

— А какво можем да направим? — попита го Руни.

— Да се съпротивляваме — убедено заяви Конлан. — Тод Сноу е на редицата зад мен. Той вече е говорил с магната Зейвиър Браун, който пък е точно зад него. С теб ставаме четирима.

— И какво ще сторим? — запита Руни. — Сам виждаш какво натвориха с Хопкинс веднага щом си отвори устата.

— Засега ще изчакаме. Трябва да бъдем търпеливи. Да издебнем подходящия миг. Четиримата ще можем да се справим с един или с двама от тези типове. С това ще започнем. Джон, може да се окаже, че нямаме избор.

29.

Въодушевлението, обзело репортерката от „Ню Йорк Таймс“ Кати Калвин, когато бе освободена от катедралата „Сейнт Патрик“, бързо отстъпи пред раздражението ѝ, че бе принудена да изчака на опашката заедно с всички останали, за да бъде разпитана от полицаите. Тези твърдоглави мъже от нюйоркската полиция явно бяха решили да задържат доскорошните заложници зад импровизираните огради наред Пето авеню и да не позволят никому да се измъкне, докато не бъде разпитан от някой от четиримата детективи, седнали на столовете зад сгъваемите маси, разпънати направо на тротоара.

Репортерката едва сега забеляза гората от стърчащи сателитни антени на микробусите от новинарските агенции, ширнала се зад дървените прегради, боядисани в синьо и бяло. Те се извисяваха над тълпата като мачти на някаква готвеца се за атака армада.

И в миг я озари прозрение. „Почакай — рече си, — спри за секунда...“ Защо се оплакваше? Та тя се намираше там, докъдето всички останали се опитваха да се доберат. От другата страна на въжетата!

Кати Калвин бързо пресметна стратегическото предимство на своята позиция. Тя беше в катедралата преди, по време и след похищението на заложниците. Беше свидетел на обсадата, което ѝ осигуряваше изключително предимство.

В този момент зърна Кармела, супермодела на бельо, наредена след още трима на опашката. Е, не беше от виповете, но все пак бе добро начало.

— Кармела? Здравей. Аз съм Кати Калвин от „Таймс“. Да не си пострадала? Къде беше, когато започнаха да стрелят? Какво видя вътре?

— Ами аз бях най-отпред, от лявата страна на пътеката — забърбори оживено високата метър и осемдесет и осем блондинка, като се стараеше да говори с добро произношение въпреки силния си австрийски акцент. — Току-що бяха внесли ковчега на нещастната Каролайн. Зен Еберхард, телохранителят ми, бе улучен право в чатала

с граната със сълзотворен газ. И сега никъде не мога да го намеря. Опитвах да набера мобилния му телефон, ама той не ми отговаря. Не го ли видя някъде?

Кати Калвин огледа с любопитство високия модел. Може би беше изпаднала в шок. По всяка вероятност още не бе успяла да се окопити.

— Хм, не си спомням да съм го видяла сред излизащите — промърмори Кати. — Но се носи слух, че не всички заложници са освободени. Знаеш ли нещо повече за това? Какво успя да чуеш?

— Боже! — възкликна блондинката. — Ама ти видя ли Джон Руни? Какво ще кажеш за Лора Уинстън? Или за онази малка курветина Мерседес? Те май още са вътре. Както и кметът. Тези похитители изобщо нямат вкус. Иначе защо задържаха такива загубеняци, а мен ме пуснаха да си вървя?

„Да, наистина, защо ли?“, зачуди се Кати Калвин, сетне кимна и побърза да се отдалечи от манекенката. Тази психясала блондинка всъщност се оплакваше, че още не я държаха като заложница в катедралата. Щом VIP ложата е под обсада, тя искаше да е вътре. Да бе, ето колко нормални хора са знаменитостите!

Калвин се обърна, когато усети как тълпата край нея се раздвижи и зашумя. Извърна се заедно със струпаните наоколо хора, всички до един вперили погледи в дверите на „Сейнт Патрик“.

Над покрива на камиона от службата за чистотата тя успя да види главния вход на катедралата. Масивната врата отново се разтвори. И сега какво? Притича напред, опитвайки се да застане колкото е възможно по-близо, за да се добере до най-горещите новини за поредната емисия.

И тогава, за втори или трети път през тази сутрин, опитната репортерка от „Ню Йорк Таймс“ не можа да повярва на очите си.

— О, боже мой! — ахна високо.

30.

Все още бях в автобуса, временно използван като команден център, обсъждайки стратегията за преговорите с Мартели и Мейсън, когато тежките двери на катедралата се отвориха за втори път.

Сякаш някой изсипа в гърба ми цял поднос с ледени кубчета, когато видях кой се показва оттам.

Господи! Сега пък какво следваше?

Бившият президент Стивън Хопкинс, с крайно озадачен вид, се озова наред покрития с каменни плочи площад, а после църковните двери бързо се притвориха зад гърба му. Те бяха освободили Хопкинс? Но защо?

„Поредният напълно неочакван ход на похитителите“, помислих си и отново се почувствах зле. Всъщност беше страотно, че са освободили бившия президент, но вече ставаше съвсем невъзможно да се предугадят ходовете им. Това ли бе целта им? Дълбоко се съмнявах.

Спонтанен вик на радост се изтръгна едновременно от гърлата на полицаите и хората от тълпата, струпана зад барикадите.

— Действайте! — чух да се провиква командир Уил Матюс. — Доведете президента. Повтарям: *действайте и го доведете тук. Веднага!*

Заповедите му едва бяха изречени и дузина агенти от Отряда за бързо реагиране се нахвърлиха върху бившия президент и го избутаха с максимална скорост зад камиона от чистотата, служещ като барикада наред Петдесета улица.

Изправих се и се загледах замислено към катедралата през прозореца на караваната. Призрачни готически арки, избледнели гранитни стени, опушени от времето цветни стъкла.

А ето че сега оттам се появи Стивън Хопкинс, пуснат на свобода без никакви наранявания.

Какво се очакваше от мен да измъдря, за да се реши тази история? Замислих се за Мейв и хлапетата. Обикновено не си търсех извинения, но не беше ли ми се насъбрало прекалено много?

Ръката на Пол Мартели се отпусна на рамото ми.

— Ти стори възможно най-доброто в тази ужасна ситуация, Майк — изрече той, сякаш прочел мислите ми. — За целия този кошмар са виновни онези загубеняци, които сега са вътре. Не ние. Не го забравяй.

— Хей, чувал ли си историята как изпратили няколко агенции за сигурност, за да заловят един заек в гората? — обади се Нед Мейсън от ъгъла на караваната.

Погледнах към него. Предполагам, че беше някакъв виц.

— Не — учтиво отвърнах аз.

— Първо, както е редно, изпратили специалисти от ЦРУ — започна Мейсън. — Те се върнали и докладвали, че оперативните им работници не открили нито заек, нито гора. Тогава изпратили шибаните тъпи идиоти^[1]. Те заявили, че гората най-неочаквано пламнала, заекът имал пиротехнически наклонности и го видели да щрака запалката си „Зипо“. Знаеш ли какво станало, когато накрая изпратили специалистите от нийоркската полиция да претърсват дърветата?

— Не, но съм сигурен, че ще ми кажеш — подканих го и се усмихнах неловко.

Мейсън продължи да разказва. Беше придобил още по-застрашителен вид от преди.

— Двама детективи навлезли навътре и се върнали само след десет минути, влачейки закопчана с белезници мечка с насинено око, която само повтаряла: „Е, добре де, добре де. Признавам, че съм заек“.

Пол Мартели изгледа Мейсън, а аз само примигнах с очи.

— Този виц не само не е смешен — отсече ядосан Мартели, — ами е направо тъп.

[1] Игра на думи със съкращението ФБР. Чете се *Friggin' Blithering Idiots* вместо *Federal Bureau for Investigation*. — Б.пр. ↑

31.

Юджиния Хъмфри седеше вцепенена и притихнала, втренчила поглед в примигващите свещи пред олтара. През последния час се опитваше да осмисли случилото се.

Водещата на популярното лосанджелиско токшоу знаеше, че за да се справи с някое ужасяващо изпитание, първо трябва да овладее емоциите си. Гледаше редицата от обредните свещи, подредени покрай южната стена на катедралата. Имаше нещо успокояващо и утешително в начина, по който тънките бели пламъчета догаряха зад витража, оцветен в златно и червено.

„Мога да се справя с това“, каза си тя. Преди малко освободиха огромен брой от задържаните в катедралата. А и пресата. Подобен дързък и скандален акт, в който бяха замесени известни и влиятелни личности, няма как да не привлече вниманието на цялото общество и властите щяха да положат всички усилия, за да се справят със ситуацията. Юджиния преглътна мъчително и въздъхна.

Нещата ще се уредят.

Още когато пристъпи прага на катедралата, си каза, че тези високи стени от сиви камъни и по-светъл мрамор са прекалено студени, прекалено потискащи в голотата си. Но след като няколко минути се взираше в трепкащите пламъчета и долови по-осезаемо дълбоката тишина, стелеща се в това свято място, тя осъзна, че го изразява същата одухотворена топлина, с която бе запомнила баптистката църква в Западна Вирджиния. Там всяка неделя я водеше майка ѝ.

— Боже мой — прошепна жената до нея. — Боже мой! Как ще свърши този ужас?

Беше Лора Уинстън — жената, чието списание диктуваше модните тенденции в Ню Йорк. Бедната Лора още трепереше. Сивосините ѝ очи се бяха разширили и сякаш щяха да изскочат от лицето ѝ, толкова добре моделирано от пластичния ѝ хирург. Юджиния си спомни за опита си да покани като гост в шоуто си Лора Уинстън, признавана от всички за неоспорим законодател на модата. Откри

номера на личния телефон на Лора и ѝ позвъни, за да обсъдят идеята ѝ — как жените да бъдат елегантни в рамките на семейния бюджет.

Още си спомняше с какъв надменен присмех Лора Уинстън посрещна тогава предложението ѝ. Извисеният ѝ, презрителен кикот сякаш изригна в слушалката на Юджиния.

— О, и на кого хрумна да те насочи към тази идея? — добави Уинстън. — Калвин^[1] ти я подсказа, нали? Тогава кажи на Калвин, че ще се съглася да участвам в предаването на Юджиния само когато той започне да шие конфекция.

Но най-лошото се случи след три месеца, когато Лора Уинстън наистина се появи в дневното токшоу като участник в дискусия по темата „Висшата мода излиза на улицата“. Но в шоуто на Опра Уинфри, най-голямата конкурентка на Юджиния Хъмфри.

„Бедната жена е напълно съсипана“, помисли си Юджиния и дори изпита състрадание към нея.

Беше зла и нетърпима, но това беше отдавна.

Юджиния протегна ръка през празното пространство, което ги разделяше.

А това се случваше сега.

Черната ѝ мека ръка напипа костеливата бяла ръка на законодателката на модата, за да я стисне нежно, докато погледите им се срещнаха. Сетне Юджиния обгърна с ръка през рамо разстроената жена, която избухна в сълзи.

— Стига, стига. Ние сме в божия дом, следователно сме в Неговите ръце — утешително ѝ заговори Юджиния. Усети силата и вярата в гласа си и се почувства горда от себе си.

Наистина можеше да се справи с това. Те всички щяха да успеят. Все някога, по някакъв начин.

— Всичко ще бъде наред — повтори тя. — Ще се съвземеш, Лора. Това ще отмине.

— Да, тъй е. Ала дали някой от нас ще остане жив?

[1] Има се предвид Калвин Клайн, известен моден дизайнер. — Б.пр. ↑

32.

Лора Уинстън попи сълзите си с изящната червена копринена кърпичка, която извади от малкото джобче на сакото си. Тъкмо започна тихичко да благодари на Юджиния Хъмфри за проявената от нея любезност, когато откъм олтара се чу някаква силна шумотевица.

Някой се бе изправил!

Съдейки по разрошената руса коса и черната мини пола, Лора се досети, че е скандалната поп певица Мерседес Фриър.

Мраморът отекна под краката ѝ, покачени на четиринадесетсантиметрови токчета, когато закрачи към дъното на катедралата.

— Сядай си на мястото, дяволите да те вземат! — изкрещя ѝ един от похитителите.

— Може ли поне да говоря с някого, моля? Искам да говоря с шефа ти, ако нямаш нищо против, мамка му! — задъхано изрече дивата, а циничните ѝ думи отекнаха сред стените на църквата. — Просто искам да си поговоря с някой, който командва тук!

Лора и Юджиния, както и всичките останали зложници, надигнаха погледи, за да не пропуснат разиграващата се сцена. Какво, по дяволите, си бе наумила тази луда жена?

Предводителят на похитителите се появи само след броени секунди.

— Какво става тук? — попита Джак. — Можеш да разговаряш с мен. Между впрочем, аз съм твой почитател. С какво мога да помогна?

Мерседес първо смъкна едната, а после и другата си диамантена обица и ги подаде на Джак.

— Те са от „Картие“ — прошепна високо. — Платила съм четвърт милион долара за тях. Честно съм си ги изкарала. Тази вечер ме очакват в шоуто на Джей Лено. Започва в шест, лосанджелиско време, така че вече закъснявам. Разбираш ли какво ти говоря? Аз не съм по политиката, нито по религията. С нищо подобно не се занимавам. От мен се иска само да изпея „Аве Мария“ и да си тръгна. Моля те, вземи ги. Истински са. Твои са. Ако не стигат, ще се обадя на

мениджъра си по телефона. Кажы само колко искаш. Нека да сключим сделка, сладур.

Юджиния потръпна при този опит на бялото момиче да имитира жаргона на негърските предградия. Припомни си, че преди година беше прочела в биографията на певицата, че била родена в населеня предимно с бели Нью Канаан в щата Кънектикът. Юджиния се замисли за всичките книги по ораторско майсторство, които бе изчала от библиотеката, за да изчисти от речта си всичко, което звучеше като говор на беднотията. Колко жалко, че всичко в този свят се обръща с главата надолу.

Похитителят вдигна обичите, сякаш искаше да прецени колко струват. После ги запрати право в лицето на момичето — първо едната, после и втората.

— А какво ще кажеш — бавно заговори той — да си седнеш пак на курвенския си задник?

Лицето на Мерседес се обагри в тъмночервено, после тя щракна с пръсти пред лицето му.

— Какъв? Курвенски ли? — гневно кресна тя. — Ти с кого си мислиш, че говориш бе, Късак?!

Похитителят моментално измъкна от джоба си флакон със спрей и сграбчи певицата за косата. Страните ѝ започнаха да се покриват с мехури, докато Мерседес крещеше като обезумяла от лютивия спрей.

Щом рухна на колене, Джак спокойно я повлече за косата по мраморния под на централната пътека към изповедалнята до северната стена на катедралата. Отвори вратата и със замах захвърли вътре момичето, след което затръшна портата зад себе си.

— Малко лютиво за лютата мръсница — заяви той пред изумените зложници. — Някой друг да желае да обсъжда с мен плановете си за предстоящите си пътувания?

В следващите минути единственото, което се чуваше, беше отекването на стъпките на Джак по мраморния под.

— Да приемем, че няма желаещи — заключи накрая той. — Е, тогава ме чуйте, хлапацы. Налага се да започнем процедура за индивидуални интервюта, така че ви приканвам да се подредите на опашка пред първата врата вдясно зад параклиса. Веднага!

Юджиния се надигна и тръгна покорно натам заедно с останалите зложници. Като стигна до централната пътека, тя чу

хленченето на Мерседес Фриър от изповедалнята.

Почти съжали момичето, но какъв смисъл имаше да се противопостави на тези мъже? Какво си мислеше, че ще се случи? И изобщо мислеше ли за нещо? „Вероятно действително си е въобразила, че той ще я пусне да си върви“, реши Юджиния. Кога за последен път някое човешко същество бе казвало *не* на разглезената поп звезда?

И докато се нареждаше на опашката зад другите, Юджиния реши, че тъкмо тя от всички зложници трябва да говори с похитителите. Никой друг нямаше подобри шансове за успех, от нея. За добро или за зло, винаги така ставаше.

Огледа редиците от пламтящи обредни свещи. „Може би това е причината да съм тук“, помисли си Юджиния Хъмфри.

Да измисли начин как да се измъкнат оттук.

33.

Чарли Конлан чакаше реда си на опашката за своето „интервю“ пред една от скритите зад пурпурна завеса изповедални откъм южната пътека.

Ако питаша него, ситуацията му се струваше мелодраматична. Тези маски и раса по-скоро издаваха някаква хитроумна тактика за сплашване. Сякаш похитителите се опитваха да се възползват от готическата атмосфера, царуваща в катедралата, за да всеят още повече страх в хората, да ги объркат и да ги изкарат от равновесие. Всъщност доста интелигентна тактика. Конлан знаеше, че повечето рок легенди, също като него, са доста мекушави личности. Ала малцина имаха минало като неговото. Пропуските в житейското си обучение, което бе получил по тесните бедняшки улици на центъра на Детройт, бяха попълнени от продължителния му престой в „Хилтън“ в Ханой^[1] през 1969 г.

Конлан се стегна, когато вратата от тъмно дърво най-после се отвори и отвътре излезе една жена. Веднага я позна — беше Мерилин Рубинщайн, току-що приключила със своето „интервю“. Външният вид на младата актриса го потресе. Русата ѝ коса се бе сплъстила от потта, а очите ѝ бяха изцъклени, сякаш току-що бе станала свидетел на нещо ужасяващо.

Докато похитителите я отвеждаха, тя видя, че Чарли Конлан я гледа със зяпнала уста.

— Направи това, което ти кажат — посъветва го шепнешком.

— Следващият — подкани го с отегчен тон излезлият до вратата пазач от групата на похитителите. — Това се отнася за теб, тузар.

Чарли Конлан се поколеба за миг, но после пристъпи през коридора с мраморен под и влезе в стаята.

Ала това не бе изповедалня, тутакси се досети той. Това бе стаичката на охраната: няколко сгъваеми стола и една маса. Край една от стените имаше метално бюро, а върху него — кафемашина и редица от радиопредаватели, оставени за зареждане на батериите им.

До металната маса в средата на стаята седеше Джак, предводителят на похитителите. С махване на ръка той посочи на Чарли Конлан да седне на стола край отсрещната страна на масата.

— Моля, господин Конлан, настанете се. Впрочем аз съм запален ваш почитател.

— Благодаря — отвърна рок звездата и седна на стола.

Върху масата между тях имаше само два предмета: чифт белезници в найлонова кесия и руло е изолирбанд.

Чарли Конлан ги изгледа мълчаливо, опитвайки се да потисне надигания се страх: „Гледай с нищо да не се издадеш, Чарли. Постарай се да се държиш на ниво“.

Джак вдиша от скута си листата, закрепени към картонена подложка, и щракна с писалката си.

— Добре, господин Чарли Конлан — продължи с по-хладен тон. — За да улесним процедурата, направо ще ви запитам за имената и телефонните номера на хората, които се грижат за вашите финанси. За всички ПИН кодове и за други кодове достъп, необходими за влизане в сметките ви, пароли, такива неща, защото те ще ни бъдат от голяма полза.

Конлан се насили да се усмихне, когато срещна погледа на Джак.

— Значи всичко е само заради парите? — попита той.

Предводителят на похитителите отново почука с писалката си върху листата и смръщи вежди.

— Нямам време за празни приказки, господин Конлан — сръза го Джак. — Ще ни сътрудничите ли, или не? Давам ви последен шанс.

Чарли Конлан реши, че трябва да си изясни за какво точно опитват да се спазарят с него.

— Оставете за секунда да си помисля — рече той и затърка брадичката си с върховете на пръстите си. — Хмм, м-даа. Мамка му, май няма изход, така ли?

Джак бавно измъкна белезниците от найлоновата кесия и се надигна от стола си. Заобиколи Чарли Конлан, застана зад гърба му и чевръсто, с професионална сръчност му надяна белезниците.

Конлан стисна челюсти, очаквайки първия удар. Беше преживял вадене на зъби с клещи. Надяваше се това дребно копеле, което се правеше на Наполеон, да няма много сила.

Обаче удар не последва.

Вместо това се чу някакво бързо прошумоляване и найлоновата кесия се оказа нахлузена на главата на Чарли.

После се чу шумът от развиването и залепването на изолирбанда. Налягането в кесията започна да се увеличава при дишането му заради силното уплътнение около врата му, стегнато като примка. Потта веднага започна да се отделя от порите на кожата му. Лентата от изолирбанд се впи в шията му подобно на мокра връв. Изпаднал в паника, той инстинктивно задиша още по-учестено, което само влошаваше още повече състоянието му.

— Малко е горещо там вътре, нали, корав задник? — ехидно го попита Джак през пластмасовата мембрана, предвидливо монтирана на кесията близо до ухото на Конлан.

Чарли Конлан започна да се задушава: „О, Господи. Не, за бога. Само не и това!“

Джак седна на стола си, прозина се и кръстоса крака, докато отсреща Конлан вече започваше да се мята в конвулсии. След броени секунди, сторили се цяла вечност на Чарли, предводителят на похитителите погледна часовника си.

— Искаш ли да се подпишеш за моята програма „Кеш срещу кислород“? — попита той. — За да не ти дойде твърде нанягорно.

Найлоновата кесия прошумя силно в ушите на Чарли, когато закима усърдно.

Джак се пресегна през масата и изведнъж свеж въздух навлезе в кесията, когато той проби с пръста си малка дупка в нея.

— Мислех си, че „Бийтълсите“ са ти повлияли, Чарли — рече Джак усмихнат, докато трополеше с пръсти по масата. — Хайде! Не си ли спомняш? „Няма нищо по-хубаво от свободата“?

Конлан простена и клюмна глава върху масата. Листата се плъзнаха под брадичката му. Върху тях се озова и писалката.

Заедно с нахлуващия в него живителен кислород две мисли споходиха замаяния мозък на Чарли Конлан, докато повдигаше писалката. Първата беше молитва. А втората — ругатня.

„Мили боже“.

„Ние сме напълно прецакани“.

[1] Алюзия, символизираща участие във Виетнамската война. Ханой е бил бомбардирам най-много през 1969 г. — Б.пр. ↑

34.

Току-що бях приключил разговора си по телефона с Мейв и си мислех: „Господи, имам нужда да чувам гласа ѝ много повече, отколкото тя — моя“.

В този момент Стив Рено се отби при нас, в превърнатата в команден център каравана, понесъл картонена кутия със сандвичи и чаши с кафе. Подаде ми една от чашите и се здрависа с мен.

Познавах се със Стив от няколко полицейски операции. Подобно на повечето от най-високопоставените командири в нюйоркската полиция, този висок, дългокос и мускулест офицер от тактическите подразделения представляваше някаква странна аномалия. Никой не умееше да бъде по-търпелив и по-състрадателен от него, когато стоеше от външната страна на някоя яко барикадирана врата. И никой не беше по-бърз и по-решителен, след като я разбиеше още с първия си ритник. Стив Рено определено бе доста загадъчна личност. Засега можеше да се похвали с три брака и пет деца; живееше в Сохо, но караше пикап с окачен на задния прозорец стикер с мотото на морската пехота: *Винаги предан*.

Зад гърба му надничаха двама командоси от ФБР в черните униформи на Специалния отряд за бързо реагиране. По-ниският от тях имаше доста невзрачен вид и спокойно можеше да бъде взет за водопроводчик или учител. Само че светлозелените му очи зашариха чевръсто из цялата каравана и огледаха всичко — и мен в това число — със скоростта на светлината.

— Майк, това е Дейв Оукли от Отряда за спасяване на заложниците — представи ми го Стив. — Той е най-добрият от всичките все още живи командири на нашите тактически екипи.

— И дано си остане така, нали, Стив? Дано днес да няма издънки — рече шефът на командосите и се изсмя пресипнало, без нотка на радост, докато аз раздрусвах мазолестата му десница. — Каква е историята с новите ни приятелчета там вътре?

Осведомих го за ситуацията колкото можах по-изчерпателно. Единствената промяна в изражението му настъпи, когато му споменах

за експлозивите. Той само леко присви устни. Когато свърших, Дейв Оукли едва забележимо кимна.

— За днес сме си свършили работата — заяви накрая Стив Рено. — Вече разговаряхме със специалните служби. Президентът Хопкинс им съобщил, че останалите вътре заложници били държани в параклиса на Светата Дева, намиращ се в отдалечения край на катедралата. Казал, че освен че са изключително спокойни, похитителите не са наранили нито един пленник, нито са взели нещо от тях. Изглеждали добре тренирани и много дисциплинирани. Не са терористи. Очевидно са американци. Което, впрочем, е нещо ново за мен.

— Както и за всички нас — рекох аз, когато вратата зад гърба на Стив Рено отново се разтвори.

Появи се още един мъж в униформа на Отряда за бързо реагиране, килнал назад бейзболната си шапка, съпровождащ по-възрастен мъж с шапка от туид. Този старец носеше в ръце голям картонен цилиндър. За какво, по дяволите, беше всичко това?

— Аз съм Майк Нарди, пазачът на „Сейнт Патрик“ — заяви възрастният мъж и отвори капака на цилиндъра. — Ректорът на катедралата ми нареди да ви донеса това.

Помогнах му да разгърне свитите на руло хелиографни копия от архитектурните чертежи. Бяха доста остарели, пожълтели по краищата, но представяха конструкцията на катедралата в пълни подробности. Използвах двата радиопредавателя, оставени за мен, за да натисна по краищата чертежите, докато Стив Рено, командирът ни Уил Матюс и Дейв Оукли се надвесиха над тях.

Оказа се, че при поглед отгоре катедралата „Сейнт Патрик“ с очертанятията си наподобяваше гигантски кръст. Главният вход, откъм Петото авеню, се намираше в края на дългата ос, а допълнителните входи — откъм Петдесета улица и Петдесет и първа улица — бяха разположени в двата края на по-късата ос, символизираща напречната греда на кръста. Параклисът на Светата Дева, както и малкото удължение на другия край на дългата ос, противоположен спрямо главния вход, не бяха снабдени с отделни изходи.

— Поставих снайперисти ето тук — посочи Оукли, — на покривите на „Сакс на Пето авеню“ и на номер 620 на Пето авеню^[1]. Ще трябва да добавя един и на Мадисън авеню, отзад, за да можем да

държим под око параклиса на Светата Дева. Голяма пречка са тези огромни, но мътни, цветно остъклени прозорци, понеже през тях може да се вижда, колкото през тухлена стена. Господин Нарди, трудно е да се разбере нещо от тези скици. Може ли да се каже, че е осигурена ясна видимост по правата линия от този прозорец в розово стъкло от предната фасада до параклиса на Светата Дева в дъното на катедралата?

— Само отчасти — заяви сериозният старец, като по лицето му пробягна гримаса на любопитство. — Ще попречат колоните, издигащи се зад олтара, както и балдахинът с височина от седемнадесет метра, а също и намиращата се наблизо бронзова структура с формата на беседка от онези, които архитектите наричат белведер.

— Тази катедралата е дълга колкото цяла една пресечка. Колко прави това? Някъде около сто и петдесет и шейсет метра ли? — обърна се Дейв Оукли към своя адютант. — Ще трябва да проучим всичко. Може би ще се наложи да монтираме и една камера с фиброва оптика на някой от тези прозорци. За да се сдобием с инфрачервена картина на оръжията и така да можем да следим ходовете на лошите момчета вътре. И щом настъпи подходящият момент, ще атакуваме откъм фасадата, като ще натрошим едновременно както този розов прозорец, така и всичките останали прозорци на катедралата.

— Сигурно съм започнал да оглушавам — обърна се пазачът Майк Нарди към Дейв Оукли, — защото ми се стори, че само преди секунда споменахте, че възнамерявате да разрушите великолепия розов прозорец на катедралата „Сейнт Патрик“?

— Не бива да се безпокоите за това, което е работа на полицията, господин Нарди, нали така? — опита се Оукли да го успокои. — На карта е заложен животът на много хора. Ще направим това, което е нужно, за да ги спасим.

— Но този розов прозорец е на сто и петдесет години, сър! — гневно обяви пазачът и присви кокалестите си рамене. — Той е уникален, както и прозорците на параклиса на Светата Дева, а също и всички други творби на изкуството и статуи в нашата катедрала. Няма да сте толкова бърз в решението си да пробие дупка в една от стените на Статуята на свободата, нали? Е, тази църква в този град играе ролята на Статуята на вярата. Затова ще е по-добре да измислите

някакъв друг план за действие. Ще разрушите моята катедрала само през трупа ми!

— Моля ви, изведете веднага господин Нарди — заповяда раздражено Дейв Оукли.

— А вие по-добре се вслушайте в думите ми! — сърдито му кресна Майк Нарди в отговор, докато придружаващият го с униформата на Екипа за бързо реагиране го избутваше навън. — Оттук отивам право при журналистите.

„Само това ни липсваше“, помислих си аз. Още едно подсилващо суматохата препятствие. Сякаш и без това нещата не бяха достатъчно объркани, та да се появи и това, което още повече ще ни върже ръцете.

Оукли замислено завъртя бейзболната си шапка на главата си. Докато шумно се изкашля в дланите си, притиснати една до друга, приличаше на кетчър в бейзбола, пропуснал скъпоценната секунда, тъй като само тогава можеше да улови летящата топка.

— Господи, вижте само каква картина се очертава тук! — възкликна Оукли. — Колко са дебели тези гранитни стени? Шестдесет сантиметра ли? А вратите са бронзови с дебелина над тридесет сантиметра. Не бях очаквал някога да ми се наложи да разбивам толкова голяма врата, при това бронзова.

— Дори и тези толкова скъпоценни прозорци имат каменни орнаменти. На всичкото отгоре няма съседни сгради, откъдето да прокопаем тунел. Та това място е истинска крепост. „Сейнт Патрик“ вероятно е най-подходящото място в целия град, където с шепа бойци можеш да удържиш щурма на цяла армия. А ние трябва да се промъкнем вътре, без да я взривяваме, без дори драскотина да остане след нас. Може ли някой да ми напомни защо въобще се залових с цялата тази работа?

— Заради тлъстите суми в договора — обадих аз. — Също както е и с нас, останалите.

Това бе неуместна шега, но при тези обстоятелства не бе необходимо да съм Били Кристъл^[2], за да се грижа как да намеря отдушник за надигащото се напрежение. Всички, дори и толкова мрачният Оукли, се разсмяха от сърце.

Защото ни оставаше само още един изход — да се разплачем.

[1] Става дума за Рокфелеровия център. — Б.пр. ↑

[2] Известен холивудски комик, р. 1948 г., носител на наградите „Еми“. „Томи“. „Златен глобус“ и „Марк Твен“ за хумор. Известен и като остроумен водещ на церемониите по раздаването на Оскарите. — Б.пр. ↑

35.

Десет минути по-късно вече бяхме навън, сред ледено смразяващия въздух, загледани нагоре към величествената катедрала. Докато пристъпвахме край един от камионите на чистотата, Дейв Оукли заговори по своя хендсфри радиопредавател, като заповяда на снайперистите си да не държат на прицел незаменимите прозорци на параклиса на Светата Дева.

Сивеещата светлина хвърляше бледи сенки върху прозорците на катедралата на втория етаж и по дъговидния свод на главния вход. Фасадата на катедралата смътно напомняше за огромно човешко лице, помислих си аз — с разширени черни очи и много голяма уста, зееща от оскърбление и потрес.

Замрях, абсолютно неподвижен, и едва не измъкнах отново глока от кобура си, когато камбаните забиха. В първия миг си казах, че това навярно е още един коварен ход на похитителите, докато не сведох поглед към часовника си и не видях, че показва дванадесет.

Камбаните, несъмнено контролирани от някакъв таймер, свиреха мелодията на ангелския хор, благославящ Светата Дева, за да напомнят на суетящите се неверници от шумния градски център да се помолят с религиозно усърдие, каквото аз не помнех някой тук да бе проявявал. Макар и да не успя да подтикне хората да зашепнат молитви, биенето на камбаните накара полицаи, журналисти и зяпачи да притихнат.

Всеки продължителен звън отекваше като тревожна поличба от околните небостъргачи.

Докато оглеждах тълпата, ме осени едно хрумване.

Потърсих пазача на катедралата, господин Нарди, и го видях да разговаря с една млада жена до барикадата на Петдесета улица.

— Господин Нарди, къде се намират камбаните? — попитах го, след като се приближих до него и прекъснах разговора му с жената.

Той ме изгледа замислено, преди да ми отговори:

— В северната кула — отвърна и се намръщи недоволено.

Вдигнах очи към богато украсения с орнаменти каменен конус, висок колкото тридесет етажа. На височина около тридесетина метра

забелязах позеленели от годините ивици, които ми се сториха като износени капаци от медна ламарина.

— Може ли да се проникне отвътре до площадката с камбаните? — попитах Нарди.

— Възможно е — кимна пазачът. — Запазена е витата дървена стълба от времето, когато са биели камбаните ръчно.

Изглеждаше доста рисковано, но ако трябваше по някакъв начин да проникнем вътре, може би щяхме да успеем тихомълком да откъртим няколко от тези медни ленти и да нахълтаме в катедралата.

— Може ли да се види какво се върши в северната кула отдолу, от най-ниското ниво в катедралата? — го попитах аз.

— Защо? — строго ме изгледа жената, която досега разговаряше с Нарди. — Да не би да планирате и нея да я взривите, детектив...

36.

Едва сега забелязах журналистическата карта с надпис „Ню Йорк Таймс“, закрепена към ревера на палтото ѝ. Дотук с моите изострени детективски способности за наблюдение.

— Казвам се Бенет — довърших аз вместо нея.

— О, да, Бенет. Вие бяхте от полицейското управление на Манхатън — север, нали? Слушала съм за вас. Как се справя Уил Матюс?

Като повечето полицаи аз също не можех да се примиря с твърдението, че хората имат право всичко да знаят, толкова усърдно припомняно от представителите на пресата. Бих могъл да го приема само ако журналистите се държаха благородно, ако не бяха готови да се продават в името на сензационните новини. Само че те пред нищо не се спираха единствено за да пласират повече от своите вестници.

Затова удостоих младата журналистка само с най-строгото полицейско изражение, на което бях способен. Ала, макар че почти успях да си придам внушаващ респект като тоя на командир Уил Матюс, малката нахалница не изглеждаше никак притеснена.

— Защо не попитате него? — изрекох накрая аз.

— Бих го сторила. Обаче на дисплея на мобилния му телефон веднага ще се изпише името на повикващия. Затова разкажете ми вие сега, детектив, за какво става дума? Никой ли нищо не знае? — припряно заговори тя, като от бързане добре школуваният ѝ тон отстъпи пред уличното нюйоркско наречие. — Или никой не иска да говори?

— Ами сама си изберете отговора, който най-много ви допада — посъветвах я и се обърнах.

— Хм, като заговорихме за възможностите за избор, се чудя дали моят редактор ще одобри заглавие като **НАЙ-ГОЛЯМАТА ИЗДЪНКА НА СЛУЖБИТЕ ЗА СИГУРНОСТ В СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ?** Или: **НЮЙОРКСКАТА ПОЛИЦИЯ БЕЗСИЛНА ПРЕД КАМЕННИТЕ СТЕНИ?** — добави репортерката от „Ню Йорк Таймс“. — Това със сигурност ще привлече вниманието на читателите. Как мислите,

детектив Бенет? Дали пък няма да заприлича на заглавията в някой от вестниците от жълтата преса? „Ню Йорк Поуст“ например?

Потреперих, като си спомних какво бе казал Уил Матюс. Никак няма да му хареса, ако аз стана причината в пресата да оплюят нюйоркската полиция.

— Слушайте, госпожице Калвин — започнах, след като отново се обърнах към нея. — Не ме разбирайте погрешно. Естествено, че ще говоря с вас, но неофициално. Съгласна ли сте?

Репортерката бързо кимна.

— В общи линии засега вие знаете колкото нас. Установихме контакт с похитителите, но те още не са ни предявили исканията си. Щом ги узнаем и щом получа съответното разрешение, ще ви предоставя цялата информация, която ще ми бъде позволено да споделя. Това устройва ли ви? Но в момента сме в кризисна ситуация. Ако онези психопати вътре имат радиоприемник или телевизор и узнаят за плановете ни, заложниците може да загинат. А сред тях има много важни личности — като се извърнах, видях, че Нед Мейсън бясно ми маха с ръка от вратата на караваната. — Всички ние трябва да обединим усилията си за спасението им — извиках и хукнах към караваната.

37.

Мейсън ми подаде звънящия мобилен телефон още щом се появих на прага на караваната.

— Майк слуша — изрекох задъхано в слушалката.

— Здравсти, Майк — поздрави ме Джак. — Какво не е наред, та оставяш телефона да звъни толкова дълго? Да не си заспал, докато ме очакваше? Ако не те имах за голям симпатяга, щях да те заподозра, че кроиш нещо срещу мен.

— Благодаря ти, че освободи президента — казах му съвсем искрено.

— А, да не говорим за това — отвърна Джак. — Това бе най-малкото, което можех да сторя. А сега ме слушай внимателно. Ще ти обясня причината, заради която ти се обаждам. Събрах нашите искания и си мисля дали не ти ги изпратя в един имейл? Става ли? Обикновено предпочитам стандартна поща, но нали знаеш колко са претоварени пощите по празниците.

Привидно нехайният маниер, с който Джак ми говореше, започваше да ми лази по нервите. Обучението ми като преговарящ за освобождаването на заложници се основаваше предимно на това да успокоявам опасни за обществото личности, които действително са ужасно объркани, обезумели, направо откачили, стигнали до ръба.

Обаче Джак се очертаваше като нещо повече от дързък, нахален хитрец. А може би и убиец?

В професионалния жаргон на нюйоркската полиция — с извинение пред кучетата от смесена порода — ние най-често наричахме престъпниците „помияри“. Говоря за онези човешки същества, които напълно бяха забравили за човечността. И докато стоях там с телефона в ръка, аз си напомних, че тъкмо това е Джак. Умен помияр, дори може би с известни обноски.

Опитах се да укротя надигащия се в гърдите ми гняв, като си представих как лично ще му закопчая белезниците, как ще го сграбча за врата и ще го влача за косата по пода, покрай жертвите му, които бе тероризирал. Знаех, че рано или късно ще се стигне дотам. Беше само

въпрос на време, повторих си, докато взех от помощника ми по телекомуникациите листчето с изписания на него нашият имейл адрес.

— Дадено, Джак — рекох. — Ето го нашият адрес.

— Добре — заяви доволно похитителят, след като му продиктувах данните за достъп до уебсайта на нюйоркската полиция. — Само след минута ще ви изпратим това, което трябва да знаете. После ще ти оставя още малко време да схванеш за какво става дума и тогава пак ще ти позвъня. Как ти звучи дотук?

— Звучи ми добре — съгласих се аз.

— О, и още нещо, Майк — обади се Джак.

— Сега пък какво?

— Наистина оценявам цялото ви сътрудничество. Всички ние го оценяваме. Нещата се движат гладко, така че май наистина ще можем да посрещнем весела и щастлива Коледа — обобщи той и затвори.

38.

— Ето ги! — провикна се с тънък момчешки глас един от младите полицаи, застанал пред лаптопа в другия край на караваната. — Исканията им пристигнаха.

Втурнах се към него.

Но като видях какво бе изписано на екрана, не повярвах на очите си. Очаквах да ми изпрати сумата на откупа, ала вместо това полученото съобщение по-скоро приличаше на дълга и сложна таблица.

В най-лявата колона бяха изписани пълните имена на всичките тридесет и трима заложници. До всяко име бе посочена сумата за откупа на това лице, варираща от два до четири милиона долара. В следващите колони на този ред се изброяваха имената на лицата за контакти: личните адвокати на заложниците, техните агенти, бизнес мениджъри, съпруги или съответно съпрузи, както и номерата на техните телефони.

Под списъка най-отдолу бе даден номерът на банковата сметка на похитителите и напълно изчерпателни указания как да се прехвърлят парите към тази сметка през Интернет.

Абсолютно отказвах да повярвам на цялата тази глупост. Похитителите, вместо да преговарят пряко с нас, се бяха насочили директно към парите на богатите заложници.

Застаналият зад мен лейтенант Стив Рено от Екипа за бързо реагиране шумно изпуктя.

— Първо ни връзват ръцете отвсякъде — гневно процеди той, — а сега вече направо ни превръщат в момчета за всичко.

Стив имаше право. Похитителите действаха, сякаш ние въобще не съществувахме. Държаха се фриволно, като че не бяха обкръжени от цял батальон тежковъоръжени защитници на закона от ФБР и от нюйоркската полиция.

— Нека да отделим няколко души, за да започнат да звънят на посочените в списъка лица за контакти и така всичко да стане по-организирано — заговори командирът Уил Матюс. — И дайте на ФБР

посочения най-отдолу номер на банкова сметка. Да видим дали ще ни доведе до някаква следа.

Затворих очи и започнах да почуквам с мобилния телефон по челото си, сякаш се опитвах да намеся нещо разхлабено в главата си. Нищо не се получи, разбира се, затова погледнах часовника си. Грешка. Бяха изтекли само четири часа, но съдейки по това колко изтощен се чувствах, ми се струваше, че са изминали четири седмици.

Някой ми подаде картонена чаша с кафе. На нея бе изрисуван един северен елен, заедно с един весело усмихнат Дядо Коледа, като персонажите от анимационните филмчета. За миг си помислих колко хубаво ще бъде, когато най-послед се прибера у дома. Ще свири нежна коледна музика, докато Мейв ще ръководи нашите десет деца по време на украсяването на коледната елха.

Тогава си спомних, че няма да има коледна елха.

Нито Мейв.

Оставих чашата с кафето и взех една от разпечатките с исканията на похитителите. Показалецът ми леко потрепери, докато го спусках надолу по списъка.

Ролята на великата и прославена нюйоркска полиция бе сведена до тази на един най-обикновен пощальон.

39.

Джон Руни повдигна глава, когато нещо кораво го сръга в ребрата. Озърна се и видя, че Малкия Джон го побутваше с палката.

— Хей, ти, примадоната — заговори го той. — Много ми доскуча. Време е да се качиш на онзи олтар и да ни позабавляваш малко за празника. Кво ще кажеш за идеята?

— Наистина не съм в настроение — отвърна Руни и отново сведе глава.

Зъбите му шумно изтракаха, когато Малкия Джон го цапардоса по брадичката с края на палката.

— Ето ти я твоята мотивация — обясни му той. — Качвай се там и ме накарай да се смея като хиена. Или ще ти сцепя на две номинирания с „Оскар“ череп.

„Мили боже“, помисли си Джон Руни, като застана до олтара и се загледа в другите заложници. Някои от тях още плачеха. Почти по всяко лице бе изписан ужас, а очите им бяха широко разтворени.

Трудно можеш да разсмееш такава публика. Освен това не бе излизал на сцена от осем години, когато се снима в последния си филм. А дори и тогава всичките му шеги бяха репетирани до втръсване пред огледалото в студийния му апартамент в Кухнята на Ада^[1].

Малкия Джон се настани на задния ред и махна с бухалката си като знак за начало на представлението.

Какво смешно, по дяволите, можеше да се измисли в тази непоносима обстановка? Но нима имаше избор?

— Здравейте, всички — опита се Джон Руни да сглоби някакво начало. — Благодаря ви, че дойдохте тази сутрин. Е-е-ето го и Джони!

Чу как някой наистина се засмя. Май че беше жена. Но коя бе тя? Наистина ли бе Юджиния Хъмфри? Браво на нея!

После Руни усети как нещо в него прецрака като електрически прекъсвач.

— Юджиния, здрасти, как го даваш, скъпа? — продължи той, като с мимики припомни за началните сцени от сутрешното ѝ шоу. Сега Юджиния наистина се разсмя, с което увлече още неколцина от

заложниците да последват заразителния ѝ пример. Лицето на Чарли Конлан грейна в широка усмивка.

Руни се престори, че си гледа часовника.

— Доста дълга се оказа тази шибана литургия.

Разнесе се още смях.

— Знаете ли какво наистина мразя? — изрече Руни, като се заклати напред-назад пред олтара. — Какво по-мръснишко от това да отидете на погребението на някой приятел и да ви вземат за заложници?

Руни се подсмихна, докато публиката му още се смееше, като удължи максимално паузата за подсилване на ефекта. Все още се справяше забележително добре. Усещаше го с кожата си.

— Искам да ви кажа, събрали сме се тук, всички издокарани, малко натъжени за този, който ни е напуснал, ала все пак и донякъде щастливи, че не сме на негово място. А после какво става? Бум! Монасите покрай олтара измъкват пушки с подрязани дула и гранати.

Сега вече почти всички се смееха. Дори и неколцина от застаналите отзад похитители последваха примера им. Смахът отекна като вълна от каменните стени.

Руни запя един грегориански химн и се зае да имитира изваждане на пистолет. После направи ужасена гримаса, побягна и се скри зад олтара.

— Ето, вземете моите диамантени обици! — възкликна той, очевидно имитирайки Мерседес Фриър. После се завъртя върху мраморния под, докато гърчеше лице и скимтеше като ранено куче.

Като погледна към тълпата, навред видя усмихнати лица. Представлението му поне успя да накара всички да се поотпуснат. После зърна Малкия Джон в дъното на катедралата да се превива от смях.

„Смей се, задник — помисли си Руни, докато се надигаше. — Имам още доста в запас. Почакай само да чуеш вица за похитителя, който се качва на електрическия стол“.

[1] Жаргонно име на квартал в Манхатън, между Осмо авеню и реката Хъдсън. — Б.пр. ↑

40.

От дъното на катедралата Чарли Конлан, бившата ярка звезда на рокендрола, се преструваше, че се залива от смях на шегите на Джон Руни, докато всъщност зорко оглеждаше похитителите един по един.

По протежението на задното перило бяха застанали шестима от тези чакали. Онзи едрият, Малкия Джон, беше тук, но предводителят им, Джак, заедно с още петима-шестима от останалите, не се виждаше никъде.

Докато заложниците продължаваха да се смеят на мимиките на Руни, Конлан се напрегна, за да си припомни нещо от армейското си обучение. Първо преброи гранатите, окачени на гърдите на похитителите. Огледа оръжията, които носеха, палките и бухалките им, както и издутините под расото на всеки от тях, докъдето вероятно стигаше бронезилетката на всеки похитител.

Плъзна се по скамейката на половин метър наляво, като се пазеше да не привлече вниманието на околните.

— Тод — прошепна той.

— Какво има? — промърмори на ухото му знаменитият куотърбек от „Ню Йорк Джайънтс“.

— Браун с нас ли е? — магнатът от търговията с недвижими имоти беше едър мъж, наскоро прехвърлил петдесетте, но все още изглеждаше в доста добра форма.

— Той си е глътнал езика — изрече футболистът. — Говори с Рубинщайн. Нека се опита да привлече кмета на наша страна.

Конлан се зарадва, че куотърбекът е с тях. От всичките заговорници този мъжага, висок метър и деветдесет и три, тежък сто и четири килограма, имаше най-големи шансове да се пребори с похитителите.

— Значи имаме напредък — промърмори Чарли Конлан с ъгълчето на устата си. — Заедно с Руни ставаме петима. Колкото повече, толкова по-добре.

— И какво ще предприемем? — попита куотърбекът.

— Засега това е тайна само между нас двамата. Нали помниш, че ни претърсиха и ни прибраха мобифоните и портфейлите?

Изчака Руни да разкаже поредната си шега.

— Пропуснаха да ми вземат пистолета, двадесет и втори калибър, скрит в ботуша ми — прошепна му Конлан.

Ето, каза го. Нямаше пистолет, но едно от правилата за оцеляване беше да се поддържа духът на хората, да им вдъхне надежда и да ги мотивира към действие в най-подходящия миг.

Конлан погледна към олтара, откъдето се чуха още ръкопляскания. Руни се покланяше. Шоуто бе свършило.

— Значи ще действаме — прошепна въодушевено куотърбекът между ръкоплясканията. — Ти само кажи кога. Ще го направим. Ще ги смажем.

41.

Чистника потръпна от отвращение, докато опипваше с ръкавицата си стената зад уличния телефонен автомат в будката на северозападния ъгъл на Петдесет и първа улица и Мадисън авеню. Очите му се насълзиха от възкиселото зловоние на застояла урина, лъхащо откъм основата на колоната за телефонния апарат. *Къде, по дяволите, беше устройството?*

„На най-неудобното място“ — помисли си той, докато пръстите му най-последно напипаха скритата в найлонова кесия жица зад стоманената кутия.

„Още едно късче от мозайката“ — отбеляза той, докато свързваше апарата на телефонната компания към двата скрити цветни проводника. Преди три седмици неговите момчета успяха тайно да изтеглят телефонните проводници през водосточната тръба от партера на катедралата към отвора, пробит там за кабелите на телефонната инсталация, а оттам ги продължиха до уличния автомат. Имайки пълното основание да очакват, че всички мобилни телефони и кабелни телефонни мрежи в района ще бъдат подслушвани, те решиха да си прокарат своя, никому неизвестна линия за свързка.

Преди да приближи слушалката до ухото си, Чистника погледна часовника си.

Точно в 6 часа се чу пращане по импровизираната телефонна линия, докато един от похитителите от другия край свързваше към нея обикновена деветволтова батерия, за да я захрани. Вместо да разчитат на най-върховните постижения на модерните комуникации, те предпочетоха да надхитрят онези задници, като зложат на много по-остарелите, но сигурни класически методи. Той бе обмислил всички етапи на плана чак до драматичната кулминация и измъкването от катедралата — главозамайващо дързък финал, както сам си признаваше.

Чистника започна тихичко да подсвирва мелодията на химна „О, елате всички вие при Младенеца“ — любимата му коледна песен.

— Къде си, Джак?

— Къде бих могъл да бъда? Как изглеждат нещата отвън? — заговори го Джак.

— Когато изпрати първата група заложници — отвърна с усмивка Чистника, — те направо се шашнаха и не знаеха какво да правят. Същото беше и с освобождаването на Хопкинс. Още клатят глави от недоумение.

— Ето това исках да чуя — зарадва се Джак.

— Как вървят интервютата с тузарите?

— Много обещаващо. Събрахме доста информация — докладва Джак. — Въпросът сега е дали силите на реда ще останат шашнати достатъчно дълго, за да имаме време да изпълним плана.

— Съдейки по видяното досега — засмя се Чистника, — ще има да си чешат недоумяващо главите чак до следващата Коледа.

— Извинявай, че не ми е толкова смешно — студено отсече Джак, — но има причина. Нещата оттук хич не изглеждат чак толкова розови с всички онези оръжия отвън, насочени към нас.

— Всеки един от нас си има определена роля в тази игра, Джак — опита се да го успокои Чистника. Много добре знаеше, че Джак — партньорът му в престъплението — беше роден невротик. Кое не беше най-привлекателното му качество.

— Хубаво, но ако бях на твое място, щях да се подсигурия допълнително, та да не сгафя с репликите — додаде Джак със заплашителна нота, преди да прекъсне връзката по тайната телефонна линия.

42.

Следващия път, когато вдигнах поглед от бележките, които съставях за преговорите с Джак, видях през малкия прозорец на импровизирания ни команден център, че навън бе започнало да притъмнява. Времето се бе изнизало съвсем неусетно. Пол Мартели говореше оживено по съседния телефон. Нед Мейсън дежуреше до третия телефон. Още дузина полицаи работеха с лаптопите си, включително и Стив Рено.

Надигнах се и главата ми се опря о ниския таван, когато се опитах да се протегна в целия си ръст — метър и осемдесет и осем.

Исканията на похитителите бяха изпратени в главната квартира на ФБР в центъра на Ню Йорк — на „Федеръл Плаза“ 26. Екипът от специалисти на ФБР, който разследваше финансови и данъчни измами на така наречените „бели якички“, усилено обработваше данните. Общата сума на откупа възлизаше на почти осемдесет милиона долара.

Сумата бе непосилно голяма за един човек, но ако се разделеше на броя на зложниците, се получаваше приблизително към два и половина милиона долара на човек — стойност, която не беше чак толкова стряскаща.

Всъщност се изненадахме от *готовността* на тези хора да си платят откупите.

Семействата на знаменитостите ми дадоха телефонните номера на счетоводителите си, дори още преди да се представя. Повечето от агентите на холивудските таланти, с които ми се наложи да разговарям, не се поколебаха нито за миг да предложат парите на своите агенции в полза на най-доходоносните си клиенти. Три инвестиционни банки работеха извънредно, за да организират всички електронни трансфери на сумите. Един адвокат от Бевърли Хилс дори ми поиска телефонния номер, чрез който да може се свърже пряко с похитителите, за да улесни договарянето на подробностите по откупа на клиента си.

Ситуацията ми се струваше малко странна, но бях принуден да се съглася с това, което Джак ми каза, преди да ми продиктува исканията

си: тлъстите котараци с готовност ще платят колкото им поискаш, само и само да не пострадат.

Излязох от караваната за глътка чист въздух, от която отчаяно се нуждаех, и първото, което ме посрещна, бе силното бръмчене на дизеловите генератори. Полицаяте бяха докарали половин дузина от преносимите платформи, използвани за осветяване на местопрестъпленията. Сега катедралата грееше отвсякъде, сякаш се намирахме на „Таймс Скуеър“. За секунда сцената ми напомни за още един дразнещ нюйоркски феномен: всичко наподобяваше снимачна площадка с паркираните каравани, блокираните улици и ярките светлини, заливащи погледа, накъдето и да се обърнеш.

Време бе да отскоча до микробуса, използван като павилион за храна и напитки, помислих си аз. Да видя дали ще мога да преглътна няколко хапки.

Докато крачех на изток по Петдесета улица, видях, че страните на катедралата също бяха осветени. По това време тук би трябвало да се разхождат семейни двойки, хванати под ръка. Розовобузести посетители от цялата страна и от целия свят да отпиват от чашите си с горещо какао, а лицата им да се озаряват от усмивки, когато зърнат сиянието на обредните свещи иззад прочутите прозорци с цветни стъкла.

На покрива над северозападния ъгъл на „Сакс от Пето авеню“ забелязах един неподвижен снайперист от ФБР.

Цялата обстановка изглеждаше нереална и налудничавата.

А най-налудничавото беше, че тези манияци бяха сигурни, че ще се измъкнат безнаказано.

Но как? Всеки сантиметър от катедралата бе взет на прицел от снайперистите. Дори въздушният трафик бе отклонен, за да не се опитат похитителите да избягат с хеликоптер, колкото и невероятен да изглеждаше този вариант. А както спомена Оукли, командирът на Отряда за спасяване на заложниците, тази църква е била построена преди сто и петдесет години най-отгоре на монолитната скала, върху която се извисяваше Манхатън. Така че бе невъзможно да се прокопаят подземни тунели, за да се измъкнат през тях.

Опитах се да се успокоя с мисълта, че похитителите нямат докрай разработен план за бягство, че Джак ще действа импровизирано, когато го притиснем отвсякъде.

Но докато стоях на студената и пуста улица, си припомних, че всичко случило се досега подсказваше точно обратното. Дързостта на действията им, увереността, че ще направим това, което ни наредят. Все повече се налагаше убеждението, че похитителите знаеха нещо, което щеше да им помогне да се измъкнат оттук — криеха някаква тайна, която ние дори не подозирахме.

Тъкмо потривах дланите си, за да се постопя, когато звънна мобилният ми телефон.

Напрегнах се, готов да приема поредното съобщение по линията с Джак. Все едно трябваше да посрещна бейзболна топка, летяща със сто и петдесет километра в час право към челото ми.

В този миг осъзнах, че не звъни служебният ми телефон, а личният. Учудено присвих очи, като видях номера, изписан върху малкия екран. Беше на дядо ми Шеймъс.

Сякаш и без това си нямах достатъчно грижи.

43.

— Шеймъс, зает съм. Защо се обаждаш? — изрекох вместо поздрав към дядо си. Може би не беше най-топлото приветствие, но точно в този момент не преливах от радостно коледно настроение. Освен това всеки разговор с дядо ми, макар той вече да бе навършил седемдесет и четири години, представляваше за мен истинско сражение. Ако не заемеш веднага отбранителна позиция, жив ще те изяде.

— Е, и аз се радвам да те чуя, млади Микеал — каза Шеймъс.

Знаех, че така са ме наричали, преди моите ирландски прадеди да се откажат от келтския вариант на името ми. Моят дядо не само че бе целунал камъка от Бларни^[1], както твърдеше нашата фамилна легенда. Той бе отхапал солиден къс от него и сега го предъвкваше. При това ежедневно.

— Много любезен начин на общуване с мъж, който понастоящем се грижи самоотвержено за малкото ти ято гъсета — додаде старецът.

„Ято от гъсета“, мислено повторих и отново премигнах. Моят дядо слагаше в джоба си всичките си прочути предци. Той беше с най-цветист език от всички живи ирландци в Америка. Дошъл в тази страна през четиридесетте години, когато е бил едва на дванадесет. Бяха минали повече от шестдесет години, откакто кракът му не бе стъпвал на „старата земя“, както обичаше да я нарича. Обаче ако човек не го познаваше по-добре, щеше да си помисли, че току-що е натоварил магарето си с торфа, нарязан от тресавището.

Но никога не забравяше да проверява какво става с внуците му. Слава богу, под дебелия слой празни приказки се криеше сърце от чисто злато.

— Къде е Мери Катрин? — попитах.

— Така ли се казва? Не бяхме официално представени. Защо не ме предупреди, че сте осиновили още едно дете?

Знаех си. Унищожителни намеци веднага под повърхността. Ако се вгледаш по-отблизо в него, ще усетиш, че езикът на Шеймъс е остър като резачките на месарите.

— Добро попадение, старче — обясних му аз. — Сигурно си го репетираш цял следобед. Мери Катрин е *au pair*.

— *Au pair*? Така ли му казват вече? — попита дядо ми. — Внимавай, млади Микеал. Баба ти Айлийн навремето ме сгащи да си бърбля една неделя в Дъблин с една *au pair* на ъгъла на улицата. Счупи ми три ребра със стика за кърлинг.

— В Дъблин ли? — удивих се аз. — Много странно. Винаги съм мислел, че баба Айлийн е от Куинс.

Той започна някакво дълго обяснение, но аз го прекъснах и му разказах за писмото от майката на Мейв и за снощното ненадейно пристигане на Мери Катрин.

— Нали си авторитет по всичките ирландски работи — добавих накрая аз. — Какво ще кажеш за това?

— Не ми харесва — промърмори той. — Това младо момиче може да е намислило нещо. По-добре си отваряй очите за сребърните прибори.

— Е, благодаря за предупреждението, бдителен ирландец — признах му заслугите накрая. — Като заговорихме за гъсета, не знаей кога ще имам шанса да се измъкна отгук, но ти им кажи да си подготвят домашните и да се заемат с другите си задачи. Техните задължения. Те знаят за какво става дума.

— Има ли това нещо общо с онзи списък със задачи, лепнат на вратата на камерата на хладилника в кухнята? — попита ме дядо ми.

— Да — потвърдих. — Точно за него говоря.

— Чия беше идеята? Твоята или на Мейв? — попита дядо ми с нескрито подозрителен тон.

— На Мейв — признах аз. — Тя смята, че няма да е зле да им възложи да свършат нещо полезно, само и само да бъдат заети умовете им с нещо друго. Освен това те наистина много ми помагат. Удивително е да гледаш колко много работа могат да свършат дванадесет чифта ръце, дори и най-малките.

— Идеята не само е добра — възкликна накрая дядо ми с внезапно оживен тон, — а е направо прекрасна идея. Не е чудно, че е хрумнала на Мейв.

— Е, сега доволен ли си? — засмях се аз. Той обичаше Мейв, колкото всеки от нас. — Има ли още обиди, преди да затворя? — додадох, предоставяйки му правото на последна дума.

— Има — рече Шеймъс, — ала нали по-късно ще се видим. Ще си ги спестя за тогава.

[1] Легендарен къс от варовик, вграден през 1446 г. в стената на крепостта Бларни (до гр. Корк в южна Ирландия); донесен от Шотландия през 1314 г. от лорд Кормак Маккарти. Който го целуне, става невероятно красноречив. — Б.пр. ↑

44.

Всичко приличаше на някакъв странен среднощен кошмар, когато не можеш да спреш да си мислиш: „Това не може да се случва. Ще се събудя и всичко ще изчезне“.

„Опасната зона“ беше заета от полицията и недостъпна за представителите на пресата. Следващият външен пръстен бе запазен за медиите и се доминираше от камионите на телевизионните канали със стърчащи грамадни сателитни антени. Докато в „зоната за подготовка“ всичко бе осеяно с преплитачи се кабели, виждаха се репортери с лаптопи, както и с дюзини телевизионни монитори. Периодично свиквахме пресконференции, за да информираме новинарите.

Преносимите генератори за осветлението продължаваха да боботят в студа навън, когато се насочих обратно към автобуса и караваната зад него. Заварих вътре командира Уил Матюс. Той ме осведоми, че успели да се свържат с всичките адвокати на заложниците и сега се чакаха резултатите от действията им.

— Това всъщност е най-мъчителната фаза — завърши командирът Уил Матюс. — Да седиш и нищо да не правиш.

— Здравей, Майк — обади се Мартели, след като се надигна от стола си. Макар че беше тук от самото начало на обсадата, изглеждаше бодър и пълен с енергия. — Нищо лично, но ми се виждаш доста скапан. Защо не се махнеш за малко? Тези шегобийци ни успокоиха, че поне за няколко часа няма да ни безпокоят, а когато го сторят, ние — и което е по-важно, самите заложници вътре, — ще се нуждаем от твоето спокойно и хладнокръвно съдействие.

— Той има право. Почини си. Трябваш ни спокоен и хладнокръвен — намеси се командирът Уил Матюс. — Това е заповед, Майк.

След всичко случило се и цялата тази бъркотия изпитвах силно желание да видя Мейв. Казах си, че Центърът за лечение на рака към нюйоркската болница е само на двадесет преки отгук. Нямаше да ми отнеме много време да прескоча дотам.

Трябваше да я видя, за да се успокоя и да освободя поне малко от натрупаното напрежение.

Преди да премина през пропускателния пункт, оставих на Мартели номера на мобилния си телефон и си взех полицейската карта. Безброй репортери, продуценти, кореспонденти и техници се бяха струпали по двата тротоара на блокираното Пето авеню заедно с една сбирщина от лекомислени фенове, по-конкретно дедхедс, стискащи в ръце билетите за поредния концерт на Джери Гарсия^[1], посветен на завръщането му от гроба.

Наложи се да събудя един оператор, който дремеше в сгъваемия си стол точно пред синия ми „Шевролет Импала“. Метнах се вътре и подкарах към болницата.

Всъщност спрях на два пъти. Първо се отбих в едно от онези шумни места, наричано „Бъргър Джойнт“ във фоайето на хотел „Льо Меридиен“ на Петдесет и седма улица. След броени минути изскочих от там с кесия от омазнена кафява амбалажна хартия.

Другото ми спиране бе пред „Хлебопекарницата на Ейми“ на Девето авеню, откъдето излязох с още една кесия.

Включих светлините и сирената още щом взех левия завой по Парк авеню. Докъдето достигаше погледът ми в северна посока, се виждаха само греещи коледни звезди и бели светлини. Над въртящите се врати на блестящите стъклені небостъргачи висяха обемисти венци от зеленика, както и по лъснатите до блясък месингови врати на луксозните жилищни сгради, покрай които преминавах по пътя си към центъра.

Докато шофирах, често отклонявах поглед, макар и само за миг, към внушителните старомодни здания, добре осветени въпреки изпаренията, надигащи се от авенюто към проблясващите дървени стени, подаващи се изпод богато украсените навеси.

Като чаках на светофара на кръстовището с Шестдесет и първа улица, видях как портиер с висока шапка съпроводи бледа, ослепително красива брюнетка с палто от норка до глезените и малко момиче в червено наметало от шотландско каре до застланата с плюш кожена задна седалка на очакващия ги „Мерседес“.

Тази празнична красота, която виждах, накъдето и да се озърнех, ме накара да изпитам болезнено чувство на вина. Напоследък бях толкова съсипан и нещастен, че дори не бях купил коледна елха.

„Не е чудно, че толкова много хора се самоубиват тъкмо по празниците“ — замислих се, докато извих рязко край този „Мерцедес CL 55“ и поех зад ъгъла. Коледата би трябвало да те изпълва със задоволство, с безкрайна радост и благодарност за преживяната любов и хубавите мигове през изминалите години.

Да бъдеш равнодушен беше навярно невъзпитано.

„Да бъдеш потиснат по това време на годината — мислех си, докато настъпвах докрай педала за газта по студената, чернееща се улица, — да си изпълнен с тъга е все едно да си извършил непроситим грях“.

[1] Музикант, прочут като страхотен китарист и фронтмен на рок групата „Грейтфул Дед“ (1942–1995 г.). Дедхедс, или буквално „мъртвешки глави“, е жаргонно название за феновете на тази група. — Б.пр. ↑

45.

Когато пристъпих през отворената врата на болничната стая, моята скъпа Мейв лежеше със затворени очи.

Но явно обонянието ѝ определено си беше съвсем наред, защото се усмихна, когато поставих контрабандно внесените книжни кесии с храна върху нейния поднос, боядисан в тъмносиво.

— Не — заговори тя с характерния си дрезгав тон. — Не мога да повярвам. Истина ли е?

Взех пластмасовата чаша за вода и я накарах да отпие малко. Очите ѝ се насълзиха заради болката, когато се изправи в леглото. Също и моите.

— Надушвам чийзбургери — каза тя с ужасно сериозен тон. — Ако това е сън и си ме събудил, не отговарям за последствията, Майк.

— Не сънуваш, ангел мой — прошепнах в ухото ѝ, като внимателно приседнах на леглото до нея. — Можеш да избираш между два сандвича с двойна порция лук.

Макар че Мейв изяде само половината от чийзбургера и не повече от една четвърт от сладкиша, бузите ѝ леко се обагриха с поздравословен цвят, докато побутваше настрани омазнената хартия.

— Помниш ли среднощните ни щуротии? — попита тя.

Усмихнах се. И двамата работехме втора смяна по времето, когато започнахме да излизаме заедно. Отначало завършвахме вечерите си с посещение в някой бар, но това скоро ни омръзна, затова започнахме да се отбиваме в местния магазин за видеокасети и в денонощния супермаркет, където се насочвахме право към гондолата със замразените храни. Пилешки крилца, пица, моцарела... — *все здравословна храна*. Правилото беше: *вземай всичко, което ти душа иска*, стига да можеше да се претопли в микровълновата печка, за да го изядем пред телевизора, докато гледаме някой стар филм.

Господи, какви страхотни времена бяха. Понякога оставахме край масата, след като приключвахме с храненето, просто така, за да си бъррим. Не искахме това блаженство да има край, така че се случваше

да осъмваме, докато птиците не запяят отвън пред прозореца на спалнята.

— Помниш ли колко работа ти отварях? — попитах я.

Мейв тогава работеше в травматичното отделение на медицинския център „Джейкъби“ в Бронкс, точно зад ъгъла, където именно се намираше Четиридесет и деветият полицейски участък.

При всяка от обиколките си аз направо прибирах насила страдащи хора от улиците и ги влачех в спешния кабинет, където дежуреше тя, само за да имам възможност пак да я видя.

— А помниш ли как те прегърна онзи едър бездомник с изпопадалите зъби, когото веднъж доведе? — засмя се Мейв. — Какво каза тогава той? „Ти, човече, не си като останалите тъпи шибани ченгета. Теб наистина те е грижа“.

— Не, не беше точно това — поправих я аз и се засмях заедно с нея. — Той ми рече: „Човече, ти си най-готиният бял шибан глупак, когото някога съм срещал“.

Клепачите ѝ се затвориха и смехът ѝ секна. Просто така. Сигурно преди да дойда бе взела някакво успокоително, което сега бързо я унесе в дълбок сън.

Стиснах нежно ръката на Мейв. После се надигнах от леглото ѝ, колкото можех по-тихо. Разтребих мазните кесии и пластмасовите чаши, опънах чаршафа до раменете ѝ, сетне коленичих до нея.

В продължение на повече от десет минути гледах как се повдигаха и спускаха гърдите на жена ми. Странно, но за пръв път не изпитах обичайния гняв към света или към Бог. Обичах я и винаги щях да я обичам. Изтрих сълзите си с ръкавите си, преди да се наведе над нея.

— Не забравяй, че ти ме промени завинаги — прошепнах в ухото на Мейв.

46.

Щом излязох от болницата, първата ми работа бе да се обадя по мобилния на Пол Мартели, за да проверя дали има новини.

— Все още нищо — успокои ме той. — Почини си. Похитителите засега си кротуват. Не се безпокой, имам номера на мобилния ти.

— Нед Мейсън още ли е там? — поинтересувах се аз.

— Тук някъде е. Не се безпокой, Майк.

Реших да последвам съвета на Пол Мартели. Обърнах колата на сто и осемдесет градуса, после свих наляво по Шестдесет и шеста улица и продължих на запад, за да отида да нагледам хлапетата.

Още докато бях в болницата при Мейв, бе започнал кротко да вали сняг. И сега, докато карах колата покрай стените на къщите от кафяв пясъчник или преминавах през тунелите под Сентръл парк, навред прехвърчаха снежинки като пудрата захар, с която посипваха коледния пудинг.

„Този проклет град — помислих си аз и поклатих глава — е решил да разбие сърцето ми на милион късчета с непрестанните си усилия да се придържа към старомодните коледни традиции“.

Къде се дяна толкова прехваленият прогрес, когато действително се нуждаем от него?

Включих радиоприемника, настроен на УКВ, който бе монтиран на арматурното табло под полицейския. Тутакси се разнесе песента „Сребърните камбани“. Едва не изпразних глока в арматурното табло, когато коледната мелодия свърши и след нея се чуха първите трели на още по-нежната мелодия „Звън-звън звънчето, чуй го звънчето“.

Завъртях яростно копчето за настройката на каналите. От съседната рок станция ме приветства с оглушителен рев току-що започналото там пътуване по „Магистралата към Ада“ на „Ей Си/Ди Си“. Това вече беше нещо по-поносимо. Нищо чудно в най-скоро време да ми стане любимата песен! Усилих звука докрай и го оставих така, докато стигнах до вкъщи.

Още щом излязох от асансьора в коридора на нашия етаж, чух през заключената врата на апартамента гласовете на хлапетата. „Лош знак“ — казах си, докато превъртах ключа в ключалката.

В антрето заварих Джулия, седнала е гръб към мен, да се кикоти в захлас, докато бърбеше с някого по телефона. Потупах я с обич по рамото, преди да изтръгна щепсела на телефонния кабел от розетката на стената.

— Марш в леглото! — заповядах ѝ.

После спрях в стаята на момичетата, където кънтеше някакъв хит на Мерседес Фриър. Джейн — и тя с гръб към мен — водеше Криси и Шона с въодушевление в стъпките на танца. Макар че успях да сграбча и трите си щерки наведнъж в една яка мечешка прегръдка, смътно си спомних, че Мейв се бе изказала решително против слушането на парчетата на Мерседес Фриър.

Но когато изключих радиото, в стаята се разнесоха три кристалночисти писъка, последвани от взрив от кикот и масово изчервяване, щом момичета разбраха, че ги бях видял да танцуват в захлас.

— Да, добре, просто не подозирах, че Мерседес Фриър е решила да изнесе концерт в нашия дом. Сигурен съм, че Ъндърхилс от съседния апартамент са останали много доволни. Да разбирам ли, че сте приключили със задълженията си?

За миг Джейн се закова наместо, обмисляйки какво оправдание да ми сервира, но сетне сведе глава.

— Извинявай, татко — промълви тя.

— Ето, това е правилният отговор, Джейн — похвалих я аз. — Не е чудно, че получаваш толкова награди в училището. Хайде, всичко да се приведе в ред, че да не ми се налага в следващите минути да арестувам някого.

Следващото ми отбиване бе до всекидневната, където Рики, Еди и Трент бяха вперили очи в примигващия екран на телевизора. Гледаха неспирната новинарска емисия на Си Ен Ен, изцяло посветена на събитията в катедралата. Кабелната мрежа вече бе измислила девиза на предаването: *Последните мигове преди развързката на драмата в катедралата*. Отново си припомних, че на нашите дечурлига бе позволено да гледат само Ай Ес Пи Ен — мрежата за спорт и забавни предавания, телевизията „Фуд Нетуърк“ за готварските рецепти, а

понякога и образователните канали, както и канала за анимационни филмчета или обществената телевизия.

И тримата подскочиха едва ли не до тавана, когато изневиделица се пръкнах в полумрака.

— Да не би да събирате данни за проект, посветен на текущите събития? — запитах ги аз.

— Видяхме те! — изкрещя Трент, след като свали дланите си от лицето си. — По телевизията! Беше на всички канали.

— А пък аз ви залових на местопрестъплението! — викнах му на свой ред.

Брайън, най-големият ми син, дотолкова се бе унесъл да разиграва на своя компютър в стаята си мачове от професионалната бейзболна лига, че въобще не ме чу, когато влязох. Безстрашният нинджа не се трогваше от смръщеното лице на баща си. Най-безцеремонно изключих захранването на неговия компютър „Дел“ точно в мига, в който прославеният бейзболист Бари Бондс замахна с ръка, за да запрати устремно топката срещу кетчъра от отбора на противника.

— Хей! — сърдито се провикна синът ми, като вдигна очи нагоре. Сетне учудено възкликна: — А, тате, ти ли си?

— Брайън! — извисих глас на свой ред.

— Аз бях... хм... — опита се да се оправдае той.

— Да не искаш да се озовеш в съдебната зала? — строго попитах.

— Съжалявам, татко. Веднага ще разтребя всичко тук — обеща Брайън. — *Незабавно.*

Излязох в коридора и едва не се сблъсках с Мери Катрин.

— Господин Бенет. Искам да кажа: Майк. Съжалявам — нервно заговори тя. — Тъкмо се опитвах да ги вкарам в леглата, когато Бриджет поиска да ѝ помогна. Тя ми каза, че...

— Остави ме да отгатна — прекъснах я аз. — Има неотложен проект за часовете по изкуство и занаяти за училището.

— Откъде знаеш?

— Забравих да ти спомена — започнах да ѝ обяснявам аз. — Работата е в това, че Бриджет е клинично пристрастена към предмета в тяхното училище, наричан *Изкуство и занаяти*. Ние с Мейв от години се опитваме да я отвикнем от увлеченията ѝ по лепилата, лъскавите

тъкани и мъниста, ала май нищо не помага. Ако я оставиш, тя е готова всичко да съсипе, само и само да задоволи неутолимия си стремеж да изработва декоративни синджири, гривни за глезените и украшения за окачване по стените. Неведнъж ми се е случвало да отивам на работа със светещи точки по лицето и дрехи, изплескани от блестящите ѝ бои, та колегите в службата си мислеха, че съм член на някоя екстравагантна поп група. Тя знае, че още си нова тук, и е побързала да се възползва. Заниманията по изкуство и занаяти се разрешават единствено през уикендите.

— Не знаех — тъжно рече Мери Катрин. — Трябваше да внимавам повече.

— Мили боже — казах аз. — Та нали още си жива? И още си тук? Пробвай да кандидатстваш за специалните десантни части във флотата „Тюлените“.

47.

След като освободих Мери Катрин от дежурството и ѝ наредих да се качи на горния етаж и да си легне, заварих един свещеник в кухнята си.

Тантурестият белокож мъж, изцяло облечен в черно, държеше в ръка ютия, готов да действа, докато седемгодишната ми дъщеря Бриджет нанасяше последните щрихи върху едно пластмасово пони, оцветено в розово и бяло, обсипано е пластмасови мъниста и проснато върху целия кухненски блок.

— Е, ако това не е *отец Безсрамен*^[1], искам да кажа *Шеймъс* — заговорих го аз.

Не, днес не беше празникът Хелюин. Моят дядо Шеймъс действително е свещеник. След смъртта на жена си той реши да продаде кръчмата си за варене и продажба на джин в Кухнята на Ада, която притежаваше от тридесет години, и надяна расото. За негов късмет желаещите да се посветят на църквата винаги са били малко и поради тази причина го приеха в лоното ѝ. „От Кухнята на Ада — право в небесата“, обичаше да ни повтаря той.

Сега живееше в жилището, запазено за енорийския пастор към църквата „В името божие“, която, за щастие, беше само на една пряка от нашия дом. И ако не се занимаваше с енорийските си дела — с които впрочем се справяше много добре, — той все си пъхаше носа в моите. Защото Шеймъс не се задоволяваше само да глези децата ми. Свещеник или не, можеше да се каже, че се чувстваше непотребен, ако не ги насърчаваше да вършат всякакви лудории.

Когато ме зърна, дори и луничките на Бриджет сякаш избледнях.

— *Леканоцтатеотивамдасилягамитеобичам* — успя да избъбри набърже тя, преди да се изхлузи от столчето си, върху което бе коленичила. Тутакси изчезна през вратата. Фиона, стиснала под мишница нашата котка Соки, се втурна от другата страна на кухненския блок, опитвайки се да изпревари с една крачка сестра си.

— Да не би да сте изкуфели, монсеньор? И вече не различавате стрелките на часовника? Или си забравил, че утре ги чака училището?

— А ти няма ли да хвърлиш един поглед върху този чудесен кон? — прекъсна ме Шеймъс, като продължи да помръдва ютията напред-назад върху пластмасовото пони, без да се вълнува, че така може да стопа мънистата. Наистина беше почти с размерите на истински кон. Колко жалко, че нямахме обор в апартамента, където да го приютим.

— Това момиче е истински художник — възкликна умилено Шеймъс. — И както всички твърдят, учението не е достатъчно, за да се вдъхнови човек за творчество.

— Благодаря ти, Шеймъс, че си като олицетворение на мъдростта тук. Ти си драгоценен къс самородно злато, само че ако всичките тези хлапета не спазват режима за лягане и ставане, сме загубени.

Шеймъс издърпа щепсела на ютията, подпря я шумно върху дъската за рязане на месо и ме изгледа ядосан.

— Щом е така, защо точно сега си довел нов човек в къщата? — попита. — Тази Мери Катрин ми каза, че била от Типерари. Всички там са откачени. Брули ги целият вятър откъм северния Атлантук, а това не е добре за разсъдъка. Ако ме питаш, това момиче никак не ми харесва и тази работа не е на добре. Млада неомъжена жена в една къща с женен мъж.

Това било значи. Кипнах и сграбчих пластмасовото пони. Обезумял от гняв, го запратих през цялата кухня с неподозирана лекота, а Шеймъс бе принуден да приклепне, за да се предпази. Понито се блъсна в окаченото на вратата на хладилника разписание със задачите за деня.

— И кога според теб ще имам време да се занимавам с млади неомъжени жени, дядо? — креснах аз. — Докато жена ми е на смъртно легло? Или може би, докато се чудя как да освободя тридесет и тримата знаменитости, държани като зложници в „Сейнт Пади“ с пистолети, опрени в главите им?

Шеймъс заобиколи кухненския блок и отпусна ръка на рамото ми.

— Само си мислех, че аз би трябвало да ти помагам — изрече той с уморен глас. Никога досега не го бях виждал толкова съкрушен.

Сега го разбрах. Проумях защо появата на Мери Катрин му действаше като трън в задника. Той се бе изплашил, че ще го изместят, ще го зачеркнат от семейната картинка.

— Шеймъс — заговорих, вече по-спокойно, — дори и да имах персонал от двадесетина помощници, пак щях да се нуждая от твоята помощ. И ти отлично го знаеш. Тук винаги ще има място за теб. Помагайки на Мери Катрин, помагаш на мен. Мислиш ли, че ще се справиш?

Шеймъс стисна устни и се замисли.

— Ще се опитам — заяви с мелодраматично въодушевление.

Пристъпих към другия край на кухнята и грабнах разписанието със задачите за деня. Когато вдигнах понито, забелязах, че му липсва опашката.

— Включи отново ютията, Шеймъс, става ли? — помолих го и поставих понито обратно върху кухненския блок. — Ако не го поправим, Бриджет ще убие и двама ни.

[1] Непреводима игра на думи: *Shameless* — безсрамен; *Seamus* — Шеймъс. — Б.пр. ↑

48.

Когато се озовах отново сред лудницата пред катедралата „Сейнт Патрик“, заварих още две каравани от Отряда за спасяване на заложниците към ФБР, паркирани до караваната на нюйоркската полиция. С всички командни автобуси и каравани сцената започваше да прилича на огромен панаир.

Панаир сред паркинга на Ада.

Първо се обадох на шефа си, командира Уил Матюс, а после и на другите преговарящи. Все още нямаше новини от похитителите. Нищо ново от Джак.

Затова си налях още една чаша кафе, вероятно дванадесетата за днес.

Мразех тази част — чакането, чувството на безпомощност. Именно това бе една от причините да се преместя от Екипа за преговори за спасяване на заложници в отдел „Убийства“ към нюйоркската полиция. В този отдел никога, пито за секунда дори, не оставаш без работа. Винаги има стотици неща за въртене и безброй варианти, за да изпробваш търпението и нервите си.

Отпуснах се рязко върху люлеещия се стол. Все пак можеше да се намери нещо, което да ми помогне да се спася от потискащото очакване, което едновременно с това да ни бъде от полза.

Открих командир Уил Матюс да седи край масата в дъното на караваната, стиснал в ръка чаша газирана вода.

— Слушай, шефе — подех аз, — помниш ли какво ти казах за Каролайн Хопкинс? Не мога да се отърся от подозрението за така наречения инцидент. Ресторантът „Л'Арен“, където това се е случило, е само на три преки от тук. Мисля да прескоча дотам, за да поговоря с кухненския персонал.

Уил Матюс потри очите си и кимна:

— Добре. Ако това ще те направи щастлив, имаш на разположение двадесет минути, за да видиш какво можеш да изкопаеш. Но после веднага си довлечи задника обратно тук.

Потупах джоба си.

— Вземам мобилния си телефон. Както и зарядното устройство за него.

Наскоро разигралата се там трагедия, както и обсадното положение по улицата навярно бяха охладили желанието на нюйоркските богаташи и знаменитости да посещават ресторанта „Л'Арен“. Когато влязох в него откъм Мадисън авеню, вътре нямаше никакви посетители. Мраморните стъпала, по които се изкачих до преддверието, бяха украсени с килим в червено, бяло и синьо, което изглеждаше повече френско, отколкото американско. От двете страни на стъпалата се издигаха пищни пирамиди от лимони и ябълки върху кутии за бутилки с шампанско в ретро стил.

Може би в някоя друга вечер елегантността на интериора не би ми се сторила толкова дразнеща и неуместна. И ако последните няколко часа не бяха изпълнени с такова напрежение, арогантността, която се излъчваше от високия салонен управител, издокаран в безупречен смокинг, вероятно нямаше да ме изпълни с толкова силен гняв.

Щом ме завари да разлиствам книгата с резервациите, дебела колкото най-обемистите речници в някоя библиотека, чернокосият къдрав французин ме изгледа, сякаш току-що бе погълнал развалена мида.

— Кухнята е затворена — процеди той и отново се зае да вписва нещо в бележника си.

Затворих масивния том и тръснах отгоре полицейската си значка. Останах доволен от удивлението, което се изписа на лицето му.

— Е — рекох му аз, — вече е отворена.

Ала щом му обясних, че съм тук, за да разследвам инцидента с Първата дама, салонният управител моментално ми подаде една визитна картичка.

— Джилбърт, Де Уит и Раби са нашите адвокати. Ще трябва да пренасочите разследването си към тях.

— Брей, това наистина ще се окаже полезно — размахвах картичката под острия нос на салонния управител. — Само че аз не съм от застрахователната компания. А съм от отдел „Убийства“. Или сега ще говоря с кухненския персонал, тук, неофициално, или ще позвъня на моя шеф, за да пристъпим към официалната процедура. Ако ще го караме според правилата, всички тук трябва да бъдат

призовани да се явят в най-близкия участък. Разбира се, знам, че всеки от персонала притежава редовно имигрантско разрешително за престой и работа в страната, което ще е необходимо за идентифицирането му. Хрумна ми още, че няма да е зле да поискаме и Министерството на правосъдието да се намеси в случая. Нали знаете как стават тези неща? Ще трябва да се свържем с ФБР и с данъчната служба. Пазите ли данъчните декларации за „Л'Арен“ от последните шест години? Едва ли е нужно да уточнявам, че същото се отнася и за данъците на личните ви доходи.

Салонният управител почти светкавично се преобрази. Удивително бе каква топла усмивка беше крил досега под смръщената си галска физиономия.

— Наричайте ме просто Анри — смотолеви той и леко се поклони. — Моля, кажете ми, детектив, с какво мога да ви помогна?

49.

След като му обясних, че първо трябва да разпитам кухненския персонал, любезният Анри забързано ме поведе през въртящите се сини врати. Сетне се зае да ми помага като преводач пред главния готвач на ресторанта, дето приличаше на по-голям брат на Анри, само че по-нисък и по-пълен.

Май че остана доста засегнат от въпросите ми. Той лично приготвил вечерята на Първата дама, така че било абсолютно невъзможно, гневно ми заяви, да сложи фъстъчено масло в нейния гъши дроб.

Единственото обяснение, което той бе склонен да приеме, се свеждаше до възможността някой глупав стажант готвач поради невнимание да е разлял фъстъчено масло върху чинията сред хаоса в онази натоварена вечер, ала дори и това му се струваше напълно абсурдно. Накрая главният готвач добави нещо на своя разгорещен френски, блъсна с ръка две тенджери от плота от неръждаема стомана и съвсем се разбесня. Успях да доловя ясно само думата *американски* и ми се стори още, че чух думата *Сникърс*^[1].

— За какво се отнасяше това, последното? — попитах Анри.

Анри се изчерви.

— Главният готвач допуска Първата дама да е хапнала някакъв сладкиш, преди да дойде тук за вечерята.

Дотук с тазвечерното подобряване на френско-американските отношения.

— Някой от вашия персонал да е напуснал след вечерта, когато тя е била тук? — запитах аз.

Анри вдигна дългия си пръст до преbledнелите си устни.

— Да — призна ми салонният управител. — Сега си спомних, че един от стажант готвачите, май че се казваше Пабло, не се появи на работа на следващия ден след ужасния инцидент.

— Знаете ли фамилното име на този Пабло? Адресът му? Пазите ли някакъв документ за постъпването му на работа?

Лицето на Анри болезнено се присви и смръщи, преди да придобие разкаяно изражение.

— Както преди малко споменахте за *официалното и неофициалното*, този Пабло не беше нает при пълно спазване на формалностите. Всъщност нямаме писмено заявление за постъпване на работа. Но никой не се разтревожи от напускането му. При нас, както в повечето ресторанти, хората от нисшия персонал често напускат.

— Не се и съмнявам — промърморих аз.

— Почакайте — прекъсна ме Анри. — Май че останаха някакви негови вещи в гардероба му. Бихте ли слезли с мен долу, за да ги проверим?

Отзовах се на предложението му и като слязох на долния етаж, открих две неща в износеното му шкафче.

Чифт мръсни маратонки и смачкано разписание за метрото по северната линия към Хъдсън.

„Очертава се началото на *Случая с мръсните маратонки*“, помислих си. Някой от прочутите детективи от криминалните романи би бил силно впечатлен.

Но всъщност отново се озовах в задънена улица или поне така изглеждаше в този момент.

Прибрах вещите на стажанта в празна найлонова торба с реклама на аптекарската верига „Дуейн Рийд“, която намерих под шкафчето. Може би щяхме да успеем да идентифицираме въпросния Пабло по пръстовите му отпечатъци. Ако междувременно вече не се бе завърнал в Централна Америка.

Следата никак не беше окуражаваща, но по-добре нещо малко, отколкото нищо.

— Това важна улика ли е? — възбудено ме попита Анри, когато взех торбата с „доказателствата“.

Затръшнах с все сила вратата на шкафчето.

— Изключително важна, готин — рекох му аз.

[1] Сладкиш с фъстъчено масло, карамел и шоколад. По-долу: игра на думи със Сникърс — *Snickers* и маратонки — *sneakers*. — Б.пр.

↑

50.

В съня си Лора Уинстън — провъзгласена от списание „Вог“ за кралицата на модата на новото хилядолетие, — се виждаше сред езерото в имението на Ралф Лорън^[1] в северен Уестчестър. Лежеше сама в някакво кану, облечена в риза от бял муселин и плаваше под небе, окъпано в светла, бездънна синева. Лодката се носеше от течението край брега под сведените китни клони на разцъфналите череша, под сипещите се бели листенца на цветчетата, нежни като мигли на ангели, леко капещи по лицето ѝ, по шията, по гърдите. Когато се опита да се надигне и да седне в кануто, тя усети колко плътно се е стегнал муселинът около раменете ѝ. Защото бе мъртва и се носеше в погребалната си лодка, внезапно осъзна жената. И я обля студена пот.

Лора Уинстън се сепна, пробуди се и удари силно главата си в твърдата дървена облегалка на църковната скамейка.

После чу тежкото трополене от нечий подковани ботуши и двама мъже със скиорски маски, с гърди, целите опасани с гирлянди от гранати върху кафявите им монашески раса, бавно преминаха през централната пътека на параклиса.

„Каква идиотка съм само“, упрекна се тя. Точно в този момент, ако бе проявила мъдрост и *не бе дошла* на това погребение, щеше да се намира на девет хиляди километра от тук, сред южните Кариби, в залива Фор. Той се простираше пред плажа на имението ѝ за двадесет и един милиона долара в стил Френски ренесанс на приказното островче Сен Бартоломю. Сега щеше да довършва приготовленията за посрещането на Новата година. Елегантно оформените покани вече бяха разпратени до Джорджо, Донатела, Ралф и Мучия^[2].

Вместо това тя бе пренебрегнала вътрешния си глас, нейния неизменно предпазлив съветник по всичките въпроси на оцеляването ѝ. Снощи благоразумно се бе опитал да я разубеди: „Внимавай! Това елитно събитие за Ню Йорк е като червен плащ за бикове, търсеци цели за терористични атаки! Стой по-надалеч!“

В този момент се обади другият ѝ вътрешен таен глас и постепенно се извиси в агонизиращите ѝ гърди.

Защото сега бе останала без хапчетата си.

Лекарството „Оксиконтин“ ѝ бе предписано първоначално заради натъртването на таза при една от игрите на тенис. След месец обаче, като разбра, че лекарят ѝ е склонен да продължи да ѝ го изписва, тя започна редовно да го взема заедно с мултивитамините си, понеже се оказа невероятно мощен енергиен стимулатор, ефективно прогонващ последиците от всякакъв стрес.

Лора не искаше да си го признае, но през последния един час тя едва издържаше, лишена от хапчетата си. Веднъж вече бе преживяла този ужас. Случи се в Мароко. Вцепеняването ѝ бе предшествано от лека, но дразнеща възбуда, разпростираща се по цялото ѝ тяло. Скоро възбудата стана много по-силна и по-мъчителна. Започна да се мята и гърчи. След цял час в конвулсии тя още не бе престанала да се тресе неудържимо. А след още десет часа бе готова сама да се скалпира, само и само това мъчение най-сетне да спре. Успя да оцелее след този кошмарен епизод единствено благодарение на половин шишенце валиум, благосклонно отстъпено ѝ от нейния фотограф.

Но сега *тук* тя нямаше нищо.

Може би някой от другите носеше, бързо съобрази тя. Всеобща тайна беше, че холивудските светила гълтат чудодейните хапчета с цели шепи, като бонбони. Би могла вежливо и дискретно да поразпита. Та в края на краищата не бяха ли сега всички в една лодка, не споделяха ли една и съща участ?

„Не!“, реши тя след кратък размисъл и потръпна. Престижът бе най-важното, което притежаваше. Да го изгуби беше просто немислимо. Никой не биваше да узнае за нейната, макар и косвена, пристрастеност към хероина. Трябваше да измисли нещо друго. Да мисли!

Стигнала бе дъното. „Добре тогава, да започнем оттам. Какво искат похитителите? Или пари, или преследват някакви политически цели“, размисли тя. И в двата случая най-важното за тях бе тя да остане жива, нали?

А какво ще стане, ако им разиграе сцената, че страда от някакво заболяване. Сърдечен удар? Не, не става, достатъчно бе просто да ѝ премерят пулса, за да се досетят, че симулира. Какви други

медицински усложнения биха могли внезапно да връхлетят хората? Диабетна криза или пристъп на паника?

Да! Това беше! Пристъп на паника! При това не ѝ се налагаше да преиграва с преструвките. И без това вече се бе изпотила и дишаше учестено.

Вцепеняването можеше много лесно да се прикрие като симптом на пристъп на паника. Бриляnten план, който ще спаси репутацията ѝ, струваща към един милиард долара. В най-лошия случай ще бъде отделена от останалите, за да повръща на спокойствие.

Лора Уинстън престана да се съпротивлява на разтърсващите я тръпки и се зае да *изиграе* ролята си.

[1] Американски дизайнер от шестдесетте години. Предлага изключително изискано елегантни колекции в цял свят, от Аржентина до Русия; най-вече мъжки спортни аксесоари. — Б.пр. ↑

[2] Внучка на Марио Прада, основателя на модната къща „Прада“. Тя е родена през 1949 г. в Милано с името Мария Бианчи. — Б.пр. ↑

— Мадам, трябва да се върнете на скамейката си — заповяда ѝ той.

— МОЛЯ, ПОМОГНЕТЕ МИ! — разкрещя се тя, разтърсвана от силни ридания. — Не можете ли да ми помогнете, моля ви? Не мога да дишам. Гърдите ми... ох, задушавам се. Нужен ми е въздух. Толкова е горещо тук. Трябва да отида в болница.

— Може би в лудницата „Белвю“ — промърмори едрият похитител и се захили. — Мадам, вие сте истеричка. Единственият начин, който знам за справяне с изпадналите в истерия, е да ги зашлевя здравата. Нали не искате да ви напердашат?

Похитителят сграбчи жената на средна възраст за китката, когато тя се опита да се шмугне покрай него. Извърна назад костеливата ѝ ръка, после грабна откъм гърба яката на сакото ѝ, образец на висшата мода, и я повлече зад парапета.

— Е, щом предпочитате твърда игра, така да бъде — промърмори Малкия Джон и поклати глава.

Отвори вратата на изповедалнята, намираща се до огромната статуя на Исус в скута на Дева Мария. Захвърли вътре давещата се в неистови крясъци Лора Уинстън. Когато тя се опита да побегне навън, той я срита безмилостно с войнишкия си ботуш. Жената политна назад, а той затръшна вратата.

— Брей! — възкликна Малкия Джон и поклати глава към другите зложници. — Какви хора има, а?

52.

Броени секунди по-късно, докато Малкия Джон още крачеше наперено по централната пътека като легендарен завоевател, комедиантът Джон Руни не издържа. Беше принуден да остане ням свидетел на това как гангстерът се нахвърли върху Лора Уинстън. Дивашкото му отношение засегна някаква крайно чувствителна струна в душата му. Мигом забрави и за грижите за безопасността си, за плана за съпротива срещу похитителите, за полицията отвън. Само скочи от скамейката си и се нахвърли върху похитителя.

Когато Руни се стовари отзад върху коленете му, Малкия Джон залитна и рухна на пода. Актьорът се опита да извие ръката му зад врата му, като я притисна с всеки килограм от насъбралата в него взривоопасна смес от страх и гняв.

Джон Руни още притискаше гърба на Малкия Джон, когато друг от похитителите започна да го ритва. Дебелите му ботуши с метални налчета по токовете го заудряха болезнено по рамото, врата и челото. Но вместо да го пусне, комедиантът просто затвори очи в опит да се съсредоточи само върху едно: *да впива пръстите си, колкото може по-силно в гръкляна на Малкия Джон.*

Ритането внезапно спря. Тогава Руни чу остро металическо изщракване и усети как нещо студено и твърдо се опря в слепоочието му.

Отвори едното си око и видя Джак, предводителя на похитителите, да му се усмихва зловещо от другия край на автомата M16.

— Ще ти го кажа само веднъж — изрече Джак. — Пусни го.

— Застреляй ме! — чу се Руни да крещи. Адреналинът изгаряше кръвта му. — Няма да стоя и да гледам как вие, животни такива, биете възрастни хора и жени!

Джак се взря в него през дупките на маската си. Накрая отпусна дулото на автомата.

— Добре, господин Руни — кимна похитителят. — Печелиш. Ще взема мерки да се действа по-кратко с агресивната тълпа. А сега бъди

така добър да пуснеш колегата ми. Ако той умре, опасявам се, че това ще бъде началото на твърде лош прецедент.

Джон Руни пусна извитата ръка на едрия похитител и се надигна, дишайки тежко. Бузата му кървеше от дълбоката рана, причинена от ботуша на другия нападател. Усецаше дясната си ръка като премазана, но кръвта му кипеше. *Наистина се бе опълчил срещу тези негодници и бе постигнал нещо.*

С приклада на автомата си Джак сръга в ребрата Малкия Джон, който скочи като доберман от пода.

— Върви да хапнеш нещо и да се успокоиш — каза му той.

— Господин Руни, моля, върнете се на скамейката си. Искам да се обърна към всички присъстващи.

Руни седна, а Джак отиде до подиума и се изкашля. После се усмихна приветливо. С внезапната промяна в поведението си заприлича на говорител на някоя авиокомпания, съобщаващ на чакащите пред терминала пътници за закъснението на полета.

— Здравейте — започна той. — Вече започнахме процеса на преговорите и засега нещата като че ли вървят гладко. Ако продължават все така добре, има реален шанс да се приберете по домовете си, при семействата си, в коледната утрин.

Нямаше ръкопляскания, обаче на Руни действително му се стори, че долови колективна въздишка на облекчение.

— А сега, за съжаление, следват лошите новини — продължи Джак. — Ако нещата се влошат, може би ще бъдем принудени да убием някого от вас.

Глуха въздишка отекна от дъното на катедралата.

— Но понеже се намираме в божия дом — отново заговори Джак, — бих посъветвал всеки от вас, който е религиозен, да започне да се моли усърдно.

Линда Лондон, звездата от телевизионното риалити шоу, се преви надве и се разхлипа неудържимо.

— Слушайте, хора — сгълча ги Джак едва ли не приятелски. — Моля ви, изслушайте ме. Държете се, сякаш се готвим да ви подлагаме на мъчения. Имате думата ми. Всички екзекуции ще се свеждат само до един бърз, милостив изстрел в тила.

Джак слезе от подиума и се спря пред скамейката, където седеше Руни.

— О, и още нещо — изрече той и сръга Руни с дулото на автоматата си. Очите на Руни едва не изхвъркнаха от орбитите си, а всички мускули в тялото му мигом се стегнаха. Но вместо очаквания мрак, пред очите му затанцуваха искрици като от телевизионен екран. Надигналият се в гърдите му неистов крясък задави гърлото му, когато се стовари вцепенен на пода и се сгърчи под скамейката.

— Не сме ваши психиатри или инструктори по упражнения на Пилатес, нито това тук е декорираното в зелено телевизионно студио на Дейвид Летерман — чу Руни думите на Джак, броени мигове преди да изпадне в безсъзнание. Дори успя да му хрумне една разумна идея, която се опита да сглоби от останките на разпокъсаните си от болката мисли: „Трябваше да го оставя да ме застреля“.

— Мислех, че притежавате поне малко мозък, след като сте постигнали такива успехи в тази страна — оплака се Джак. — Коя част от думичките „подчинявай се на заповедите“ не разбирате, тъпащи такива?

53.

Рано сутринта, в седем без десет, единадесет годишният Брайън почука на вратата на стаята на сестра си.

— Джулия? — прошепна той. — Будна ли си?

Джулия се показа на вратата, докато продължаваше да реши мократа си коса. „Вече се е изкъпала“, разочаровано си каза Брайън. Искаше му се той да е първият, като старшия в семейството. В крайна сметка нали беше най-големият от момчетата. Кога е станала Джулия Велика? В шест?

— Тъкмо се канех да те събудя — рече тя. — Татко още ли спи?

— Спи като умрял... Искях да кажа, като камък — побърза да се поправи Брайън. — Кой знае в колко се е прибрал тази нощ. Искаш ли да се заема с овесената каша, докато ти будиш чудовищата?

— Добре, ама ако свършиш, преди да съм вдигнала момичетата, иди и събуди Трент, Еди и Рики — поръча му Джулия. — Ще ми отнеме известно време, за да облека момичетата и да им оправя косите.

— Дадено — кимна Брайън и понечи да се обърне към тънещия в полумрак коридор, когато внезапно се замисли.

— Слушай, Джулия — отново я заговори той.

— Какво?

— Чувствам се зле, откакто татко снощи се върна и ни се скара. Трябва повече да му помагаме. Мисля, че идеята ти да ставаме по-рано и всеки от нас да е готов навреме е страхотна.

— Благодаря ти, Брай — отвърна Джулия. — Много мило от твоя страна, че го каза.

„Брей!“, помисли си Брайън и потрепери. Тя имаше право. Какво, по дяволите, му ставаше, че се е размекнал толкова, та дори е мил със сестра си?

— Който последен пригответи хората си, е тъп загубеняк! — провикна се на излизане Брайън.

Подреди сръчно кухненската маса и разтвори рязко вратата на стаята на момчетата. Раздруса крака на Рики на долното легло, а Трент се надвеси като прилеп с главата надолу от горното.

— Дойде ли? Дойде ли? — попита нетърпеливо Трент.

— Кой да е дошъл? — учуди се Брайън и с един замах смъкна петгодишното си братче от леглото, за да стъпи с боси крака на пода.

— ДЯДО КОЛЕДА! — извика Трент.

— Шшшт! — вдигна пръст Брайън. — Още не е дошъл.

— Какво? — начумери се Трент. — Дядо Коледа не е дошъл? Но защо? Да не ме лъжеш нещо, Брай? Зная, че съм малко непослушен, ама иначе съм добър.

— Още не е Коледа, ах, ти, малък побърканяк — скастри го Брайън и го поведе към шкафа. — Събуди Рики и после тичай да си измиеш зъбите. Миене и изплакване. Веднага!

След няколко минути, когато отвори вратата на спалнята, Брайън радостно се усмихна. Момичетата тъкмо излизаха от стаята си. Отвори уста, за да похвали перфектната госпожица Джулия, че за толкова време всички са готови, но млъкна. *Стига вече комплименти. Май съвсем се сдухваше.* Брайън се засмя, когато светна лампата в кухнята. Дори и да му се струваше лигаво, се зарадва, като видя всички, издокарани в живописните си костюми.

Трябваше да се преоблекат заради училищното коледно карнавално представление, на което всеки от тях щеше да бъде маскиран. Криси, Шона, Бриджет и Фиона бяха ангели с ореоли на главите. Трент и Еди бяха пастири. На Рики пък бе поверена отговорната роля на Йосиф и затова бе удостоен с правото да носи фалшива и ужасно смешна черна брада. Дори Джейн и Джулия, които пееха в хора, трябваше да навлекат дълги сребристи роби. Разбира се, самият той се бе докарал в най-хубавия и впечатляващ костюм, защото щеше да бъде единият от тримата влъхви.

— Виж ги само — възкликна Брайън, като се изправи начело на масата, редом с Джулия. — Понякога наистина са готини.

Джулия измъкна малкото си фотоапаратче от джоба на робата си и бързо щракна една снимка с малките питомци на фамилията Бенет. „Как го постигат тези момичета? — зачуди се Брайън. — Как винаги знаят какво точно трябва да се направи?“

Джулия показа на Брайън екранчето на фотоапарата.

— Мислиш ли, че мама ще хареса снимката? — попита го тя.

— Може би — каза Брайън. — Откъде, по дяволите, бих могъл да знам?

54.

Когато приглушеното тракане, тропане и кискане на многолюдното ми семейство успяха да ме събудят рано тази сутрин, усетих, че леглото откъм страната на жена ми е празно и се изпълних с благодарност към нея. Двамата с Мейв отдавна се бяхме разбрали всяка делнична сутрин тя да облича и приготвя децата, а аз да ги водя на училище. Това ми позволяваше да поспя още малко, докато тя се нагърбваше с тежката шетня по привеждането в ред на семейството ни, чийто брой се изписваше с двуцифрено число — жест, който могат да оценят само хора с продължителен семеен стаж.

Повъртях се и протегнах ръце, за да докосна топлината на нейната възглавница, но усетих само студеният, вкоравени от гладене чаршафи около себе си. И тогава си спомних.

Докато лежах там, за да поема първата утринна глътка от личното ми страдание, вледеняващ въпрос обсеби ума ми.

Спуснах босите си ходила върху студения дървен под, пресегнах се и грабнах износения си прокъсан халат, праметнат на облегалката на леглото. *След като Мейв я няма, за да приготви децата, кой го бе направил?*

Трудно е да се опише какво изпитах, когато пристъпих през прага на кухнята и заварих всичките си деца напълно облечени за коледното представление. Бях убеден, че още сънувам или дори може би вече съм умрял, заобиколен от няколко малки и миловидни ангели, като видях дечурлигата си тъй неузнаваемо предрешени, подредени около изрядно сервираната маса за закуска като в някаква нереална ренесансова картина с небесен сюжет. Тогава Трент събори от масата купата си с овесена каша, онази с изображението на Спондж Боб Квадратните гащи, и всички извърнаха глави към вратата.

— Тате! — провикнаха се те в хор.

„Но как са успели да се приготвят?“, зачудих се аз. Какъв лош баща съм. Дори бях забравил за представлението. Не зная защо се разплаках, когато се наведох, за да вдигна от линолеума няколко парчета от „Зрънчо Фрут Луупс“. Тогава разбрах защо.

Това, че хлапетата можеха сами да се грижат за себе си, означаваше, че Мейв си бе свършила работата. Сякаш се бе погрижила за всичко и вече можеше да си тръгне.

Скришом забърсах сълзите си в ръкава на халата, докато Криси силно ме прегърна и ми подари нежна целувка, като погали с трепкащите си мигли врата ми.

Поех дълбоко дъх, за да се окопотя. Ако Мейв можеше да ме види отнякъде как съм се разцивил пред тях, със сигурност щеше да ми скрита задника.

И така, когато отново вдигнах очи към тях, върху лицето ми грееше най-игривата от всички усмивки, на които бях способен. Децата ми бяха истински ангели. Истинско чудо. Кимнах с благодарност към Джулия и Брайън. Можеше ли някой — а още по-малко две хлапета, — толкова самоотвержено да се справи с такава трудна задача, при това в един от най-трудните моменти в живота си? Стиснах зъби, за да потисна следващия пристъп на тъга, после се изкашлях.

— Зная, че днес не е неделя — провикнах се ентузиазирано аз, — но кой, освен мен, иска една прекрасна неделна закуска?

Виковете „ние“ и „аз“ отекнаха в стените, докато аз нагласявах двата тигана за пържене върху котлоните на печката.

Шеймъс се появи в кухнята тъкмо когато разпределях приготвените от мен шунка, яйца, картофи и лук по чиниите на децата.

— Брей! Каква страхотна гледка! — удиви се той, оглеждайки с широко разтворени очи костюмираните си правнуци и правнучки. — Да не би вече да е настъпил Хелюин?

— НЕ! — ревноха хлапетата в един глас, като приветствие към прадядо си.

Само след минута се показва и Мери Катрин с крайно озадачено лице. Подадох и на нея една чиния.

— Нали те предупредих, че сме психо — усмихнах й се аз.

За няколко славни секунди останах прав край печката, загледан в моята многолюдна и шумна челяд, заслушан в дъвченето и смеховете. Блаженият ми унес продължи, докато не зърнах мобилния си телефон и връзката с ключовете ми, оставени на шкафа до кафемашината.

„Проклет свят“, казах си аз. Искаше ми се просто да забравя за него.

Но се замислих за заложниците и за това как за тях часовникът тиктакаше неумоливо. Тъкмо мисълта за похитителите ме накара да се раздвижа и да се запътя към банята. Усмигнах се горчиво, като усетих как мрачното, натежало негодувание в мен се измести към похитителите, както се завърта стърчащото от танковия купол масивно оръдие към следващата мишена. С пределна яснота осъзнах, че именно Джак е причината да не съм с обичните си хора.

„Не знаеш с кого си се захванал — безмълвно му се заканих. — Мислиш си, че знаеш. Но представа си нямаш какво те очаква“.

55.

Пред училището „В името божие“ фамилията Бенет предизвика известно задръстване в нюйоркския трафик, когато след половин час се изсипахме пред голямата предна врата. Красива брюнетка, вероятно модел, с черна рокля със старинна кройка, изпълзя от едно такси. Несъмнено бе прекарала изморителна нощ, защото се спря на тротоара, притисна длан към деколтето си и ахна, като видя костюмите на нашата семейна артистична труппа. Дори и един минаващ по тротоара метросексуален тип с палто от камилска вълна не успя да прикрие любопитството си и ни гледаше със зяпнала уста, докато сваляше от ухото си слушалката на своя айпод, за да притисне към него звънящия си мобилен телефон.

Но най-радваща душата бе реакцията на сестра Шийла.

— Бог да ви благослови, господин Бенет — извика ми тя, *наистина усмихната*, докато сваляше резето на вратата.

Когато се върнах в семейния микробус, ми стана горещо въпреки студа навън. Реших да поседна за минута. Чак сега намерих време да хвърля един поглед върху днешния „Таймс“.

Веселото ми празнично настроение мигом се изпари, когато видях снимката си под водещото заглавие на първата страница:

ПОХИЩЕНИЕ ПРИ ПОГРЕБЕНИЕТО НА ПЪРВАТА ДАМА КАРОЛАЙН ХОПКИНС

„Ние нищо не знаем“ бе изписано с нескрито злорадо задоволство под моята снимка. Отклоних поглед към най-долния ред, където беше името на репортера.

Кати Калвин.

Че кой друг би могъл да го напише?

Поклатих глава и усетих как се изпълвам с гняв. Беше успяла да ме представи в най-лоша светлина. Дори снимката не струваше. На нея бях показан със замислено изражение, което лесно можеше да бъде

изтълкувано като тотално объркване. Навярно са ме щракнали, докато съм търсел пазача на катедралата.

„Благодаря ти за петнадесетте минути слава^[1], Калвин — помислих си. — Не биваше да го правиш“. Нямах търпение да дочакам срещата с командира Уил Матюс. Щеше да падне голям майтап, докато ми прави „комплименти“ за страхотния пиар с репортерката на „Таймс“.

И докато бях още на тази вълна, захвърлих гневно вестника на седалката и завъртях стартера на микробуса.

Ех, момче, голям късмет извъди да се окажеш в центъра на цялата гореща каша.

[1] Алюзия с прочутите думи на Анди Уорхол, основателя на поп арта: „Всеки може да има своите петнадесет минути слава“. — Б.пр. ↑

56.

Точно в осем и двадесет и девет минути Чистника постави чашата с кафето си върху ледената полица в уличната телефонна будка на кръстовището на Петдесет и първа улица и Мадисън авеню.

Макар че си бе взел най-обикновено кафе от онези преносими лавки, които отдалеч приличаха на подвижните химически тоалетни, се почувства ободрен, като отпи първата сгряваща глътка.

Между сградите на Петдесет и първа улица, които изглеждаха пепеляви, сивеещото утринно небе напомняше за гигантски прозорец с мръсно, отдавна немито стъкло. Светлината бе прекалено слаба, за да освети по-добре притъмнените сводести прозорци на „Сейнт Патрик“ на отсрещния ъгъл на барикадираната улица.

За миг Чистника се усмихна, докато вкусваше евтиното кафе, прекалено горещо, прекалено долнопробно, а хапещият студ атакуваше лицето му. В далечината неспирно отекваше бръмченето на дизеловите генератори, домъкнати от полицията за осветяването на отцепения район. Като по даден знак някакъв скитник се измъкна изпод купчината парцали, стари вестници и кашони — внушителна купчина край тротоара, една пресечка по-надолу, и издуха шумно носа си в канализационната решетка.

„Ех, да! Утрин в типичния нийоркски стил“ — каза си Чистника, като посегна към телефонния автомат. „Ще е истински шок да затънеш в цялото това сиво и отблъскващо блато на мизерията“, замисли се той. Но ако постигне целта си в най-скоро време да притежава седемцифрена банкова сметка, все ще успее да открие начин как да изплува.

— Какво става? — изрече един глас.

— Все си същият стар Джак, драги мой — приветливо заговори Чистника. — Виждаш ли новата каравана отпред? Пристигнаха и онези от Отряда за спасяване на заложенници.

— Точно за това ги говоря — изрече задъхано Джак. — Всичко се развива точно според сценария.

— И как са твоите питомци? Приятно ли прекараха нощта?

— Богаташите не са като теб и мен — отвърна Джак. — Те са милиарди пъти по-кекави от нас. Честно казано, щях да се озоря повече, ако бях завзел детска градина.

— Не ти ли казах? — припомни му Чистника.

— Каза ми — съгласи се Джак. — Каза ми. Но все пак бъди нащрек. И се придържай към плана.

Връзката прекъсна. Чистника постави слушалката на вилката и се подсмихна, когато отвън преминаха двама униформени полицаи. В подпухналите им очи се четеше отчаяние, сиво като утрото.

Когато затвори очи, във въображението му изплува *огромна, окъпана от слънчеви лъчи баня, километри блестящ мрамор; джакузи с надигаща се пара; внушителна пирамида от безупречно сгънати кърпи за баня под прозореца, през който се вижда синьо-зеленото море.*

Вдигна отново чашата с горещото кафе и се обърна към катедралата. Сред оскъдната светлина се виждаха гълъбите, прелитащи около острите върхове на двете кули. Стомахът му се сви, като си припомни как баща му ги пускаше да хвърчат от покрива на тяхната жилищна сграда в Бруклин.

„Ако никога повече не видя тези летящи твари, нито онова жалко подобие на баща — помисли си Чистника, — ще умра като много щастлив човек“.

После примигна, за да прогони този ненадейно връхлетял го спомен. Надигна и разклати чашата с кафето срещу катедралата, за да я прекръсти като свещеник, раздаващ благословия.

— Може би наистина трябва да бъде благодарен на бога — каза си Чистника — заради подаръците, които очаквам да получа.

Смешникът Джон Руни не знаеше кое време е, когато реши да не се преструва повече на заспал. Съдейки по оскъдната светлина, проникваща единствено през цветния прозорец над главата му, предположи, че вече е около девет сутринта.

Почти невъзможно бе да се настани човек удобно на тесните скамейки, затова похитителите им позволиха да вземат възглавничките за подлагане под коленете от столовете или от другите, за да спят върху пода, пред олтара на параклиса. Възглавничките бяха малки, а леденият мраморен под тъй силно изсмукваше топлината от тялото, че дори градските тротоари изглеждаха като разкошна спалня.

„Може би съм на ръба на изтощението от целия ужас, който преживях? — замисли се Руни и потри очите си с юмруците си, след като се облегна на парапета пред олтара. — Да, върховно преживяване беше, няма що. *Благодарение на тия типове*“.

В дъното на параклиса трима маскирани похитители дежуреха, седяха на сгъваеми столове и отпиваха кафе от картонени чаши. Предводителят им Джак и Малкия Джон не се виждаха никъде. Със скиорските маски и дългите раса бе трудно да се определи колко похитители всъщност имаше в катедралата. Може би бяха осем, но можеха да се окажат и дванадесетина. Дежуреха на смени и явно всичко бе добре организирано.

Руни ги измери с нарастващ гняв, когато един от тях се наведе и си запали цигарата от най-близката обредна свещ.

Нечия ръка ненадейно се отпусна на рамото му и в следващия миг Чарли Конлан се настани до него.

— Добро утро, хлапе — тихичко го поздрави Конлан, но без да поглежда. — Много смело бе снощи от твоя страна да им се опънеш така.

— Искаш да кажеш глупаво — поправи го Руни и предпазливо опипа вече нарастващата рана на лицето си.

— Не — възрази Конлан. — Беше невероятно смел. Ала работата сега е отново да го направим, само че в най-подходящия момент.

— Още ли искаш да се пребориш с тях? — попита го Руни.

Конлан спокойно му кимна, а комикът се загледа замислено в познатите на всички стоманени, макар и леко кривогледни очи на някогашната рок звезда. В живота си Чарли Конлан сякаш беше още по-непоносим задник от дръзката личност, бушуваща по сцените на рок концертите, която му бе осигурила световна слава.

— Хей, вие — прошепна глас зад тях. Беше Мерседес Фриър, наречена от списание „Сърс“ „Жената — дъвка“, която снощи похитителите бяха пуснали от изповедалнята. Тя току-що се бе надигнала от скамейката зад двамата мъже, където досега бе спала. — Вие, лоши момчета, няма ли да се опитате да направите нещо?

Руни за миг се замисли дали да ѝ се довери, но накрая ѝ кимна.

— Засега само се подготвяме.

— Амин, тогава, на цялата тази паплач — рече певицата. — Ще им предадем един добър урок. Едно от тези копелета се опита да се разбере с мен. Снощи ме заговори през вратата на изповедалнята. Един такъв мършав, с автомат в ръцете, доскоро седеше ей там, край средната пътека. Хей, знаеш ли, ние бихме могли да се възползваме от него. Мога да се престоря, че го харесвам или нещо подобно.

За беля точно тогава Малкия Джон се появи откъм дъното на катедралата с хладилна чанта и картонен поднос с чаши с кафе върху него.

— Надигайте се, лагерници. Усмийнете се — провикна се той, като стигна до пътеката. — Размърдайте си задниците от скамейките. Време е за шоу.

Внезапно се чу леко буботене, някакъв приглушен звук откъм преподобния Солстис, седнал на три скамейки зад Руни. Отначало той си помисли, че облеченият в черно свещеник е получил сърдечен удар. Но шумът прерасна в звуци от някаква мелодия и едва сега Руни разбра, че свещеникът пееше.

— Нееееебесната милост, колко слаааадко звучи.

Преподобният Спаркс, седящ до Солстис, започна да припява заедно с него.

Руни, удивен, надигна вежди. Нима имаше нещо по-абсурдно?

Ала не след дълго дори той бе склонен да признае, че прочувствените гласове на двамата свещеници като че ли успяха да внесат утешителна топлина в студената църква. И други от

зложниците се присъединиха към тях, а когато видя как дори Малкия Джон неодобряващо поклати глава, Руни също запя.

Стана още по-шокиращо, когато Мерседес Фриър се изправи и подхвана „Тиха нощ, свята нощ“. Руни зяпна, безкрайно удивен, когато чу как гласът ѝ започна да се лее красиво, като в класическа ария. Тъпата курветина спокойно можеше да стане солистка в някоя опера.

— Спи сред небесния мир... — пееше вдъхновено тя. — Спи и сред небесния...

Ала последната нота от песента на Мерседес бе заглушена от рязък екот от изстрел. Настана небивала суматоха, като всички се извърнаха назад от скамейките си към голямата зала в катедралата, откъдето проехтя изстрелът.

Вледеняващото ехо сякаш събуди унесения Руни. Той усети как го обзема решителност да стигне докрай, дори да изгори като свещ.

„Бог да ни е на помощ“, помисли си и за пръв път почувства докрай цялата тежест на тяхната участ, която можеше да се опише само с две думи:

Избиването започна.

58.

Какво, по дяволите, е това? И как можа да се случи?

Облегнат на една от мраморните колони в катедралата, Джак стисна още по-здраво деветмилиметровия си пистолет и напрегна слух.

Тъкмо трескаво се оглеждаше, когато някаква фигура в черно изскочи от вратата на стаичката за продажба на църковни сувенири. Помислил, че е някой незнайно как проникнал командос от Отряда за спасяване на заложници, Джак мълниеносно измъкна пистолета и стреля.

„Промъкнали са се отнякъде“, помисли си той. Сигурно двамата с Чистника бяха пропуснали нещо. Изчака да чуе шума от трополенето на ботуши по мраморния под. Или прошепнати заповеди. Огледа тялото си за червената точка от лазерния прицел, което би означавало, че в следващата секунда щеше да е мъртъв.

— Какво стана? — извика Малкия Джон, дотичал по централната пътека с още двама от другарите си. В едната си ръка стискаше граната, а в другата — деветмилиметров пистолет.

— Някакъв тип в черно изскочи от стаичката за сувенирите. Не мисля, че беше Уил Смит. Струва ми се, че го улучих.

— От федералните ли е? — прошепна Малкия Джон и вдигна очи към високите цветни прозорци. — Но как са проникнали?

— Не зная — отвърна Джак и надзърна зад колоната. — Там, до купела за кръщаване, лежи едно тяло. Аз ще го отстраня. А вие, момчета, проверете стаичката за сувенирите. Но първо стреляйте.

Мъжете се разделиха и се втурнаха към предната част на катедралата. Джак излезе на пътеката, насочил пистолет към тялото, проснато върху мраморния под. То не помръдваше.

Като видя кого бе застрелял, се тупна по челото с още топлото дуло на пистолета си. „Какво направих?“

Джак сведе очи към възрастния свещеник. Светлината на свещите проблесна в тъмната локва кръв под главата му. „Мамка му!“

Малкия Джон притича до него.

— Няма никой в стаичката — задъхано рапортува той. После погледна към мъртвия свещеник и безжизнените му, разширени от предсмъртния ужас очи.

— По дяволите! — изруга той.

Джак се наведе и се вгледа в мъртвешки застиналото му лице.

— Видя ли какво ме накара да сторя? — изрече гневно.

Малкия Джон напъха пистолета си обратно в кобура.

— Какво ще правим сега? — попита.

„Добре че момчетата ми пазят гърба“ — каза си Джак, докато още оглеждаше невинния човек, когото току-що беше застрелял. Беше им казал, че може да се стигне до убийства и те се бяха съгласили.

Поне ще има компания в Ада.

— Ще използваме случилото се — заговори той. — Не исках нещата да загрубят, но явно май вече нямаме избор.

— Да го използваме? — учуди се Малкия Джон и погледна към мъртвия свещеник. — Как?

— Хвани доброто отче за краката и ръцете — заповяда му Джак. — И без това вече се уморих от цялото това чакане. Време е да ускорим часовника и да ги притиснем малко. Захващаме по-твърда игра.

59.

Минаваше девет, когато стигнах до барикадата край нашия команден център, означена с надписа „ПОЛИЦИЯ! НЕ ПРЕМИНАВАЙ!“. Преди да се изкуша да приема забраната като заповед да се прибере вкъщи при семейството си, побързах да изключа двигателя на шевролета и отворих вратата.

Поклатих глава при вида на продължаващата обсада на живот и смърт и си запроправях път сред все по-разрастващия се бивак на репортерите. Махнах с ръка на пазачите, докато минавах през всеки от трите последователни пропускателни пункта.

В черните като графит стъкла на прозорците на намиращата се наблизо модерна административна сграда, откъм северната страна на „Сейнт Патрик“, отражението на една от кулите на катедралата приличаше на гигантски отвее. Двама репортери се суетяха край триножниците на камерите, изправени до камионите им. Когато имаше новини, журналистите от вестниците започваха трескаво да пишат на своите лаптопи, тези от телевизионните канали се изправяха зад триножниците си, а радиожурналистите крещяха — при това с все сила, — надвесени над микрофоните си.

Тъкмо се отдръпнах от журналистите, за да не слушам дърдоренето им, когато с крайчеца на окото си улових някакво раздвижване откъм вратите на катедралата на отсрещната страна на Пето авеню. *Вратите отново се разтвориха!*

Отначало ми се стори, че някаква фигура излетя от потъналия в сенчест полумрак вход. Може би освобождаваха още някого. Когато забелязах колко бързо се движеше човекът в черни дрехи, пулсът ми рязко се ускори. Реших, че се опитва да избяга. После видях как тялото се просва по лице върху каменните стъпала, без дори да се предпази с ръце, и инстинктивно предусетих, че е станало нещо много лошо.

Не се отдадох на дълги размисли, а просто се наведох зад камиона на чистотата, оставен на барикадата, и на бегом прекосих авенюто.

Чак когато стигнах до стъпалата пред катедралата и коленичих до падналата фигура, ме обля студена пот, защото се досетих, че не нося кевларената си бронезилетка.

Падналото тяло бе прелетяло покрай мястото, което вчера бе освободено за ковчега на Каролайн Хопкинс. Подредените по края обредни свещи сега приличаха повече на захвърлени бирени бутилки, а не на свидетелства за почитта на скърбящите. Букет от бели рози лежеше точно зад протегнатата ръка на човека, сякаш го бе изпуснал при падането си.

Не напипах никакъв пулс. Като го извърнах по гръб, за да се опитам да спася живота му чрез сърдечен масаж, сякаш ме прободеше ледена игла.

Погледът ми се люшна от бялата свещеническа якичка към дупката в слепоочието му и отворените му, но безжизнени очи.

Закрих лицето си с длан. Сетне се извърнах и вперих поглед във вече затворените бронзови врати.

Те бяха убили свещеник!

Лейтенант Стив Рено от Екипа за бързо реагиране застана до мен.

— Майко божия — тихо промълви той. По лицето му, обикновено с каменно изражение, сега се четеше неувереност. — Сега вече са убийци.

— Помогни ми да го махнем оттук, Стив — подканих го аз. Рено хвана мъжа за краката, а аз за ръцете, които бяха меки и малки като на хлапе. Едва ли тежеше много. Люшкащата му се глава докосна асфалта, докато ние с прибежки отнесохме тялото до полицейските заграждения.

— Както е тръгнало, май ще влачим още трупове, а, Майк? — въздъхна натъжено Рено, докато се скрихме тичешком зад барикадата.

60.

Чух звъна на телефона, долиташ от отворената врата на автобуса, използван като команден център, тъкмо когато помагах да положат трупа върху носилката на санитарите. Не ми бе нужно да видя номера на обаждания се, изписан върху екранчето, за да сетя кой е. Оставих телефона да звъни, докато внимателно склопявах очите на свещеника.

— Бенет! — чух как ме извика командирът Уил Матюс.

Без да му обръщам внимание, преминах покрай него и олюлявайки се влязох в автобуса. За пръв път не усетих ледени тръпки, като поех телефона, нито се опасявах, че може с нещо да сгафя. Тъкмо обратното.

Изгарях от желание да си поговоря с този кучи син.

Пол Мартели, шефът на преговарящия екип на ФБР, изглежда бе доловил надигналия се в гърдите ми бяс. Сграбчи ме за китката.

— Майк, трябва да се успокоиш — посъветва ме той. — Няма значение какво се е случило, само запази спокойствие. Не се поддавай на емоциите. Ако сега избухнеш, рискуваме да изгубим постигнатото разбирателство. Не бива да забравяш, че тридесет и трима души още са изложени на смъртна опасност.

„Не се поддавай на емоциите!“, мислено си повторих аз. Найлошото в тази работа беше, че Мартели бе напълно прав. Работата ми се свеждаше до това да бъда Суперспокойния. Все едно да ти счупят носа и после да се извиняваш на негодника срещу теб, че те е халосал с юмрука си. Започвах да мразя настоящата си работа.

Кимнах на сержанта по комуникациите, седнал до бюрото.

— Бенет на телефона — започнах аз.

— Майк — прозвуча в ухото ми развеселеният глас на Джак. — Ето те и теб. Слушай... Преди вие, момчета, да се разстроите, ще ти обясня всичко. Отецът трябва да е посръбнал повече от домашното си вино вчера сутринта, когато казахме на всички да напуснат катедралата. Работата е там, че се появи не когато трябва и се опита да побегне. С тези черни дрехи решихме, че е от твоите момчета от специалния отряд, които се мъчат да ни развалят партито.

— Какво намекваш? Че просто е било нещастен случай? И че ти нямаш никаква вина? — Стисках телефона толкова силно, че малко оставаше да го пръсна на парчета.

— Точно така — потвърди Джак. — Това е един от онези случаи, когато някой се озовава в неподходящото време на неподходящото място. Всъщност не е кой знае колко голяма загуба, ако се позамислиш малко. Просто един шибаняк извади кофти късмет. Както виждам нещата аз, доста от момчетата, дето му помагат край олтара, ще спят по-спокойно тази вечер.

„Това е положението“, казах си. Независимо дали служебните ми задължения го изискваха, или не, повече нямаше да слушам плоските шегички на това чудовище.

— Кучи син! — креснах. — Ти си абсолютно лайно! Убил си един свещеник.

— Да не би слухът ми да ми изневерява? — весело се провикна Джак. — Или току-що чух изблик на истински чувства? Вече започнах да си мисля, че говоря с компютър, Майки. Цялата тази психотерапия, всички тези шибани стратегии за спокойно водене на преговори, с които ти ме засипваше, едва не ме накараха да налапам дулото на пистолета си. *Най-после! Да открием всичките си карти на масата.* Ние искаме парите и да се измъкнем безнаказано отгук, а вие, момчета, искате да ни пръснете главите с мощните си оръжия и да си спестите по-нататъшните преговори. — Джак се разсмя безгрижно. — Ако има двама души на този свят, които да се мразят от все сърце, това сме ти и аз. Но ти имаш право, Майк. Ние сме кучи синове. Всъщност ние сме най-злите кучи синове, които си имал нещастieto да пресекат пътя ти. Щом като убихме свещеника, без да се замислим, мислиш ли, че ще се поколебая да видя сметката на някой от тези безполезни знаменитости със седемцифрени банкови сметки? *Или ни избий, или ни дай парите.* Но престани да ми пилееш времето!

— Сигурен ли си, че няма да избереш другия вариант? — внезапно го попитах аз.

— И какъв е той, Майки?

— Да лапнеш дулото на пистолета си — осветлих го.

— Няма начин! — засмя се Джак. — Не съм чак толкова гладен. Обаче ако продължаваш да ме мотаеш, по-добре си отваряй очите на

четири. Защото мога да реша да нахраня теб, преди цялата тази работа да приключи.

61.

В ухото ми още отекваше сигналът за прекъсване на връзката, когато Майк Нарди, пазачът на катедралата, влезе в караваната.

— Длъжен съм да ви призная — смутено избъбри той, докато оглеждаше нервно насъбралото се множество от агенти и полицаи, — че има и друг начин за проникване в катедралата.

Дейв Оукли, командирът на Отряда за спасяване на заложници, пристъпи напред.

— Разкажете ни за него, господин Нарди — подкани го той.

Настаниха стареца на един от въртящите се столове и му подадоха чаша с кафе.

— Причината, поради която не го споменах досега, е, че това, хм... Донякъде е свързано с една тайна, която е доста смуцаваща за църквата. Причината да дойда тук е убийството на отец Милър, с когото бяхме приятели. Ще ми обещаете ли, че това няма да се разчуе? Говоря за подземния проход?

— Разбира се — с готовност му обеща Оукли. — Къде се намира този проход, господин Нарди?

— В него се влиза откъм фойайето на Рокфелеровия център — обясни пазачът. — Там има тунел, прокаран под Петото авеню към тайното бомбоубежище под катедралата. През шестдесетте, след инцидента в Залива на свинете^[1], кардинал Спелман, Бог да дари с покой душата му, се превърна в... как да го кажа... предполагам, че думата е *параноик*. Беше убеден, че Ню Йорк ще бъде подложен на атомна бомбардировка. И така той успя да издейства средства за осъществяването на този строеж, останал в тайна от обществото.

До криптата на архиепископите бе изградено скривалище, в случай че се стигне до бомбардировки над града. С разрешението на фамилията Рокфелер бе прокопан подземен тунел, свързващ подземието на катедралата с най-долния етаж на Рокфелеровия център, където сега има магазини. Никога не съм преминавал през този тунел, нито пък някой друг, откакто е бил изкопан.

— Защо не казахте досега за него, Нарди? — избухнах аз. — Ви е много добре знаехте, че ние отчаяно търсим начин за проникване в катедралата.

— Мислех, че всичко ще се разреши мирно — промълви тихо пазачът. — Но сега вече гледам другояче. Бедният отец Милър, беше такава добра душа.

Мразех, когато гражданите решават как да действат вместо полицията. Бях готов да се нахвърля върху стареца, задето бе възпрепятствал работата ни, но Дейв Оукли кимна към мен да се въздържа от буйни реакции.

— Мислите ли, че ще можете да ни преведете през този тунел, господин Нарди? — попита го спокойно Оукли.

— Разбира се — увери ни пазачът на катедралата.

Оукли нареди по радиостанцията си половината от командосите му да се съберат в командния център.

„Най-после ще предприемем нещо“, казах си. И на мен ми бе писнало от приказки. Също като на Джак.

— Отиваш ли някъде? — учуди се Оукли.

— Идвам с теб — усмихнах се сковано. — Никога не се знае кога може да има нужда от преговори.

[1] Една от най-критичните фази в противопоставянето на САЩ и СССР през 1961 г. заради вземането на властта в Куба от комунистите начело с Фидел Кастро. Апогей на Студената война, при който светът е бил пред прага на ядрена война. — Б.пр. ↑

62.

След двадесетина минути, необходими за зареждане на оръжията и за кратко обсъждане на стратегията, аз се присъединих към дузината командоси от ФБР и нюйоркската полиция. Майк Нарди, пазачът на катедралата, ни поведе към номер 630 на Пето авеню.

Целият бях плувнал в пот, натоварен с уредите за нощно виждане, тежката бронезилетка и оръжието. Докато напредвахме бързо през фоайето, облицовано с червен мрамор в стил Ар деко, и после надолу по стъпалата към подземиято, се чуваше само проскърцването на войнишките обувки.

Командирът Уил Матюс се беше погрижил цялото фоайе да бъде опразнено още в началото на обсадата, така че обстановката бе зловеща. Мълчаливо прекосяхме тънещия в тишина, напълно опустял коридор. Бяха останали коледните украшения и светлините примигваха през стъклените витрини на бутиците за висша мода, магазините за играчки или заведенията за хранене, но пътеките между щандовете в магазините и масите в заведенията бяха съвсем пусти.

Напомняше на сцена от един филм на ужасите, на който ме завлече синът ми Брайън за миналогодишния Ден на Все светии. Там хората бягаха панически от зомбита в един търговски център. Побързах да пропъдя видението, когато си спомних името на филма.

Пробуждането на мъртвите.^[1]

Нарди спря пред стоманена врата без надпис, близо до склада за хранителни продукти на „Дийн енд Де Лука“. Измъкна от джоба на измачканите си панталони голяма връзка с ключове. Докато ги преравяше, устните му помръдваха като при молитва или броене — не бях сигурен кое от двете. Най-после избра от връзката голям ключ с доста странен вид и го подаде на Оукли.

— Този е — рече той и се прекръсти. — Бог да ви благослови!

— Добре. Слушайте всички — зашепна Оукли. — Изключете радиостанциите. Моят екип тръгва отпред. Проверете дали заглушителите са добре завинтени. Пригответе уредите за нощно виждане, за да сте готови, когато светлините изгаснат. Ще напредваме

в колона по един, на разумна дистанция. Слушайте кога ще ви дам сигнал. — Обърна се към мен. — Майк, сега е последният ти шанс да се върнеш обратно.

— С вас съм — твърдо изрекох аз.

[1] Зловещ, апокалиптичен трилър от 1978 г., посветен на нашествието на зомбитата, или възкръсналите мъртъвци, който има римейк от 2004 г. — Б.пр. ↑

63.

Чу се изщракването от свалянето на предпазителите от автоматите, последвано от малко по-силен звук, докато Оукли завърташе ключа в ключалката.

Вратата се отвори с шумно проскърцване. Вперихме погледи над дулата на автоматите към мрачния бетонен коридор.

— Мама все ми повтаряше, че ако правилно си разиграя картите, един ден ще стигна до Пето авеню — прошепна Оукли, докато си нахлузваше очилата за нощно виждане. Сетне пристъпи напред, насочил към мрака своя автомат „Хеклер и Кох MP5“.

Когато нагласих очилата за нощно виждане, тъмният тунел се озари в тайнствена зеленикавожълта светлина. След около шест метра трябваше да се наведем, за да се пъкнем под дебел сноп от ръждясали скари за кабели. А още девет метра по-нататък се натъкнахме на паропровод, горещ като чайник и голям колкото цистерна за превоз на бензин.

Наклонът на тунела стана още по-стръмен и не след дълго стигнахме до спираловидна стълба, водеща още по-надолу.

— Винаги съм се питал как изглежда Адът — обади се Оукли, докато се спускахме. — Сега вече знам как се чувстват онези, когато видят оня с рогата и тризъбеца да раздава заповеди, преди да се захлопне капакът на казана.

В дъното на стълбата, висока колкото два етажа, ни очакваше здраво залостена метална врата. В центъра ѝ се виждаше масивно колело. Човек можеше да си помисли, че е попаднал в машинното отделение на някой параход.

Оукли завъртя колелото и вратата се отмести навътре, без да се вдигне шум, сякаш пантите ѝ бяха добре смазани. Внезапно се озовахме в малко бетонно помещение. Намирахме се в подземна църква с циментов олтар и износени бетонни скамейки. Единственото, което не бе от бетон, беше разпятието на стената от тъмносив метал, може би олово. Отдясно на разпятието се виеше друга желязна стълба,

водеща нагоре към някакво подобие на комин, само че изрязан в бетонния таван.

Оукли даде знак с вдигане на ръка да пазим тишина, докато напредвахме към стълбата.

Изкачването бе на височина около два етажа. Гледката наоколо наподобяваше някакъв странен силов, само че кой знае защо изваден под земята. Не зная дали специалните отряди към ФБР тренират бързо катерене по стълби, но ако имаше такъв олимпийски спорт, момчетата от Отряда за спасяване на заложници със сигурност щяха да спечелят златните медали в тази дисциплина.

Макар още да бях на дъното на стълбата, успях да погледна как най-отгоре — на върха на комина, малко над главите на най-предните командоси, — се очерта още едно метално колело за отваряне на капака.

После зърнах как колелото се завъртя с леко проскърцване.

Но само след секунди вече нищо не виждах, понеже отгоре светна огнен обръч и аз останах напълно заслепен и оглушал, когато светът около мен се разтърси от бясната стрелба.

Джак и хората му ни посрещнаха с дъжд от куршуми.

64.

Отдръпнах се от комина. Смъкнах очилата си за нощно виждане. Куршумите неуморно пробиваха дупки в бетонния под около краката ми, докато огненият дъжд се сипеше през тесния отвор.

Беше истинско чудо, че не ме улучиха, докато издърпвах подскачащите, падащи и свличащи се мъже от отстъпващия тактически екип зад опасната зона в основата на стълбата.

Синьо-белите отблясъци от неспирната стрелба пулсираха като неонов светлини, докато командосите оказваха първа помощ на падналите си другари.

Чух как Оукли шумно изпсува и преброи хората си, докато аз превключвах моя МР5 на автоматична стрелба, преди да се върна тичешком при комина.

После пъхнах дулото на автомата в отвора до стълбата и натиснах спусъка. Автоматът заподскача в ръката ми като пневматичен чук и това друсане не престана, докато не чух изщракването. Не знаех дали улучих някого горе, но стрелбата бе преустановена.

След секунда се чу метален звън, придружен с оглушително свистене, и един димящ контейнер тупна в основата на стълбата. После още един. Закрих лице с яката на якето си, защото остро задушливият газ започна да изгаря очите и дробовете ми.

— Сълзотворен газ! — изкрещях. — Назад!

Едва не се препънах в полицая, паднал зад мен.

— Улучиха ме — прошепна той. Вдигнах го, праметнах го през рамо, както правят пожарникарите, и се насочих към вратата, през която бяхме дошли. Ударих коляното си в металния ръб на едно от стъпалата и кръвта рукна надолу в обувката ми.

Едва не разбих главата на полицая, който носех, в един от железните тръбопроводи край входа към тунела.

В подземния коридор на търговския център картината напомняше сюрреалистична сцена от филм. Под примигващите в червено и зелено празнични светлини на фона на пръснатата навред

бляскава коледна украса кръвта и мръсотията по телата на нашите момчета приличаше на сценичен грим.

Положих върху полирания мраморен под мъжа, когото носех. После зяпнах изумено, като видях безжизнените му сини очи. Беше широкоплещест чернокос момък от нюйоркската полиция на не повече от двадесет и шест.

Оукли закриваше с каска главата на другия повален командос от ФБР, проснат от лявата ми страна.

Как можа да се случи това? Двама добри мъже, двама полицаи. Мъртви.

Озърнах се объркано. Видях някаква реклама на магазин за дрехи, залепена на стъкло пано, малко над труповете на двамата полицаи. На нея безгрижно смееща се млада блондинка с небрежно килната коледна шапчица и червено костюмче беше притисната между двама голи до кръста мъже. Всички манекени се бяха покатерили на покрива на спортна кола от 30-те години.

Абсурдната реклама в комбинация с преживяния шок, сякаш пречупи нещо в мен. Разнесе се ожесточеното пицене на алармената инсталация, когато пръснах на милион ситни парченца прозореца на магазина само с един откос на моя МР5.

Свякох се по стената сред купчината стъкълца, проблясващи като разпилени диаманти. Прехапах устни, като извърнах очи обратно към черната дупка, от която току-що бяхме изпъзели.

„Бог да ни е на помощ — помислих си. Но после ми хрумна друго: — Откъде знаят толкова много за подземията на «Сейнт Патрик»? И откъде са разбрали за плановете ни?“

65.

Чистника щракна капачката на мобилния си телефон, когато линейката от спешната помощ закова точно пред него до тротоара на Пето авеню, номер 630. Отстъпи назад и опря гърба си до студената, мръсна фасада на караваната, за да даде път на жената, която слизаше от линейката на бързата помощ. Сетне сведе глава и побърза да се отдалечи.

„Дали не беше същата Йоланда, която толкова се бе разчувствала в нощта на смъртта на Каролайн Хопкинс?“ — запита се той, докато се извърна и огледа крадешком лицето на латиноамериканката от групата.

Поклати глава, като си я спомни от разговора си с нея пред болницата, в която бе издъхнала Първата дама.

„От всички обсадени катедрали във всички краища на света тя трябваше да налети с *вагона си за мърша точно на мен*“.

Чистника се ухили, докато вдигаше чашата си с кафе в символичен тост към нея.

„Ето те и теб, кучко. Както казват, всички сме свързани помежду си и тям подобни дрънканици“.

Продължи да я следи, докато тя прекоси на бегом площада, тласкайки пред себе си носилката на колела. От едната от двете въртящи се врати се появи тактическият екип точно когато тя стигна до входа.

Чистника преброи излизащите мъже. Долу се бяха спуснали тринадесет души. А сега се върнаха само девет. Неговите момчета в катедралата явно си разбираха от занаята! При това си имаха работа не с кой и да е, а с Отряда за спасяване на заложници! А се предполагаше, че те са най-добрите.

Слава богу, че успя навреме да предупреди Джак.

Потръпна леко, като видя, че онзи задник, суперченгето Майк Бенет, е все още сред живите. Йоланда тъкмо повдигаше крачола на панталона му и превързваше с бинт ранения му крак.

„Какво стана, а. Майки? Май са те улучили, а?“

Видя как Бенет се отдалечи от жената и закуцука с вид на пребито куче към караваната. Докато преминаваше покрай ченгетата и агентите от ФБР, всички го потупваха дружески по рамото.

— Вината не е твоя! — провикна се Чистника от тълпата, когато Бенет премина покрай него. — А на онези копелета вътре. Всичко е заради тях.

66.

„Истинска трагедия. Първият от добрите момчета“ — помисли си Джак, докато оглеждаше падналия си събрат.

Проснатият на пода кървящ похитител безпомощно отпусна глава на ковчега, имитация на камък, и простена, докато Джак силно затръшна бетонния капак на входа към противоатомното скривалище.

Един от основните фактори, които накрая подтикнаха Джак и Чистника да се решат да окупира катедралата, беше именно съществуването на таен тунел под криптата, подходящ за измъкване от обсадата. Джак потърка слепоочията си и притвори очи, за да превъзмогне надигащата се паника.

Трябваше да се успокои. Не можеше да си позволи да изгуби самообладание. Забрави ли, че беше подготвен и за този вариант? На практика дори го очакваше. Планът им все още можеше да успее.

Пое дълбоко дъх и изпуктя.

Слава богу, че разполагаше и с план Б.

Отвори очи, когато умиращият му съратник отново простена.

„Фонтейн — помисли си Джак. — Ти, нещастен кучи сине“.

— Хайде, успокой се вече — заговори Джак, докато разкъсваше с ловджийския си нож кафявото расо на смъртно ранения. Сетне срязва с един замах закрепващите ивици от велкро към бронезилетката му.

— Ще се оправиш — излъга го той без колебание, без някой да го бе молил за това.

Един от куршумите от ответната стрелба откъм входа на скривалището бе рикоширал от облицования с олово капак на отвора. Фонтейн бе улучен от куршума точно над яката на кевларената бронезилетка, вляво от гръбначния стълб. Но това не бе най-големият му проблем, помисли си Джак. Защото или бе разлял върху панталоните си няколко литра от най-кървавочервената боя на „Бенджамин Мур“^[1], или губеше огромно количество кръв от кръглото отверстие на раната.

Джак издърпа тежката бронезилетка от гърдите на Фонтейн и видя отвора, през който куршумът бе излязъл от гръдния му кош.

Погледна с нарастващо уважение умирация. Фактът, че Фонтейн още дишаше, беше истинско чудо.

— Не ме лъжи — едва чуто прошепна Фонтейн. — Срязан съм като на две. Усещам го. Усещам и кръвта.

— Можем да те изведем навън — предложи му Джак. — Ще те пленят, но поне ще те спасят.

— Да бе — въздъхна Фонтейн. — Ще ме закърпят дотолкова, та да се посъвзема, когато ще ми забият иглата на спринцовката със смъртоносната отрова. Освен това, ако ме идентифицират, всички отивате на кино. Направи ми една услуга, когато се измъкнеш, става ли? Дай моя дял на момичето ми. На Емили. По дяволите, дори не и целия дял. Но й дай нещо.

Похитителят внезапно се разплака.

— Не ме боли толкова, че ще умра, а че съм умрял за нищо.

Джак приклепна в нарастващата локва кръв зад гаснеция си другар и го прегърна.

— Имаш думата ми — подшушна Джак на ухото на Фонтейн. — Тя ще получи целия твой дял. И дъщеря ти ще може да отиде в колеж, Фонтейн. Точно както винаги си искал. Името й беше Айви, нали?

— Да — леко кимна Фонтейн. — Страшно е умна. Казвал ли съм ти?

— Само около хиляда пъти — рече Джак и се засмя до ухото му.

— Оплождането на майка й бе единственото свястно нещо, което съм свършил — додаде Фонтейн с усмивка. Изглеждаше спокоен, сякаш се унасяше в сън след тежък работен ден. Джак видя последната конвулсия, пронизала умирация мъж. После се отпусна. С Фонтейн беше свършено. Загубиха добър другар.

— Отрежете ръцете и главата му и ги сложете в найлонова торба — нареди той. — Ще ги вземем с нас. Не можем да им позволим да го идентифицират.

[1] Предприятие за бои, създадено през 1883 г., прераснало днес в огромен промишлен комплекс с 22 завода в САЩ и Канада. — Б.пр. ↑

— Ама аз искам да бъда автомобил! Трябва да бъда автомобил!
— захленчи петгодишният Трент Бенет над картоната за игра на „Монополи“. Деветгодишният Рики усети, че се задава поредната разправия, затова веднага грабна жетона от стартовото квадратче и го притисна до гърдите си. Тогава Трент ревна с пълен глас.

Брайън Бенет отчаяно завъртя очи. Както бе редно, той се грижеше хлапетата да се занимават с нещо, за да не правят бели в къщата. Затова им бе извадил комплекта за игра „Монополи“, интересна игра наистина, ама те помагаха ли му, като си седят и играят мирно и кротко? Нищо подобно.

Мери Катрин, новата им детегледачка, или каквото и друго да беше там, му каза, че трябвало да изтича навън, за да купи нещо от магазина. Дядо им пък беше в църквата. Така че сега старшият у дома беше Брайън.

Щом чу отварянето на входната врата, той веднага се надигна от масата за хранене. Когато се появи в коридора, видя как някой се опитваше да влезе в апартамента с голяма коледна елха. Цялата запъхтяна, Мери Катрин смъкна шапката си и изтри изпотеното си зачервено лице, което иначе бе толкова красиво.

Брайън зейна насреща ѝ. Значи тя бе излязла, за да им донесе коледна елха?

Това наистина беше... много *мило*.

— Брайън, ето и теб — промърмори момичето със смешния си ирландски акцент. — Знаеш ли къде мама и татко държат коледните украшения? Чака ни доста работа.

След двадесет минути всичките деца бяха във всекидневната, заети да вадят, подреждат и подават украшенията на Мери Катрин, която се бе покатерила на паянтовата бояджийска стълба. „Не беше същото, когато мама вършеше това — помисли си Брайън. — Тя подреждаше коледната елха по-красиво дори от онези на витрините на «Мейси».“ Но все пак бе длъжен да признае, че елхата на Мери Катрин беше много по-добра, отколкото да няма никаква.

Криси, все още облечена като ангел, премина през кухненската врата, крепейки в ръце пълна догоре чаша с вода.

— Какво *правиш*? — попита Брайън.

— Ами гледам си *моята работа* — с делови тон му обясни тя. — Соки е жаден.

Брайън се засмя. Под влиянието на сестрите си Криси понякога се държеше не като три, а като тринадесетгодишна. Той проследи с поглед как най-малкото ангелче в многолюдното им семейство се върна обратно във всекидневната и включи телевизора.

— Ах! Виж! *Виж!*

— Какво има? — попита Брайън и се втурна към сестра си.

На телевизионния екран баща им се качваше върху подиум в средата на откритата площадка, заобиколен от цял рояк микрофони. „Също като прочутия Дерек Джетър^[1] след поредната победа в бейзболната лига“, възбудено си помисли Брайън.

Но като се вгледа по-внимателно, гордостта му много скоро отстъпи пред загрижеността. Наистина баща му се усмихваше, но това беше онази лоша усмивка, която Брайън добре познаваше. Онази, до която прибягваше, когато се преструваше, че не е натъжен или ядосан.

„Съвсем прилича на Джетър“, реши Брайън.

След края на мача, завършил с катастрофална загуба.

[1] Дерек Джетър (1974), прочут американски бейзболен играч от Висшата лига, капитан на нийоркските „Янки“. — Б.пр. ↑

68.

Не само хапещият студ ме караше да се чувствам вцепенен, когато се изправих на подиума край пропускателния пункт за представителите на медиите. Обикновено всяко стандартно изявление за пресата преди излъчването на новинарската емисия ме изнервяше. Но когато командирът Уил Матюс каза, че полицейският комисар е заповядал веднага да се свика пресконференция, аз едва ли не изпитах облекчение и доброволно предложих да се заема със задачата.

Отлично знаех, че мръсните копелета, убийците, спотайващи се вътре в катедралата, ще гледат предаването на живо — исках да ме видят и да чуят какво ще кажа.

Огледах авенюто, запълнено с гората от сателитните антени на националните телевизионни мрежи и камерите на репортерите от цялата световна преса, след което вперих поглед в черния обектив на камерата пред мен.

— През последния час — започнах аз — бе предприет опит за освобождаването на заложниците. Имаше престрелка и бяха убити двама от нашите — федерален агент и полицай от Отряда за бързо реагиране към нюйоркската полиция. Още двама от нашите бяха ранени. Имената им няма да бъдат оповестени, докато първо не бъдат уведомени семействата им.

Сред глутницата новинари настъпи оживено раздвижване и се надигна шум — на изгладнелите вълци току-що бе подхвърлен сочен, апетитен кокал.

— Защо беше нужно това прибързано нахлуване? — провикна се от предните редици репортер от новинарските емисии, подстриган изрядно като главен изпълнителен директор на някоя компания.

— Решенията на командването, взети на място, не подлежат на коментари с оглед на развоя на текущата ситуация — отрязвах го аз.

— В коя част на катедралата бе осъществен този опит за проникване? — попита симпатична репортерка на средна възраст, изправена зад него. В едната си ръка държеше микрофон, а в другата — мобилен телефон.

— Отново повтарям, че тактическите решения не могат да бъдат коментирани при настоящите критични обстоятелства — заявих.

Самият аз се стреснах от спокойствието, с което прозвуча гласът ми. Все едно бях Колин Пауъл, изправен пред войските си, за да направи изявление. Но каквато и да бе причината, се чувствах горд от себе си. Да позволя на цялата онази измет, дебнеща в катедралата, да спечели дори и най-малкото надмощие над нас, би означавало да обидя паметта на загиналите колеги.

— Ситуацията е доста трудна, госпожи и господа — продължих аз. — Зная, че всеки от вас иска час по-скоро да узнае какво става, но точно сега не е моментът за пълни разкрития. Това ще бъде в пълен разрез с нашата цел. Ние искаме да измъкнем невредими всичките тридесет и трима заложници.

— А също и похитителите, нали? — провикна се някой отзад. — Това се отнася и за тях, нали?

Отново погледнах спокойно в обектива на камерата пред мен. Имах чувството, че се вирам в очите на Джак, който сигурно сега ме гледаше вътре, в катедралата.

— Разбира се — кимнах. — Разбира се, че се отнася и за тях. Искаме всичко да се разреши без повече жертви.

Пренебрегнах въпросите, които не преставаха да се сипят от всички страни, и слязох от подиума. Едва не се сблъсках с висока брюнетка, репортерка, когато се препънах в плетеницата от кабели на една от телевизионните мрежи, изтеглен покрай тротоара.

— Хайде, Майк — заговори ме Кати Калвин. — Кой са тези момчета? Трябва да ни кажеш какво искат. Какви са целите им?

— Защо питаш мен? — Постарах се да придам почти глуповато, объркано изражение на лицето си. — Не четеш ли собствените си писания, госпожице Калвин? *Аз не зная нищо*, забрави ли?

69.

Вече се бях върнал в автобуса, превърнат в импровизиран команден център, и седях спокойно с телефона в ръка, когато той иззвъня. Едва не изпуснах проклетия апарат. Все още кипях от гняв, макар да знаех колко безполезни са емоциите сега. Гневът ми помагаше да се почувствам по-добре, ала не вършеше работа. Знаех само, че за да поправим положението, трябва по някакъв начин да предотвратим кървавата развръзка.

И което бе най-важното, трябваше да поддържам диалога с Джак, вместо да си разменяме изстрели.

— Майк на телефона — казах аз.

— ТИ, ЛЪЖЛИВ КУЧИ СИНЕ! — извика Джак.

— Успокой се — прекъснах го аз. — Станало е недоразумение. Прецакване в комуникациите. Разбрах за нападението в последния момент. — Исках да бъда максимално честен, за да наложя по-умерен тон, ала при тези обстоятелства това се оказа невъзможно. Честно казано, преди малко се опитах да убия Джак и съучастниците му и бях бесен, че не успяхме.

Но трябваше да се дистанцирам от всичко това. И да действам така, че все едно съм само незначително винтче в големия механизъм, който не можех да контролирам.

— И не забравяй, Джак — продължих, — че самият ти неотдавна настояваше за откровен диалог. Какво очакваше? Нали не смяташ, че ще ти се размине, след като си застрелял свещеник и си подхвърлил трупа му на стъпалата като чувал с боклук?

— Това беше нещастен случай! Вече ти обясних! — разкрещя се Джак. — Един от твоите тъпанари уби мой приятел. Издъхна в ръцете ми.

— А пък един от твоите момчета уби двама полицаи — осведомих го аз. — Ние с теб, Джак, играем игра на живот и смърт. Мислех, че единственото, което желаеш, са парите. Няма да ги получиш, като избиваш хора. Така само ще ни принудиш да действаме по-сурово, а със смъртта на двама от колегите ми ти направо дръпна

лъва за опашката. Искам да кажа: нека огледаме фактите такива, каквито са. Ако ни принудите да щурмуваме катедралата, няма да се измъкнете живи. Допуснал си грешка със свещеника. Това го разбирам. Ние също допуснахме грешка. Нека оставим зад гърба случилото се и да продължим по начина, по който започнахме.

Млъкнах и зачаках. Макар че ми хрумна току-що, аргументът ми се стори приемлив. Освен това се нуждаехме от време да се прегрупираме, за да обмислим някоя нова стратегия. Разкриването на тайния тунел беше точка в наша полза, но не бе изключено да съществува и друг начин за безопасното измъкване на похитителите от катедралата. Това, от което се нуждаехме в момента, бе да забавим хода на часовника.

— Досега се сдържах, но вече ще играя много по-твърдо, ясно ли ти е, лъжлив чувал с лайна? — просъска Джак. Имах чувството, че се изплю в ухото ми. — Ти се издъни, Майки, и сега ще те накажа. Излез до предната врата, за да прибереш боклука.

70.

Изскочих през вратата на автобуса и тичах през улицата, когато масивните порти на катедралата отново се открянаха. Знаех, че ще бъде изхвърлена следващата жертва. Част от мен искаше да вярва, че ще успея да снася един човешки живот, ако действах достатъчно бързо, но бях наясно, че няма да успея.

Вече бях прекосил широкия тротоар, когато някаква човешка фигура внезапно изхвъркна от тънещото в мрак пространство зад отворената врата. Не можах да преценя дали бе на мъж, или на жена.

Тялото се прекатури върху плочника и тупна по очи върху повехналите цветя. Беше мъж — това бе първото, което забелязах. С черен костюм. Кой ли от заложниците е бил убит?

Дъхът ми секна, докато се отпусках на колене пред жертвата. Само един поглед към тялото ми бе достатъчен, за да разбера, че вече нямаше смисъл да проверявам дали има пулс. От кръста надолу сякаш го бяха срязали на две. Някога живото човешко същество сега представляваше ужасяваща кървава маса.

Бях закъснял с намесата си.

Жертвата бе мъж на средна възраст. Ризата му бе свалена. Гърбът му бе осеян с дузини едри назъбени рани от прободения. Около тях се виждаха следи, наподобяващи изгаряния от цигари, които продължаваха и по ръцете му. Бях виждал много трупове и веднага разбрах, че някой е удрял жертвата с остър нож, може би дори със сатър, в пристъп на неистова ярост.

Когато лейтенант Стив Рено от Отряда за бързо реагиране ми помогна да обърнем трупа по гръб, първото, което видях, бе прерязаното му гърло.

Сърцето ми се присви болезнено, когато се вгледах в пребитото и окървавено лице.

Обърнах се към застаналия до мен Рено.

— Всичко е толкова безсмислено — изрече едрият мъж, вперил поглед в трупа. Гласът му бе нисък и треперещ, сякаш говореше на себе си. — Напълно безсмислено.

Кимнах, докато продължавах да се вирам надолу, неспособен да отклоня очи.

Андрю Търман, кметът на Ню Йорк, бе вперил безжизнените си очи в оловносивото небе. Ледени тръпки пробягаха по тялото ми, когато погледнах към черните арки, надвиснали над вратите на катедралата, където той като че ли търсеше отговора на въпроса: как можа да се случи това?

Нямахме одеяло подръка, затова Стив Рено смъкна якето си и зави с него кмета Търман. Мълчаливо се прекръсти, преди да склопи очите му.

— Хвани го за краката, Майк — промълви Рено. — Да го махнем оттук. Не бива да позволяваме на пресата да прави снимки.

71.

Докато двамата с Рено носехме трупа на кмета на Ню Йорк надолу по стъпалата на катедралата, наоколо се разнесе обедният звън на камбаните. Всичко, случило се досега, бледнееше в сравнение с това брутално, ужасяващо и ненужно убийство.

Сред тълпата от полицаи и федерални агенти настъпи небивала суматоха. Зловещият скот на камбаните продължаваше да отеква, докато полицаите и екипите от спешната помощ, покрай които минавахме, спонтанно оформиха кордон по протежението на улицата. Всички стояха потресени и невярващи, застинали в знак на почит към мъртвия кмет на Ню Йорк.

Усетих леден спазъм, когато си спомних как полицаите и пожарникарите се вцепеняваха и застиваха в същата поза всеки път, когато изваждаха тялото на поредната жертва сред купищата отломки, останали от Световния търговски център при атентатите от 11 септември. След като положихме група на кмета върху носилката от спешната помощ, вдигнах очи към величествената коледна елха пред Рокфелеровия център, висока двадесет и два метра.

Ударите следваха един след друг. Най-лошото тепърва започваше.

„Достатъчно, Майк“, казах си аз. Извършеното от похитителите бе невиджано варварство, но на всяка цена сега трябваше да се овладее. Време бе да се стегна и да се съсредоточа. Да се отърся от вцепенението и да продължа напред. И по някакъв начин да се опитам да разгадая ходовете на Джак.

„Защо именно кмета?“ — замислих се, докато се взирах в обезобразеното тяло.

Възможно ли бе Джак дотолкова да е бил потресен от гибелта на един от своите, та да е избрал кмета като изкупителна жертва единствено с цел да ни вбеси още повече? Или всичко това е част от замисъла, за да въздейства върху нас, да ни накара да реагираме по определен начин? Дали пък това убийство не беше от ключово

значение за нас? Първата важна улика? Защо бяха избрали да убият точно Андрю Търман?

Докато се опитвах да намеря отговорите на тези въпроси, един капитан от полицейското управление на Централен Манхатън, клон „Север“, си проправи път сред саксиите с цветя и ми стисна ръката. После ми съобщи, че командир Уил Матюс междуременно преместил командния ни център в западната сграда от Рокфелеровия център, намираща се на номер 630 на Пето авеню, или точно срещу катедралата. Искал незабавно да му докладвам.

Тичах през целия път дотам, без да подозирам какво ме очакваше, когато прекрачих прага на заседателната зала на офиса, разположен на втория етаж на сградата. Оказа се, че командир Уил Матюс беше с най-нисшия чин от всички присъстващи там.

При нормални обстоятелства малко щях да се смутя, ако се озовях лице в лице с комисаря на нийоркската полиция, Дейли, който ме посрещна с кратко кимване, при това в компанията на специалния агент Бил Гент, оглавяващ клона на ФБР в Ню Йорк. Но преживеният шок сякаш бе пресушил емоциите ми, така че се задоволих само с едно сухо кимване към двамата началници.

— Добър ден, детектив — поздрави ме комисарят.

Той беше висок, красив мъж, с аристократична осанка и със своя раиран тъмносин костюм приличаше повече на banker, отколкото на висш полицейски началник. Някои колеги твърдяха, че с шитите си по поръчка дрехи и с магистърската си степен по бизнес администрация от Колумбийския университет той не представлявал нищо повече от поредния кариерист. Всъщност за пръв път го виждах отблизо, за да мога да направя някаква преценка.

— Току-що научихме за... Боже мой, не мога да повярвам, че го казвам... за убийството на Анди... искам да кажа убийството на кмета — заекна Дейли. Стори ми се искрено разстроен и това ме трогна. — Ти каза нещо за индивидуалната отговорност. Какво, според теб, преследват те с всичко това?

— Честно казано, сър — заговорих аз, — не мога да ги разбера. Отначало ми се струваше, че всичко се свежда до сделка за много пари. Група криминални типове, явно професионалисти, се опитва да спечели колкото може повече чрез отвличането на голям брой знаменитости и влиятелни личности. Но след това, поради неизвестна

нам причина, застреляха един свещеник. Предполагам, че убийството на колегите от тактическия екип може да се приеме като самозащита, ала това, което направиха с кмета, свидетелства за натрупан огромен гняв. Може би в началото всичко да се е свеждало само до парите, обаче сега, след като видяха колко плътно са обкръжени, са започнали да губят самообладание.

— Допускаш ли всичко това, или поне само някаква част, да е свързано с лична омраза към кмета? — попита Гент. С провисналите си уши, досущ като на кучетата от породата басет, niskият шеф на управлението на ФБР в Ню Йорк изглеждаше като пълна противоположност на Дейли. Възпълен и блед, в черен едноредов костюм от „Сиърс“, Гент спокойно можеше да мине за служител от някоя погребална агенция.

— Не зная — казах. — Възможно е.

— Май много неща не знаеш, така ли е? — заядливо подхвърли Гент.

— Да не мислите, че доброволно съм се заел с тази задача? — отвърнах му аз, като откопчах от колана си калъфа на мобилния си телефон и го плъзнах по масата към него. — Няма да се обидя, ако вие лично поемете преговорите вместо мен. Вашите хора и без това вече ни показаха в Уейко^[1] как могат да се справят с подобни ситуации.

Само допреди няколко минути смятах, че съм овладял гнева си. Оказа се, че съм се лъгал.

— Извинявай — отрони Гент и се отдръпна от мобилния телефон, сякаш можеше да го ухапе. — Коментарът ми беше дребнав и ненужен.

— Точно така — потвърди комисарят, като измери шефа на нюйоркското ФБР с поглед, сякаш търсеше по него някое по-уязвимо място, където да го халоса с по-дебела тояга. — Детектив Бенет е най-наясно с нещата по този случай, така че ще остане да работи по него. Ясно ли е?

„Майната им на всички, които твърдят, че комисарят е карьерист и въздухар“, помислих си и вътрешно се усмигнах. Явно дълбоко се заблуждаваха.

Гент изглеждаше напълно слисан, ала все пак кимна утвърдително. Само след секунда телефонът му звънна. Щом видя чие

име е изписано на дисплея на телефона, рипна от стола си и изскочи в коридора.

Върна се при нас веднага след като приключи разговора. С още по-пребледняло лице.

— Обади се директорът. Току-що се върнал от съвещание при президента. Разрешава се намеса на военните. Вече са вдигнали по тревога дежурния екип на „Делта форс“^[2] и той е на път.

[1] Агенти на ФБР държат под обсада ферма в Уейко, Тексас, от 28.02.1993 г. до 19.04.1993 г. Драмата приключва с избиването на 85 фанатици, членове на Сektата на Давид. — Б.пр. ↑

[2] Специално елитно подразделение на военните за борба с терористични заплахи. — Б.пр. ↑

Докато излизах от заседателната зала в Рокфелеровия център, още се опитвах да осмисля това, което току-що чух. И преди се бях занимавал с тежки случаи, обаче сега за пръв път станах свидетел на обявяване на война.

Тъкмо когато си мислех, че събитията няма накъде повече да ескалират, видях, че командният ни център е преместен в коридора, за да се разполага с повече пространство. В суматоката създах моя приятел Нед Мейсън, експерта от нюйоркската полиция по водене на преговори, да закрепва един лист от компютърна разпечатка върху корковото табло, вече запълнено с още много подобни бележки. Пол Мартели, ръководителят на звеното от ФБР за преговори при кризисни ситуации, говореше по телефона от бюрото до Нед Мейсън.

— Вярно ли е? Търман е *мъртъв*? — попита Мейсън. Направи ми впечатление, че той и сега, както впрочем винаги, държеше да е в течение на последните събития, за да не се окаже изолиран от ставащото наоколо.

— Беше мъртъв, когато те го изхвърлиха на улицата — процедих мрачно.

Мейсън ми кимна вместо отговор — имаше вид на халосан с тухла по главата.

— Но може ли подобно нещо да се случва тук? — промълви Мартели. Той също изглеждаше шокиран. — Да стане в Русия или в Багдад, да, може би няма да се учудя. Но в центъра на Манхатън? Господи! Не си ли изпати достатъчно вече този град?

— Очевидно не — отбелязах аз. — Как напредва събирането на парите?

— Ето там записваме данните за събирането им — рече Мейсън и с махване на ръка ми посочи книгата, забучени на дъската. Всеки отделен лист съдържаеше конкретните данни на определен заложник, имената на представителите му, а най-отдолу бе изписана сумата на откупа.

— Преди малко се свързах с представителите на Юджиния Хъмфри в Лос Анджелис — поясни той. — Освен откупа за Юджиния, те са решили да изплатят парите за освобождаването на двамата свещеници от баптистката църква, които също са задържани вътре.

— Много щедър жест — признах аз.

— Ако можеше само и останалите да са толкова склонни към сътрудничество — продължи Мейсън. — Ето например бизнес мениджърът на Джон Руни заяви, че няма да изпрати пари, докато не му бъде осигурена възможност *лично* да преговаря с някой от похитителите. Когато му обясних, че това е невъзможно, той прекъсна разговора и повече не отговаря на обажданията ми. Можеш ли да повярваш, че се стигна дотам? Като че ли се пазари за нов бизнес договор, а не преговаря за спасяването на живота на клиента си. А пък едно от хлапетата на Чарли Конлан започна юридически процедури по блокиране на трансферите от сметките на баща си. Този задник се аргументира с това, че баща му вече може да е мъртъв, затова той отказвал да изложи на опасност своето наследство.

— Семейните ценности в действие — отбелязах.

— Ти го каза — съгласи се Мартели.

— Колко, според теб, сме събрали досега? — попитах го аз.

— Шестдесет и шест милиона долара според документите за прехвърлянето на сумите — обясни Мейсън, след като натисна поредица от бутони на калкулатора, оставен на бюрото. — С още десет ще станат седемдесет и шест милиона и тогава ще бъдем готови за трансфера.

— А приспадна ли откупа за кмета? — поинтересувах се аз.

Мейсън ме изгледа с разширени от учудване очи.

— Имаш право. Добре, тогава ще ги извадим. Ще отнемем неговите три милиона и тогава общият сбор ще спадне от седемдесет и шест на седемдесет и три милиона долара. Така че ни остава да съберем още само седем милиона долара.

— Само толкова ли? — попитах аз. — Личи си, че вече си на „ти“ с богатите и прочутите, щом използваш думата *само* пред думите *седем милиона долара*.

— Има такава приказка — обади Мартели, докато пяхаше мобилния си телефон в калъфката. — Капка по капка — вир. Или милион след милион — ето ти на теб големи пари.

73.

Джак седна на стъпалата пред високия олтар, стиснал между зъби антената на мобилния си телефон. Беше зарязал цигарите преди осем години, но сега сериозно обмисляше дали отново да не пропуши. Знаеше, че операцията ще е напрегната. Дори бе предвидил, че противникът ще се опита да проникне в катедралата.

Това обаче бе само на теория. „Но реалността е съвсем друго“, помисли си Джак. Кръвта запулсира в слепоочията му, докато оглеждаше многобройните прозорци наоколо за някой скрит снайперист. Имаше чувството, че главата му се е превърнала в нещо като мишена.

„Дали пък не ги притиснах прекалено много — запита се той, вперил поглед в покрития с националното знаме ковчег на Първата дама. — Може би сега ще се втурнат да щурмуват катедралата, независимо от пленените знаменитости“. С убийството на кмета искаше да им покаже с кого си имат работа, но сега се чудеше дали не беше прекалил.

В ушите му още отекваха жалките стенания на Андрю Търман, когато Джак заби ловджийския си нож в гърба му. Светците от изрисуваните прозорци сякаш се взираха строго в него. Странните им безжизнени очи преливаха от сурово неодобрение.

„Не, не, не — повтори си Джак и се подсмихна подигравателно. — Никакво размекване“. Знаеше какво трябва да се направи и го правеше. Убийството на кмета не беше нищо особено. Само част от плана, който щеше да го направи много богат. „Освен това този задник със сигурност си го заслужаваше“, припомни си Джак.

Имаше време, когато Джак отчаяно се нуждаеше от помощта на кмета, но онзи го бе оставил с празни ръце. „Ето че сега дойде и редът на Негово Кметско Величество“, кимна на себе си с доволна усмивка похитителят.

„А ще има още убийства, преди всичко това да приключи“, каза си Джак. Това поне беше сигурно.

— Джак, ела тук! — разнесе се глас по радиостанцията.

— Какво има сега? — попита той.

— Веднага се върни в параклиса! — заповяда му гласът от радиотелефона. — Една от тлъстите риби падна и сега се преструва, че не може да се изправи.

Джак поклати глава и недоволно изсумтя. Момчетата много ги биваше да се справят с какви ли не напечени ситуации. Имаха здрави нерви, бяха му сляпо предани и покорни. Но да ги накараш да вземат сами решение, дори и за най-дребното, беше все едно да искаш от тях да сътворят някое чудо.

Натисна бутона на мобилния си телефон.

— Тръгвам към вас — каза той и се изправи.

„Само не пак“ — помисли си Джак, когато стигна до парапета около задния параклис.

Още една от важните клечки лежеше просната на мраморния под.

74.

Очите на Зейвиър Браун, магната на недвижимите имоти, се бяха обърнали в орбитите си. Разкопчаната му копринена риза разкриваше снежнобелия му корем. Юджиния, телевизионната водеща, почти го беше възседнала и помпаше гърдите му с длани, докато повтаряше:

— *Дръж се, дръж се, Зейвиър!*

— Какво, по дяволите, му направи? — обърна се Джак към Малкия Джон.

— Нищо — отвърна той с оправдателен тон. — Стана просто така. Дебелакът се надигна, оплака се, че много го боляла ръката и сетне рухна на пода като подкосен. Като умрял кит на брега.

Джак коленичи до дамата от токшоуто. Изпитваше нещо странно. Макар да презираше всички тези посредствени, привилегировани задници, трябваше да признае, че бе започнал да уважава някои от тях — например Юджиния.

— Как е той? — попита я Джак.

— Много зле — отвърна Юджиния и продължи да помпа с длани гърдите на Зейвиър Браун. — Пулсът му е много слаб. Ако не бъде отведен в болница, ще умре. Не, не съм съвсем сигурна, но така си мисля.

— По дяволите — изруга Джак и се надвеси над Браун. Още една беля. При това евентуално щеше да му струва много скъпо. Какво да стори, за да спаси инвестициите си?

Грабна мобифона и натисна бутона за повторно набиране.

— Майк на телефона — долетя гласът на детектива. Джак трябваше да признае, че това ченге си го биваше. Тъкмо бяха изхвърлили навън кмета, накълцан като тиква за Хелоуин, а това ченге звучеше като любезен администратор на рецепцията в четиризвезден хотел, за когото клиентът винаги има право. *Разбираш си работата, знаеш, че похитителят винаги е прав.*

— Имаме проблем — каза Джак. — Богаташът Зейвиър Браун внезапно заби нос в пода. Мисля, че часовникът му не е издържал на цялото това забавление и възбуда. Слушай какво ще ти кажа, Майк: ще

го пусна оттук, преди аортата му да експлодира, ама преди това ти трябва да платиш откупа.

— Още не е събрано всичко, Джак — отвърна детективът. — Трябва да ни дадеш време.

„Още време ли? — замисли се Джак. — Чудно, все пак, за какво ли им е нужно. Може би, за да открият друг начин да се промъкнат вътре, та да ни смажат?“ Онези тъпаци там явно продължаваха да се придържат към овехтелите си учебници, липсваше им въображение. Ето защо щеше да се измъкне безнаказано.

— Тогава изпрати първо неговия откуп — нареди Джак. — Или по-добре не го прави, а само кажи на хората му да се задействат, и то по-бързо. Тоя Зейвиър Браун има вид на човек, чието следващо споменаване в „Уолстрийт джърнъл“ ще бъде на страницата с некролозите. Ще следя попълването на нашата сметка. Щом видя, че парите са там, ще отворя предната врата.

— Веднага ще им съобщя — обеща преговарящият.

— Направи го — каза Джак.

Бяха нужни петима от неговите хора, за да завлекат тежкия финансист по пътеката към главния вход на катедралата. Момчетата в този миг му заприличаха на група монаси, опитващи да спасят тюлен. Юджиния Хъмфри го придружи през целия път, дори коленичи на пода, да се опита още веднъж да свести богаташа, като започна да масажира гърдите му. Тази мадама явно беше готина.

Джак се обърна рязко, когато един от хората му го извика от стаичката на охраната до главния олтар. Пред него, върху износеното бюро, бе оставен един лаптоп.

— Направиха го! — възбудено го посрещна похитителят. — Вече ги приведоха. Парите са там.

Джак се усмихна, щом се приближи и надникна в екрана. В колоната до номера на банковата им сметка в Коста Рика се виждаше тройка, следвана от шест нули. Междувременно започна прехвърлянето на парите през половин дузина други офшорни банки в Каймановите острови, остров Ман и Швейцария, като следите бяха толкова сложно преплетени, че проследяването на трансферите по електронен път бе на практика невъзможно.

Три милиона. Той беше милионер.

При това, преди да навърши четиридесет.

Беше почти зашеметен, когато поднесе радиостанцията към устата си:

— Освободете дебелака.

75.

Джак бе толкова въодушевен от успеха, че лично помогна в раздаването на обяда на зложниците. Всъщност му бе особено приятно да им сервира студени сандвичи от „Макдоналдс“ — единственото меню, подходящо според него за разглезени знаменитости, за тези превзети чревоугодници. „Тире-тире-точка-тире-тире... ех, колко ми е хубаво сега!“^[1]

Спря се пред фасадата на параклиса, за да хвърли бегъл поглед върху любимите си пленници. Смешно, ама сега никак не изглеждаха готови да закрачат по червения килим. Трябва да е доста странно за тези тъпащи да посрещат деня без прислужници и камериерки, без персонални фитнес треньори и учители по изискано държане. Бледи и сбръчкани, с подпухнали очи, предъвкващи храната от закусвалнята, те му напомняха за нещо.

„О, да — досети се той. — На човешки същества“.

Взе микрофона от поставката.

— Здравейте, всички — заговори той. — Най-последно нещата взеха да се уреждат. Започнаха да постъпват сумите за откуп. Не ни остава да чакаме още дълго. Надявам се да заварите чорапите с коледните си подаръци, окачени вкъщи на комина.

Джак замлъкна за кратко. Въздишката му, усилена от електронната уредба, беше почти тъжна.

— Трябва да ви призная, че като цяло заслужихте уважението ми — продължи той. — Всъщност очаквах сбирщина от кекави знаменитости да се пречупи при тези обстоятелства. Но повечето от вас ми доказаха, че съм се заблуждавал. Вие се справихте по-добре от очакваното и трябва да се гордеете с това. Наистина се надявам сътрудничеството ни с властите да продължи. Тогава ще можете да се поучите от това вълнуващо преживяване и да продължите с живота си. И даже да се наложи един-двама от вас да бъдат елиминирани, ще загинете с утешението какви късметлии сте били да умрете в разцвета на годините си. Ще се наредите до такива светила като Джеймс Дийн и Мерилин Монро. Може и да сте звезди, но все пак помислете и върху

това. Проснати върху стъпалата пред „Сейнт Пади“? Та това тутакси ще ви превърне в легенди.

Докато Джак слизаше от амвона, Юджиния Хъмфри се надигна от скамейката.

— Сър — храбро се провикна тя, — може ли да поговорим?

Джак посегна към електрошоковата палка, скрита под расото му, но после се спря. Имаше някаква магнетична искреност в лицето на телевизионната водеща, на която дори той не можеше да устои.

— Само че по-бързо — склони накрая той.

— Благодаря ви — кимна Юджиния. Покашля се и го погледна право в очите.

„Не е чудно, че дамата е пожънала такъв успех“ — помисли си Джак, почувствал силата на нейната самоувереност и настойчивост. Получи се така, сякаш те двамата бяха сами в малка, уютна стаичка, вместо да се надвикват един друг сред толкова много заложници и въоръжени до зъби похитители.

— Това, което искам да кажа — поде Юджиния Хъмфри, — е, че всички ние искрено съжаляваме, че нашите личности и стилът ни на живот по някакъв начин са ви наранили. Самата аз признавам, че понякога съм обръщала повече внимание на вещите, отколкото на чувствата на другите хора. Заявявам съвсем честно, че след подобно изпитание ще се науча отново да се наслаждавам на простите човешки радости. Поучих се от преживяването и съм сигурна, че това важи за всички нас, тъй че по някаква странна логика наистина искам да ви благодаря. Но, моля ви, не убивайте повече хора. Защото дълбоко в себе си вие сте прав. Ние *не* сме специални. Ние сме просто хора. Като вас.

Джак стоеше изправен и се взираше в жената. Винаги си бе мислел, че е невъзможно да изпита, макар и за секунда, чувство на вина, а ето че сега това стана. Тези глупави приказки, тази красноречива молба кой знае защо го изнерви. А той дори не гледаше глупавото ѝ шоу.

Джак тъкмо се намери да обяви, че каквото и да предстои да се случи, лично нейният живот ще бъде пожален, когато Малкия Джон, застанал зад Юджиния, измъкна деветмилиметровия си пистолет. Притисна стоманеното му дуло към бузата на телевизионната звезда.

— Много прочувствено слово — рече Малкия Джон с пръст върху предпазителя. — Така се разревах, че чак си подмокрих гащите. Но май си забравила, че не ни пука за вас. А сега или си затваряй устата, или ще ти пусна един куршум. Това тук не е твоето шоу, лейди. Това е нашето шоу.

Джак се провикна към своя помощник:

— Е, дори и аз не бих могъл да се изкажа по-добре.

[1] GM, съкратено от *Good morning*, или добро утро на морзовата азбука. — Б.пр. ↑

76.

„Как можа това да се случи точно в навечерието на Коледа?“, замислих се аз.

Стоях на ъгъла на Петдесета улица и гледах как снегът започна да се сипе, но не като онзи мек и ситен сняг със снежинки като перушинки, който валя досега. Загърнах яката си, за да се предпазя от ледените капки, които се блъскаха по лицето ми като пясък, захвърлен в тунел сред свирепо виещ вятър.

Докато бях в командния център, чух за един нов проблем, с който трябваше да се справим. Покрай барикадите се струпваха все многобройни тълпи от туристи, които не искаха да се разпръснат. Понеже не можеха да се любуват на коледната елха пред Рокфелеровия център, тъй като и тя попадеше в отцепената зона, те се задоволяваха само с това да се мотаят наоколо и да зяпат разигравация се тук спектакъл.

Загледах се в някакви момичета мажоретки, дошли от Уичита в Канзас. Групата стигна до северозападния ъгъл на Петдесет и първа улица и с много смях вдигна ръчно изписани плакати с надписи ОСВОБОДЕТЕ МЕРСЕДЕС ФРИЪР. Някои от тях носеха тениски върху пуловерите си с надписи ОБСАДАТА НА „СВ. ПАТ“.

Поклатих глава. Убеждаваш се, че си изпаднал в беда, когато някой започне да продава тениски с твоя лик. Когато се върна в управлението, сигурно ще заваря всичките си колеги от отдел „Убийства“ към Манхатън — север, навлекли подобни тениски. *Ако въобще се върна там.*

Приблжих се до лейтенант Рено и Оукли, командира на Отряда за спасяване на заложниците, които разговаряха пред черния автобус на тактическия екип от ФБР. Оукли държеше в ръка сгънато хелиографско копие.

— Майк — каза ми той, — ние отново обсъждаме идеята за проникване през северната кула. Предполагаме, че има някакъв начин да се влезе от там в катедралата.

Погледнах началника на командосите. Лицето му бе изпито и уморено, но дори и в този студен и мрачен ден нямаше съмнение в решителността, изписана в очите му. Оукли бе изгубил един от хората си, но нямаше вид на примирен и явно не щеше да се успокои, докато не спечели битката.

— Това може би е следващата най-добра тактическа възможност — кимнах. — По след онова, което се случи в тунела, се опасявам от нова засада. А и може да се окаже доста по-трудно, особено ако трябва да се спускаме от деветдесет метра.

— Говорихме с Уил Матюс и със специалния агент, който командва хората от ФБР — намеси се Рено. — Следващото решение ще предвижда тактическите ни сили да щурмуват сградата от всички страни.

Стоях там, опитвайки се да не мисля за евентуалните усложнения, свързани с това, което току-що ми съобщи Рено, когато чух от север да се разнасят силни викове. Разтърках очите си, докато се стараех да проумея какво виждам. Ето че отново се започна.

Зад барикадите и наскоро докараните камиони група млади чернокожи се бяха покатерили на покрива на жълт училищен автобус. Едно ниско момче потупа по микрофона, изправен пред лицето му.

— Едно, две, три — отекна гласът му, многократно усилен от уредбата. Последва пауза, а накрая той запя:

— Вярвам, че мога да летя — пееше той. — Вярвам, че мога да докосна небето.

Сякаш нож ме прободеше в гърдите, когато останалите от групата започнаха дружно да му припяват: „Мисля за това денем и нощем. Ще разперя крилете си и ще полетя“.

Прочетох плаката, закрепен от едната страна на автобуса: **МОМЧЕШКИ ХОР ОТ ХАРЛЕМ**. Повечето от тях вероятно принадлежаха към паството на някой от проповедниците, взети за зложници в катедралата.

Липсваха само виенско колело и сергии за захарен памук, за да започнем да продаваме билети за това страховито шоу, вихрецо се насред Пето авеню.

Макар че трябваше да призная: тънките гласчета на момчетата донякъде успяха да разведрят мрачното ни настроение.

Рено май също мислеше нещо подобно, защото се ухили и поклати глава.

— Само в Ню Йорк може да се види подобно нещо — заяви той.

Главното фоайе на „Сакс на Пето авеню“ бе приютило цяла армия пазители на реда, та сега приличаше на оживен мравуняк.

Влязох през въртящите се врати под синеещия се от неона вихър от снежинки, за да хапна нещо набързо. Наскоро отправеното от ресторанта „Четири сезона“ предложение да доставя храна за заложиците бе отхвърлено от Джак, така че вместо това сега кухнята му работеше само за нас. Коледната музика се лееше от високоговорителите, окачени на гирлянди по тавана на огромното помещение, докато пълнех чинията си с пуешко месо и шунка, или прошуто, както ѝ казват италианците, макар тяхната сушена шунка да бе по-специална. Вече ме тревожеше не толкова сюрреалистичната ситуация с обсадата на катедралата, а фактът, че започвах да свиквам с нея.

Като се върнах на улицата, отново чух как момчетата хористи отвън продължаваха да пеят, че всички могат да полетят. Отнесох порцията си до нашата каравана покрай един роботизиран Дядо Коледа, пристъпващ на витрината на „Сакс“. Но едва бях вкусил втората хапка от рибата тон, когато от колана ми звънна мобилният телефон за разговори с шефа на похитителите.

„Сега пък какво? — помислих си. — Какво ще обичате, Джак? Разбира се, че съм на вашите услуги“.

— Майк на телефона — казах аз.

— Как го даваш, Майки? — заговори Джак. — Не ти ли е много студено? Тук, при нас, пада голяма веселба.

За миг се замислих за различни стратегии, които бих могъл да използвам. Можех да го давам пасивно или агресивно. Да задам няколко въпроса, за да напипам в какво настроение е сега. Само че ми бе дошло до гуша от стратегии. Джак бе този, който си играеше с нас, а на мен ми писна да се преструвам, че не е така. В този момент ми се повдигаше от разговорите с похитителя. Пък май нямаше никакво значение *какво* казвах аз, нали?

— Убийството на кмета бе грешка — заявих, като отпуснах пластмасовата си вилица. — Искаш да ни накараш да повярваме, че си психопат, с когото не бива да се шегуваме? Е, ти свърши добра работа. Само че това ни накара да се върнем към първоначално отхвърленото ни намерение. Кое то на твой език ще рече да щурмуваме катедралата. А това ще те убие. И извънредно много ще те затрудни да похарчиш всичките тези пари. И така, наистина ли си съвсем луд? Помогни ми да се ориентирам. Вече съвсем се обърках в опитите си да те разбера.

— Много мрачно го даваш, Майк — каза Джак. — Звучиш като че ли си вдигнал бяло знаме, а още сме по средата на второто полувреме. Стегни се. Ти най-после започна да играеш както трябва. Това е добре. Наистина. Сега ти остава само да изкараш до края. Обещавам ти, че наистина ще бъде интересно. Искаш ли да узнаеш как ще се измъкнат лошите момчета от мелето? Тогава продължавай да играеш с мен. О, преди да съм забравил, има още нещо. В полунощ ще получите тялото на още една знаменитост.

— Джак, слушай, не го прави — забързано заговорих аз. — Можем да измислим нещо...

— *Млъкни!* — кресна Джак.

Веднага млъкнах.

— Уморих се от бръщолевенето ти — продължи той. — И от протакането. От буксуването все на едно място. Вие, момчета, се прицелихте в целта, но не улучихте, така че е време да си платите за грешката. Ядосай ме още малко и нещата така ще загрубеят, че вместо по една мъртва знаменитост на ден ще стане така, че в модната колекция на „Прада“ за този сезон ще преобладават трупните чували. Разбра ли какво ти казвам, Майки? Повтарям: в полунощ ще бъде доставено още едно прочуто тяло. И няма да е на някоя лигня като ненужния кмет. Вече съм направил избора си. Ще ти се хареса. О, да, и още нещо: спрете веднага това пеене, *иначе ще избия всичките жени сред зложниците.*

78.

Тъй като се очертаваше поредното принудително и мъчително бездействие за нас, аз побързах да се възползвам от възможността и връчих на Нед Мейсън телефона за връзка с похитителите. След това се запътих към болницата, за да се видя с Мейв.

Щом влязох в стаята ѝ, забелязах някаква промяна. Бяха сменили чаршафите с нови, още свежи и корави от гладенето. На масичката до леглото имаше ваза с цветя, а жена ми бе с нова нощница. Всичко това беше приятно допълнение, но защо при вида му ме побиха студени тръпки?

Заварих Мейв будна — гледаше Си Ен Ен, които в момента излъчваха последния репортаж за обсадата на катедралата „Сейнт Патрик“. Къде останаха умилителните коледни сценки с бъдници и коледни елхи? Намерих дистанционното и побързах да изключа телевизора, преди да поема ръката ѝ в моята.

— Здравей — промълвих.

— Видях те на екрана — усмихна ми се Мейв. — Винаги изглеждаш толкова красив в този костюм. Кой ти го подбра? Шона ли?

— Криси — обясних ѝ аз.

— Криси — въздъхна жена ми. — Как е моята малка пакостница?

— Миналата нощ дойде в леглото, при мен — отвърнах аз. — Ох, Мейв, забравих колко много имам да ти разказвам. Искан ми се...

Жена ми вдигна ръка и притисна пръста си към устните ми.

— Зная — каза тя.

— Не биваше да съм толкова загрижен за глупавата ми работа. Искан ми се да...

Тя спря излиянията ми с поглед, в който се четеше такава болка.

— Моля те, не искай нищо повече — промълви тихо. — Това боли повече от рака. Още от първата ни среща зная колко си отдаден на работата си. Това бе една от причините да се омъжа за теб. Толкова се гордеех, като те гледах как говориш с репортерите. Мили боже, толкова си вдъхновен.

— А кой, мислиш, ме вдъхновява? — прекъснах я с овлажнели от напирещите сълзи очи.

— Не, само не върху тези хубави нови чаршафи. Почакай. Имам подарък за теб.

Преди Бъдни вечер ние винаги си разменяхме подаръци, обикновено към три следобед, след което сглобявахме някоя влакова композиция или друга сложна играчка.

— Нека аз първо — избързах аз и измъкнах лъскаво опакована кутия от торбата си, която бях извадил от багажника на колата си. — Позволи ми аз да я разопаковам.

Скъсах опаковката и показах на Мейв преносимия дивиди плейър в комплект с цяла купчина дивиди дискове, които бях подбрал специално за нея. Всичките бяха с добрите стари черно-бели филми, любимите на Мейв.

— И така повече няма да зяпаш само тази проклета кутия — сърдито магнах с ръка към телевизора. — Виж. Това е „Двойна застраховка“^[1]. Ще вмъкна контрабандно кесия от онези страхотни сандвичи с печено пиле от някое от заведенията на „Атомик Уингс“. Ще бъде като някога.

— Страхотно — усмихна се Мейв. — А сега е ред на моя подарък.

Измъкна изпод възглавницата си черна кадифена кутийка за бижута и ми я подаде. Отворих я. Вътре имаше обица. Семпла златна халка. Носех такава през осемдесетте, когато се вихреха „Гънс енд роузис“ и когато се запознахме с Мейв.

Започнах да се смея. После и двамата се заляхме от смях и това бе чудесно.

— Хайде, сложи си я. Сложи си я на ухото — подкани ме Мейв, която се смееше през сълзи.

Успях да наглася обицата в някогашния отвор на лявото си ухо. И като по чудо, макар и след цели две десетилетия, тя се намести съвсем точно.

— Е, как изглеждам сега? Готин пич съм, нали? — имитирах жаргона от края на осемдесетте.

— Като добре облечен пират — рече жена ми и избърса една щастлива сълза от окото си. Зарових лице в шията ѝ.

Отдръпнах се, защото усетих как Мейв застина. Потреперих, като видях стъкления поглед в очите ѝ. Дишането ѝ стана накъсано, сякаш не ѝ достигаше въздух. Хвърлих се към бутона за повикване на дежурната сестра и го натиснах пет или шест пъти.

— Разлях водата, дето я донесох от извора, мамо — чух да говори жена ми с ирландския си акцент, от който толкова усърдно се опитваше да се избави. — Изгубих агнетата, всички до едно.

Какво ставаше? О, Господи, не, Мейв! Не и днес, не и сега — никога!

Старшата сестра Сади Хитчинс се втурна в стаята. Светна с фенерчето си в очите на Мейв, сетне бръкна в джоба на престилката си за кутийката с успокоително лекарство.

— Тази сутрин лекарят ѝ увеличи дозата — обясни ми Сали. Докато старшата сестра опипваше челото ѝ, Мейв затвори очи. — Ще я следим по-внимателно, докато се приспособи. Майк, мога ли за малко да поговоря с теб?

[1] Филм на Били Уайлдър от 1944 г. Фатална блондинка убеждава застрахователния си агент да убие мъжа ѝ, но след като той и подписва застрахователна полица за двойна сума. — Б.пр. ↑

Целунах жена си по челото и последвах Сали в коридора. Старшата сестра ме погледна право в очите. Лош знак. Веднага си помислих за неочакваните промени в болничната стая на жена ми. Хубавите нови чаршафи. Свежите цветя. Май вече се бяха заели с подготовката по изпращането ѝ.

Не. *Не можеш да го приема.*

— Краят приближава, Майк — заговори тя. — Съжалявам. Толкова съжалявам.

— Колко ѝ остава? — промълвих аз, забил поглед в килима в коридора, но после събрах сили да вдигна очи към Сали.

— Седмица — едва чуто отрони сестрата. — Дори може би по-малко.

— Седмица? — повторих. Усещах, че звуча като разглезено дете. Но вината не бе на сестрата. Тази лейди бе ангел на милосърдието.

— Колкото и да ти се струва невъзможно, трябва да се подготвиш — добави Сали. — Не прочете ли книгата, която ти дадох?

Беше ми дала нашумялата книга на Елизабет Кюблер-Рос „За смъртта и умирането“. В нея се описваха етапите на смъртта: отричането, гневът, опитите за бунт, депресията, примиряването.

— Мисля, че съм заседнал в етапа на гнева — признах ѝ.

— Ще трябва да се измъкнеш от него, Майк — скастри ме старшата сестра. — Нека ти кажа нещо. В това място съм виждала няколко случая, които, срам ме е да го кажа, не ме разтърсиха много. Твоята жена не е от тях. Сега Мейв има най-много нужда от силата ти. Време е да се примириш. О, и още нещо, Майк: страхотна обица.

Затворих очи и усетих как лицето ми пламна от гняв и смущение, докато чувах отдалечаващите се стъпки на старшата сестра. Болката, която ме пронизваше, като че ли нямаше предели. Струваше ми се невероятно силна, сякаш всеки миг ще избухне в гърдите ми като бомбен взрив, който ще унищожи света, ще покоси всичко живо.

Но всичко изчезна, когато някой в съседната стая включи телевизора.

„Очевидно светът все още си е на мястото“ — помислих си, отворих очите си, изгарящи от сълзите, и закрачих към асансьора.

80.

Докато крачех към колата, се обадох у дома по мобилния си телефон. Случи се Джулия да вдигне слушалката отсреща.

— Как е мама? — попита дъщеря ми.

При разпитите в отдел „Убийства“ понякога ми се налагаше да лъжа, при това крайно убедително, само и само за да изтръгна нечие признание. В този момент се зарадвах, че притежавах такава солидна професионална практика.

— Изглежда чудесно, Джули — уверих я. — Каза ми да ти предам колко много ви обича вас, всичките. Особено теб. Гордее се с начина, по който се грижиш за сестрите си. Както и аз, между впрочем.

— А ти как си, тате? — зададе следващия си въпрос Джулия. Дали пак чух досадния пукот от статичното електричество, или долових зряла загриженост в гласа на моето бебче? Спомних си, че догодина ще постъпи в гимназията. Кога малкото ми момиче порасна толкова много, а аз дори не бях забелязал?

— Нали ме познаваш, Джулия — заговорих на мобилния си телефон. — Щом не съм изплашен, може да се каже, че съм много добре.

Джулия се засмя. За нея винаги имаше запазено място на първия ред за моята класическа комедия *Разкисванията на татко*.

— Помниш ли онзи път, когато всички се биеха и караха по целия път към Поконос, а ти ми каза: „Затвори очи и погледни през прозореца“? — попита дъщеря ми.

— Бих искал да мога да го забравя — засмях се. — Как са нещата в казармените бараки?

— Зад мен вече се подреди опашка от желаещи да поговорят с теб — осведоми ме тя.

Докато шофирах по студените улици на града, успях да поговоря за кратко с всяко от моите хлапета, да им припомня колко много ги обичаме двамата с майка им. Извиних им се, задето не сме присъствали на коледното представление в училището. И предишни години се е случвало да пропусна това събитие, когато съм бил зает с

някай по-тежък случай, но никога досега не сме отсъствали и двамата с Мейв.

А както винаги, хлапетата имаха проблеми. Криси подсмърчаше, когато пое телефона от Джулия. „Ох-ох! Сега пък какво?“, зачудих се аз.

— Какво има, скъпа? — започнах аз.

— Тате — проплака Криси, — Хилари Мартин ми каза, че Дядо Коледа нямало да дойде в нашия апартамент, защото нямаме камина. Искам Дядо Коледа да дойде при нас.

Усмихнах се с облекчение. За щастие Мейв и аз вече поне два пъти бяхме чували подобно оплакване и бяхме измислили решението на това затруднение.

— О, Криси — заговорих по телефона с престорено паникьосан тон. — Благодаря ти, че ми напомни. Когато Дядо Коледа пристигне в Ню Йорк, понеже много хора нямат камини в апартаментите си, той оставя шейната си на покрива на сградата и се спуска по пожарната стълба. А сега, Криси, ще ми направиш ли една голяма услуга? Става ли? Кажи на Мери Катрин да остави отключен прозореца в кухнята. Няма да забравиш, нали?

— Ще ѝ кажа — обеща ми задъхано Криси.

— Почакай за секунда. Почакай, Криси — казах аз и включих полицейската радиостанция. — О, да, ето! Току-що получих официалното съобщение от нашия полицейски хеликоптер. Дядо Коледа се приближава в момента към Ню Йорк. Бързо! Тичай в леглото, защото нали знаеш какво се случва, когато Дядо Коледа се появи, а още има будни деца?

— Ще ни отмине — рече Криси. — Дочуване, тате.

— Господин Бенет — долетя след секунди от мобилния ми телефон гласът на Мери Катрин.

— Здравей, Мери — поздравих я аз. — Къде е Шеймъс? Той би трябвало сега да те отменя за дежурството.

— И наистина ми помага. В момента държи фронта във всекидневната — чете на по-големите „Това се случи в нощта преди Коледа“.

Винаги аз четях тази приказка — винаги, но сега изпитах повече благодарност, отколкото тъга. Въпреки недостатъците си, дядо ми Шеймъс беше чудесен разказвач на приказки и щеше да направи

всичко, което бе по силите му, хлапетата да имат най-добрата възможна Коледа при тези ужасни обстоятелства. „Поне децата ми са в безопасност“, казах си. Те бяха заобиколени от ангели и светци. Искаше ми се да можех да кажа същото и за мен, ала професията, която си бях избрал, много по-често включваше участието на грешници. *При това на най-лошите.*

— Моля те, Мери. Гледай да си починеш малко — посъветвах я аз. — И ти благодаря много за това, че ме заместваш. Когато тази лудница с катедралата приключи, ще седнем и ще съставим по-разумно разписание.

— Радвам се, че мога да помогна. Имате чудесно семейство — додаде Мери Катрин. — Весела Коледа, Майк.

Докато го казваше, тъкмо минавах покрай окичения с гирлянди от цветя хотел „Плаза“. За миг ми се прииска да повярвам, че наистина е възможно. После там някъде в далечината по Пето авеню съзрях ярките светлини на обсадата, пронизващи черното небе.

— По-късно ще ти се обадя — казах и прекъснах връзката.

81.

В тъмната изповедалня Лора Уинстън лежеше сгърчена на пода, потна и трепереща. „Образът на най-изисканата жена от елита в световната мода — помисли си тя — отчаяно се нуждае от компютърна обработка, за да изглежда добре“.

През двадесетте часа, откакто се намираще тук, тя ту се свестяваше, ту отново изпадала в безсъзнание. Но откакто мъждукащата светлина се бе отдръпнала от цветните стъкла над нея — трябва да беше преди шест или може би седем часа, — тя беше будна, напълно реално изгаряща от треска и непоносима болка.

Наближаваше пладне, когато съзря неясното си отражение в полираната, но поочукана месингова пластина на вратата. Гримът ѝ бе съсипан от сълзите и потта, а меднорусата ѝ коса — оплескана от повърнатото. Отначало Лора си помисли, че наблюдава някаква религиозна картина — образ на пропаднал, умопобъркан демон, приличащ на скелет, победоносно съсечен от един ангел. Докато лежеше, неспособна да се отърси от ужасния образ, си припомни последните редове от поемата на Силвия Плат^[1] „Огледало“:

*В мен тя потъна като младо момиче
и пак в мен се издигна като старица,
търсеца себе си ден след ден,
плуваща към повърхността като подпухнала риба.*

Трябваше да я отвлекат, да преживее това страшно, историческо изпитание, за да осъзнае истината:

Тя беше стара жена.

Когато всичко това приключи — ако, разбира се, доживее дотогава, — ще се изчисти. Ще постъпи в клиника за рехабилитация.

„Дай ми още един, последен шанс, Господи!“ — светилото на световната мода се молеше за пръв път, откакто беше малко момиче.

Стори ѝ се, че нещо разкъса ушите ѝ, когато навън, съвсем близо до вратата на изповедалнята, отекна изстрел.

Чу писъците на хората. Под вратата проникна отвратителният мирис на сяра и се смеси с възкиселата миризма на повърнатото от нея.

Дъхът ѝ секна, когато чу приглушена ругатня и шум от влаченето на труп покрай вратата на изповедалнята.

Господ се бе смилил над нея. Бяха застреляли някой друг!

Лора почувства как сърцето ѝ започна диво да се блъска в гърдите.

Но кой бе той? Кой? Защо? Надяваше се да не е Юджиния, която бе толкова любезна с нея.

„Отвлечането ни всъщност не е заради парите, нали?“ — заключи Лора, онемяла от ужас. Щяха да ги избият един по един. Може би, за да платят за глупавите си, упадъчни грехове.

Времето ѝ изтичаше. „Аз съм следващата“, помисли си Лора с пресъхнали от страх устни.

[1] Една от най-силно въздействащите американски поетеси; родена през 1932 г. в Бостън. Самоубива се през 1963 г. — Б.пр. ↑

82.

За съжаление Юджиния Хъмфри вече бе виждала тела на мъртъвци. Първа бе баба й. Още помнеше силния гняв, който я бе обзел, когато бе видяла промененото лице на обичната си баба. Напоследък, покрай благотворителната си дейност, тя се бе нагледала на ужасяващи зверства по целия свят, които трябваше да привлекат вниманието на обществеността. И бе дала всичко от себе си, за да помогне на страдащите.

Но дори и незабравимите картини с окаяните обитатели на Екваториална Африка не я бяха подготвили за това, на което тя току-що бе станала свидетел, което се бе разиграло пред очите й.

„Уби го просто така — повтаряше си Юджиния. — Приблужи до скамейката и просто го простреля в главата“.

Защо? Как може едно човешко същество да причини това на друго?

Сега гледаше как похитителите влачат тялото по мраморния под. Какъв ужасен звук — все едно някой изтриваше кръв от стъкло с гумена чистачка. Двама похитители, по един от всяка страна, дърпаха след себе си увисналите като на парцалена кукла ръце, сякаш убиваха времето с някаква глупава игра.

На единия крак се поклащаше лъсната до блясък черна обувка. Потресаваща подробност. Отворените очи на клатушкащата се глава като че ли се вторачиха в Юджиния, когато трупът бе изтеглен в тънещия в сянка коридор покрай олтара.

Защо мен? Като че ли точно това се опитваха да я обвинят тези безжизнени очи, преди да се скрият от погледа й. *Защо мен, а не теб?*

„Защо точно него?“, помисли си Юджиния и чак тогава се разрида неудържимо. Знаеше, че отсега нататък никога повече нямаше да бъде същата.

83.

Щом преминах през пропускателния пункт, усетих как остра болка прониза сърцето ми. Видях Оукли и още двама командоси от Отряда за бързо реагиране да притичват като обезумели през Пето авеню към стъпалата пред катедралата. „Това може да означава само едно“ — казах си и се втурнах напред, пламнал от гняв, за да ги настигна.

Погледнах часовника си. Какво, по дяволите, ставаше тук? Джак бе казал полунощ. *А сега бе едва десет и половина.*

Вече бях стигнал до линейките пред Рокфелеровия център, когато се появиа Дейв Оукли и двамата му спътници, понесли труп на мъж в официален костюм. Не можах да видя лицето, понеже медиците се надвесиха над жертвата върху носилката в отчаяни опити за животоспасяващ сърдечен масаж. Кой, по дяволите, бе той? Кого бяха убили сега? И защо преди обявения от тях час?

Само след миг лекарите и сестрите от екипа за спешна помощ прекратиха усилията си. Една от тях се извърна със сълзи в очите. Кислородната маска се изхлузи от пръстите ѝ и падна на тротоара. Тя се отпусна върху канализационната решетка до бордюра, а светкавиците на фоторепортерите от новинарските емисии, струпани до кордона, засвяткаха в бесен ритъм, хвърляйки зловещи отблясъци върху прозорците на извисяващите се наоколо сгради, нахлувайки безцеремонно в скръбта ѝ.

Усетих как сърцето ми се смрази, когато най-последно видях кой бе той — последната жертва на убийците. Припомних си и другите случаи, когато бях преживял подобен шок: с Джон Белуши^[1], Джон Ленън, Ривър Феникс^[2].

Джон Руни, звездата на кинокомедиите, лежеше проснат върху носилката с широко разтворени очи и уста.

Сякаш ме прониза електрически ток.

Още една безсмислено пожертвана личност само заради шоуто.

Извърнах се назад към тълпата и журналистите, трескаво напирани да видят колкото е възможно повече от ставащото зад

барикадите. И аз едва не се строполих край бордюра до скърбящата жена от спешната помощ.

Как, по дяволите, можехме да се справим с подобно зло?

Спомних си как моите хлапета боготворяха Руни. Може би тъкмо в момента гледаха дивидито му с ролята на *Рудолф*, което бе заснел миналата Коледа.

„Кой ще бъде следващият? — замислих се аз. — Юджиния? Чарли Конлан? Тод Сноу?“

Руни имаше милиони фенове, повечето от тях деца. Като толкова ярка звезда бе станал част от духа на страната и света, а тези копелета току-що го бяха изтрили от лицето на земята, а заедно с него и всички топли чувства, които той умееше да внушава по такъв вълшебен начин.

Отново погледнах назад, към катедралата, после се извърнах към струпаните наоколо тълпи, към сателитните антени на новинарските микробуси.

За пръв път ми се прииска да се махна оттук. Да извадя мобилния си телефон от калъфа на колана и просто да си тръгна. Да се кача на метрото. Да легна в болничното легло на Мейв и да държа ръката ѝ. Тя винаги бе успявала да ме успокои.

— Боже мой! — избухна Дейв Оукли. — Как, по дяволите, ще съобщим за това? Първо бомбата с кмета. А сега позволихме бедният Джон Руни да бъде убит?

И тогава ми просветна.

Това беше.

Това бе цялата работа.

Внезапно проумях защо похитителите избиваха нашите знаменитости, един по един, и то по такъв жесток начин.

Те искаха всичко да се развива бавно, много бавно. По този начин щяха се струпат по-многобройни тълпи. Тогава медиите, заедно с останалия свят, който следеше развоя на събитията по домовете си, щяха да се обединят и да настояват да се сложи край на целия този ужас. Но натискът не беше върху тях, осъзнах аз.

А върху нас.

Някой най-после го бе постигнал. Някой бе планирал и осъществил най-лошия кошмар за пазителите на реда. С напредването на времето и увеличаването на броя на труповете ние щяхме да изглеждаме все по-зле в представите на обществото. Това правеше

невъзможно всяко решение за щурмуване на катедралата. И ако се издънехме и всичко хвъркнеше във въздуха, хората нямаше да обвиняват похитителите, а нас.

Изчаках телефонът за връзка с похитителите да звънне няколко пъти, преди да отговоря.

— Здравей. Джак е — заговори той и наистина звучеше ликуващо. — Хай-Джак^[3]. Схвана ли? Е, разбира се, не е толкова смешно като някоя шега на Руни, но си мисля, че дните му на сцената приключиха. Времето напредва, Майк. Повече никакви извинения. Никакви протакания. Ако всички пари не бъдат в сметката ми до утре, в девет сутринта, под добрата стара елха ще има толкова мъртъвци, все богати и прочути, че Дядо Коледа ще трябва да остави всичките подаръци в камината.

[1] Американски комедиен актьор и сценарист, 1949–1982 г., умрял от свръхдоза. — Б.пр. ↑

[2] Американски актьор, певец, китарист и композитор, 1970–1993 г., известен у нас от филма „Индиана Джоунс и последният кръстоносен поход“, също умрял от свръхдоза. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи: *Hi. Jack* — Здравей, Джак; *hijacker* — похитител. — Б.пр. ↑

84.

Наближаваше два след полунощ, когато бавно и мъчително вдигнах глава от клавиатурата на лаптопа, която бях използвал вместо възглавница. Усетих обичата, която Мейв ми подари. Освен това за пръв път от часове насам активността в импровизирания ни щаб в Рокфелеровия център бе замряла.

Работата ни тук вече бе на привършване. Трябваше да приложим всички хватки — благородни лъжи, убеждаване, молби и пазарлъци, — но успяхме да съберем шестдесет и девет от поисканите седемдесет и три милиона долара.

Екипът на „Делта форс“ пристигна към полунощ и веднага се залови с координирането на действията си с тактическите екипи на ФБР и нюйоркската полиция. Опитваха се да открият някаква пролука, някаква слабост в отбраната на похитителите, някой полезен детайл, останал незабелязан досега. Чух дори, че в една армейска база в Уорчестър на бърза ръка изградиха макет на катедралата, за да подпомогнат командосите при съставянето на плана за проникване в нея.

Когато бях хлапе, дори само мисълта да видя войници да патрулират из улиците на Ню Йорк ми се виждаше смешна — нещо като сцена от лош фантастичен филм. Но след като се нагледахме на мъже във военни униформи около периметъра на „Кота Нула“ и следяхме как изстребителите Ф-14 летяха с бръснещ полет над небостъргачите на Централен Манхатън като въздушно прикритие след атентатите на 11 септември, подобни гледки пак не ми изглеждаха реални, *макар да бяха точно такива.*

Изправих се, когато видях един армейски генерал да минава край бюрото ми. „Несправедливо е за втори път през живота си да видя как войнишки обувки тъпчат земята на Ню Йорк Сити“ — помислих си, докато наблюдавах как един офицер, придружен от адютантите си, нахълтва в нашия команден център.

— Защо не си починеш малко, Майк? — попита ме Пол Мартели с прозявка. Току-що се бе върнал от фургона, където бе поспал за

кратко. — Тук няма да се случи нищо, поне в следващите няколко часа.
— Наближаваме края на тази история — казах му аз. — Не искам да отсъствам точно когато ще бъде най-необходим.

Мартели ме потупа по рамото.

— Слушай, Майк — заговори той с приглушен тон, — всички ние знаем за жена ти, за ситуацията в твоето семейство. Дори не си представям на какъв стрес си подложен в момента. Ще те извикаме, ако има някакво развитие. А сега се махай оттук. Върви при семейство си. Двамата с Мейсън ще те прикриваме.

Не се наложи Пол Мартели да повтори поканата си. И без това усещах, че с преговорите е свършено — *те победиха*. Разбира се, предстоеше ни още да се пазарим по условията за освобождаването на заложниците и за транспорта, с който да се измъкнат похитителите до желаното от тях безопасно място. Но това можеше да почака.

Когато влязох в стаята ѝ, Мейв спеше. Нямах намерение да я будя. На масата до леглото ѝ Джими Стюарт неохотно поемаше цигара от Потър^[1] на екрана на портативния дивиди плейър. Изключих го.

Стоях там и се вирах в скъпата си, сладка жена, съкровището на живота ми.

Усмигнах се, като си спомних първата ни среща. Тъкмо посягах с пръст към входния звънец на апартамента ѝ, когато вратата рязко се разтвори и тя се хвърли да ме целува. Мярнах блясъка в медно кафявите ѝ очи, лъхна ме сладко пикантният дъх на парфюма ѝ, а меките ѝ устни се впиха в моите.

— Помислих си, че така ще си спестим неудобството — рече ми тя със сияйна усмивка, докато аз се олюлявах леко на прага ѝ, мънкайки нещо смутено.

— Сладка Мейв — прошепнах сега от края на леглото ѝ. — На този свят никога не е имало по-щастлив мъж от мен. Обичам те толкова много, кралице моя. — Докоснах с пръст устните си, а после и нейните.

След броени минути отново кръстосвах улиците на града. По брулените от зимния вятър тротоари нямаше жива душа. Предположих, че и бездомниците са се приютили някъде за Коледа.

Надникнах във всяка една от стаите на децата. В главите им вероятно се въртяха видения от плейстейшъните, екскбоксовете и какви ли не още геймърски конзоли, вместо захарен памук и други коледни

лакомства, но поне се бяха сгушили уютно в леглата си, както се искаше от тях. Шеймъс похъркваше здравата върху фотьойла в спалнята ми, но дори и това не можеше да отърси полепналите по бузите му трохи от коледния кейк. Моето единадесето дете. Загърнах го с едно одеяло и угасих лампата.

Ала най-силният шок ме сполетя, когато се озовах във всекидневната. Не само че там се извисяваше внушителна коледна елха, но и беше украсена за празника. Подаръците за децата, извадени от скривалището в дъното на гардероба ми, бяха умело опаковани и подредени в десет спретнати купчини под елхата.

Върху дистанционното за дивиди плейъра имаше бележка с надпис „ВКЛЮЧИ ГО. ЧЕСТИТА КОЛЕДА! МЕРИ КАТРИН“.

Спазих инструкцията. Видеозаписът показва Криси, облечена като ангел, тържествено пристъпваща по пътеката в гимнастическия салон на училището „В името божие“. Постепенно фигурката ѝ запълни целия екран.

Отново се просълзих, но този път не от гняв. Каква страхотна работа бяха свършили Мери Катрин и Шеймъс. Какво можеше да бъде по-красиво от това?

„А какво ще кажеш за това и Мейв да е тук сега, здрава и щастлива до теб?“, нашепна ми един глас в мен.

Но точно в момента няха сили да слушам подобни вътрешни гласове. Скоро всичко щеше да свърши. Изтрих очите си, за да видя по-ясно как моите момчета, предрешени като пастири, пристъпват бавно от дъното на салона към сцената. *Бог да пази семейство Бенет!*

[1] Герой от филма „Този прекрасен живот“ на Франк Капра, заснет през 1946 г. Главната роля — на Джордж Бейли — се изпълнява от звездата на Холивуд Джими Стюарт. — Б.пр. ↑

85.

Не зная какво ми хареса повече, когато се събудих рано сутринта на Коледа. Дали несравнимо чудесното ухание на кафе и бекон, лъхащо откъм отворената врата на спалнята ми, или едва приглушеното кискане, долитащо от другата страна на леглото ми.

— О, не — простенах аз, като се надигнах, когато кикотенето стана съвсем шумно. — Всичките ми деца спят непробудно, а в стаята ми са нахлули ирландски призраци!

Последва оглушителен взрив от смях, а Криси, Шона и Трент ме повалиха обратно върху възглавницата ми.

— Не са призраци — задъхано се провикна Трент и заподскача като кенгуру досами главата ми. — Коледа е!

Сграбчили по една от ръцете ми, Криси и Шона ме изправиха на крака и ме помъкнаха към всекидневната, толкова приятно ухаеща на борови клонки.

„Това е най-прекрасният коледен подарък“ — помислих си, докато гледах двете си малки дъщери. Дори прочутият художник Норман Рокуел^[1] не би могъл да нарисува по-красива картина. Светлините от коледната елха хвърляха меки отблясъци по двете задъхани малки момиченца с широко разтворени очи в този най-специален от всички дни в годината.

— Ти се оказа прав, тате! — провикна се Криси, като ме пусна и запляска с ръце над главата си. — Оставих кухненския прозорец отключен и Дядо Коледа донесе подаръците!

Видях как Трент раздруса някаква кутия.

— Какво ще кажете вие, по-малките, да събудите по-големите? — предложих му аз. — А после може да отворим подаръците си заедно, става ли?

Трите малки комети излетяха от стаята едновременно със скоростта на ракета. Аз пък се насочих към кухнята, следвайки чудесната миризма. Заварих вътре Мери Катрин, която ме посрещна с усмивка, докато изливаше тесто за палачинки в тигана.

— Честита Коледа — поздрави ме тя. — Искаш ли пържените яйца върху палачинка, или да ги сервирам отделно?

— Както ти е най-лесно — едва успях да продумам, изумен от откритието, че закуска едновременно с пържени яйца и палачинки не е само красив сън. — Не зная как някога ще ти се отблагодаря за всичко, което правиш за семейството ми. За елхата, за това, че си била с децата на коледното представление в училището, за опаковката на подаръците. Хм, започвам да вярвам в Дядо Коледа. Сигурна ли си, че на път от Типерари дотук не си минала и през Северния полюс?

— Моля те, не заслужавам толкова похвали — смигна ми Мери Катрин. — Отец Шеймъс свърши повечето работа. Почакай, чувам децата. Вземи този поднос. Наляла съм горещ шоколад, а твоето кафе е на кухненския плот.

Подчиних се и се запътих към всекидневната. Очаквах всички да се нахвърлят да разкъсват лъскавите опаковки на подаръците като вълци върху агне, обаче ги заварих да стоят там неподвижни. Сега пък какво не е наред?

— Не е трябвало да ме чакате, деца — подканих ги аз. — Честита Коледа. Хайде да разкъсаме тези хартии!

— Виж какво, татко — започна Брайън. — Ние проведохме съвещание и...

— Това, което Брайън се опитва да ти каже — прекъсна го Джулия, — е, че решихме да не отваряме подаръците си, докато не видим мама. Знаем, че трябва да ходиш на работа, но с радост ще те изчакаме да си дойдеш, за да отидем всички заедно при мама.

Пристъпих напред и се опитах да прегърна всички наведнъж.

— Печелите — кимнах аз и затворих очи, изправен в средата на групата. — Вие сте най-добрите деца, които някога са живели на този свят.

След като изядох яйцата с палачинките, се пъгнах неохотно под душа, след което се преоблякох. Последното, което видях, докато вървах към входната врата, беше Мери Катрин, която включваше зарядното устройство към видеокамерата. Не можех да си представя как изобщо някога щях да се отплатя на това момиче.

Едва не повалих Шеймъс на пода, когато тъкмо се показва от асансьора на връщане от дома си, където бе отишъл да си вземе душ и да се преоблече. Беше облечен изцяло в черно с плътно прилепнала

към врата му якичка, задължителна за всички католически свещеници. Дяволите да го вземат, но наистина изглеждаше много благопристоен, набожен и красив.

— Честита Коледа — поздрави ме и той. — Пак на работа, а? Това е чудесно. Подходяща работа си си намерил. Много благоприятства семейния живот, тъй си е.

— О, да, тъй, тъй си е — отвърнах аз в тон с грубоватото ирландско наречие на дядо ми.

Как ли не! Сякаш изгарях от желание да ходя на работа. Едва не се разсмях, след като си поех дълбоко дъх. Че то какъв празник щеше да бъде, ако моят дядо не се заяде за нещо.

— Хей, благодаря ти за всичко, което си направил за хлапетата, заядлив стар прилеп такъв — подразних го аз с усмивка и влязох в асансьора. — Макар че има още какво да се желае — додадох в стила на Скрудж, непоносимия персонаж на Дикенс.

[1] Норман Пърсивал Рокуел (1894–1978 г.) — американски художник и илюстратор, известен с кориците си за списания и рисунките си, изобразяващи както празнични сцени, така и сцени от ежедневието на американците. — Б.пр. ↑

Юджиния Хъмфри се събуди на коравата дървена скамейка в тънещата в полумрак катедрала. Изправи се и потри ръце в опит да се постопли. Огледа се и въздъхна разочаровано, докато погледът ѝ се плъзгаше по каменните стени и украсите по тях, които вече ѝ бяха до болка познати. Накрая извърна глава към обредните свещи, които през последните четиридесет и осем часа ѝ внушаваха спокойствие и усещане за мир и надежда.

Веднага забеляза, че редовете от златистите светлилки ги нямаше. Всички пламъчета бяха угаснали.

И преди ѝ се бе случвало да прекара зле някоя Коледа, припомни си жената, като отново притвори очи. Но това тук беше много по-лошо, отколкото да ти подарят ненужна вещ.

Макар да знаеше, че ще е болезнено, не можеше да не мисли за това какво щеше да прави в този миг, ако си беше у дома.

Съвсем ясно си представи как съпругът ѝ Мичъл влиза в спалнята в уютния им и изискан мансарден апартамент над Уилшир авеню, понесъл отрупан поднос със закуска само за тях двамата. Заради празника готвачът и диетологът ѝ щяха да имат почивен ден, затова на дневен ред беше диетата на Мич. Палачинки със сладко от боровинки, сочни наденички, печени на дървени въглища — и то специално с дървесини от ябълково дърво, — напръскан с американски орех бекон, високи кани с кафе „Кона“ от Хаваите. След обилното хапване щяха да пристъпят към *размяната* на коледните подаръци. Понеже разполагаха с неограничени ресурси, с течение на годините, дори и най-скъпите подаръци като диаманти и нови коли — колкото и трудно бе да се повярва, — бяха започнали да им доскучават.

Накрая тя и Мичъл си измислиха нова стратегия, която се оказва много забавна и полезна и за двамата. На всеки от тях се позволяваше да похарчи по сто долара, като идеята бе да се купи най-красивият или най-специалният подарък, който можеше да се открие по магазините.

Това ги подтикваше към простота. Връщаше ги към най-важното и изначалното. Освен туй им беше забавно.

Веднъж за поредната Коледа той я изненада с дузина прекрасни червени рози. Резултатът беше, че това я накара наистина да се вгледа в цветята. Да усети аромата им, да оцени богатството на багрите, елегантната им и преходна красота, да се наслади на тях по начин, какъвто не помнеше, откакто бе получила първия си букет.

Тази година тя беше купила часовник за двадесет и един долара. Откри го в една дрогерия по време на поредния си забързан тур, посветен на предколедното пазаруване. Беше в ретро стил. Със съвсем прост, чисто бял циферблат и най-обикновени черни цифри за часовете. Стори й се, че въпреки семплия си вид, той по някакъв начин символизираше вечността. Като онзи часовник, който бог би носил, ако въобще се нуждаеше от измерване на времето. Струваше й се, че онагледяваше колко бе скъпоценно времето, животът, любовта с някой като нейния Мичъл, при това по доста скромен, ненатрапващ се начин. Юджиния отвори очи, когато Малкия Джон се надвеси над нея.

— Хей, Юджиния, пак извади късмет. Дядо Коледа ти донесе тази година един чийзбургер — каза й той, като метна в скута й нещо, увито в омазнена хартия.

Може би останалите похитители вършеха всичко това само заради парите от откупа, но този кучи син, помисли си Юджиния, докато гледаше гневно в гърба му, го правеше и заради насладата от причиняването на болка на околните. Тъкмо той най-хладнокръвно бе застрелял Джон Руни.

В нея се надигна задушаваш пристъп на отчаяние, заплашващ изцяло да я завладее.

Кого се опитваше да излъже? И как, за бога, щеше да издържи дори още час? Или дори една минута?

Отмести „коледната си закуска“ на скамейката до себе си и се опита отново да се посвети на йогийските упражнения, за да се успокои, да повдигне духа си. Но още при първото издишване от гърлото й се изтръгна глухо ръмжене.

„Не!“, помисли си телевизионната водеща, докато се оглеждаше за похитителите с неприкрита омраза в погледа. Стига вече с това проклето примирение, с тази търпимост към тях. Време бе да им покаже яда си.

Но нима по целия свят нямаше безброй хора, които постоянно изпитваха същото? Странната мисъл я споходи неочаквано. Студенина,

гняв, отчаяние, желание за толкова много неща. Толкова много в света страдаха ежедневно далеч по-силно от нея. Коя бе тя, че да се оплаква?

Макар да бе знаменитост, тя също беше човек като всички останали! Човек, който нямаше намерение повече да търпи това издевателство!

Нямаше смисъл да говори с тези зли копелета. Юджиния вече го бе разбрала. Нямаше начин всичко това да се разреши по мирен път. Тя се изправи, докато стискаше и отпускате юмруците си. Накрая реши, че ако ѝ се отдаде възможност, ще се бори докрай за живота си.

Седнал от другата страна на централната пътека срещу Юджиния, Чарли Конлан погледна часовника си. Изглежда напрегнато и мършавия похитител, патрулиращ наоколо — онзи, който харесваше Мерседес Фриър.

Конлан се извърна и видя още един самотен похитител, облегнат на парапета в задната част на катедралата. Наблюдаваше го, докато негодникът отпусна пистолета в скута си и измъкна нещо от джоба на расото си. Беше украсен с диаманти мобилен телефон, който мъжът бе задигнал от една от пленените знаменитости. Дали ще позвъни някому? На кого ли се обаждаше тъкмо сега?

„Не“, досети се Конлан, като видя как мъжът се взря в екранчето и започна да натиска бутоните с палци. Явно играеше на някаква видеоигра.

Чарли Конлан се изкашля три пъти. Това бе неговият сигнал. Тод Сноу от задната скамейка се повдигна и го стрелна въпросително. Конлан кимна, докато в същия момент Мерседес Фриър, седнала на другия край на една от средните скамейки, леко подръпна расото на минаващия покрай нея.

Да започваме.

Щом мъжът се извърна към Мерседес, Сноу се преметна през предната скамейка, сетне прекрачи безшумно ниския парапет и изчезна под перваза пред олтара.

Конлан извърна глава, за да провери дали дежурещият отзад е забелязал нещо. Не, продължаваше да натиска бутоните на телефона.

Конлан чуваше как Мерседес Фриър си бърби с другия негодник.

— Нещо ме е прихванало — изсъска тя. — Хайде, ти и аз, само ние двамата. Сериозно говоря. Дай ми поне една целувка.

Мъжът шумно преглътна. Огледа се назад към партньора си, после се наведе и започна да целува с език поп звездата през скиорската маска. Ръцете му зашариха по бюста ѝ.

— Не, не тук, пред всички! — задъхано му зашепна Мерседес. — Зад олтара.

Похитителят изви глава и отново присви очи към партньора.

— Какво? Не струвам ли? — обидено зашепна Мерседес. Плъзна пръсти надолу под расото на похитителя. Спря ги точно върху чатала му. — Повярвай ми. Струвам, и то много.

— Зад олтара? — едва чуто изрече похитителят. — Та ти си помръсна, дори и от видеоклиповете си. Добре, да вървим.

Конлан облекчено въздъхна, щом Мерседес се надигна от скамейката. Готово. Това се искаше.

Сега, според плана им, Тод Сноу трябваше да зашемети с един удар похитителя зад олтара, а Конлан да се нахвърли върху партньора му, останал до парапета. Така щяха да се сдобият с два пистолета и може би щяха да имат шанс да се измъкнат живи от катедралата.

Чарли Конлан избърса потта от дланите си. Осъзнаваше колко рискован бе този ход. Но или щеше да се бори, или щеше да чака да бъде застрелян от упор като Руни.

Отново поглед назад към олтара. Мерседес и мъжът се бяха лепнали един за друг, докато бързаха нагоре по стъпалата.

Сега.

Конлан се надигна от скамейката. Внезапно отекна неочаквана експлозия. Нещо като стоманен юмрук го блъсна в гърба.

Последва още една експлозия и един железен удар се стовари върху брадичката му. Без да проумява как се случи всичко, той се строполи по гръб, вцепенен и кървящ, отчаяно опитващ се да не загуби съзнание.

Чу как Тод Сноу изкрещя. Той се бе втурнал към втория похитител, онзи с дългнестата фигура, когато други трима се появиха пред него изневиделица. Те стреляха в него — с гумени куршуми!

Конлан гледаше ужасен как куотърбекът падна. Откъм голямата зала на катедралата притича Малкия Джон и се изправи пред Сноу.

— Мислеше, че можеш да ни пребориш? *Ти ли бе, старчок?* — извика Малкия Джон и отпусна тежкия си ботуш върху гърдите на проснатия на пода Тод Сноу.

После бавно, почти церемониално, протегна ръка и взе от един от колегите си пистолета, зареден с гумени куршуми. Прицели се точно между очите на спортиста. После май размисли. Вместо това опря дулото до дясната ръка на Тод Сноу — ръката, с която хвърляше топката. Настъпи китката му, за да не помръдне.

— Блокаж! — провикна се Малкия Джон, имитирайки гласа на рефера. — Девет метра. Първи удар. И след него завинаги ще те върна в защитната линия.

Шумът от изстрела бе заглушен от вика на Тед Сноу.

Конлан погледна към Мерседес Фриър, която се насочи право към Малкия Джон. Какво, по дяволите, си бе наумила тази жена?

Видя как ѝ дадоха мобилен телефон. После и цигара. Разбра какво става чак когато Малкия Джон кавалерски ѝ запали цигарата.

— Ти ни предаде — изграчи Конлан. — Побъркана малка кучка!

Мерседес извъртя очи към Конлан.

— Честита Коледа, мамо — чу я Конлан да казва по мобилния си телефон, докато вцепенението започна да напуска лицето му. — Престани да плачеш. Всичко е наред. Тези момчета не са толкова лоши. Те ще ме пуснат, не се тревожи за мен. Едно от нещата, на които си научила дъщеря си, е как да се грижи за себе си.

По улиците почти нямаше движение, защото бе сутринта на Коледа, така че успях да стигна до катедралата „Сейнт Патрик“ за рекордно кратко време. Дори пешеходците и репортерите бяха значително оредели, но аз не можех да се отърся от предчувствието, че след като приключат с отварянето на подаръците си, отново ще се завърнат в очакването на поредната кървава сцена.

Тъкмо прекосявах площада пред номер 630 на Пето авеню, когато един Дядо Коледа в червен костюм мина покрай мен с поднос с кафе и провесен на ремък през гърба автомат. Всъщност беше не кой да е друг, а самият Стив Рено.

— Къде ще отнесеш тези подаръци, Дядо Коледа? Във Фалуджа ли? — попитах го.

— Просто се опитвам по някакъв начин да поддържам духа на момчетата, Майк — отговори ми Рено през пищната си брада от памук.

— Е, тогава твоята работа е по-тежка от моята — кимнах съчувствено.

Пол Мартели едва не се блъсна в мен, когато излязох от асансьора на етаж, запазен за командния център.

— Успяхме, Майк — съобщи ми той. — Преди минути получихме последните вноски. Вече разполагаме с цялата сума. Парите са готови за изпращане.

— Има ли някакъв шанс да ги проследим? — заинтересувах се аз. Мартели сви рамене.

— Знаем само, че трябва да бъдат внесени по сметка на Кайманите. Разбира се, после веднага ще ги прехвърлят по електронен път, а след това някъде другаде. Накрая евентуално можем да приложим значителен натиск по политическите канали, за да получим информация от банката на Каймановите острови къде са изпратили парите, но дотогава те вече ще са прехвърлени в някоя друга кодирана сметка в швейцарска банка или дявол знае къде. Момчетата от финансовите престъпни кръгове, онези, дето ги наричат „белите

якички“, ще се погрижат за това. Ако въобще успеем да проследим пътя на парите, ще ни е необходимо доста време.

„Е, поне сме събрали сумата“ — казах си аз. И това бе нещо.

Обърнах се, когато командирът Уил Матюс излезе от заседателната зала. Потрепнах, като видях небръснатото му лице и зачервените му очи. По всичко си личеше, че като подарък за Коледа май е получил само ядове.

— Готови ли сме да продължим? — обърна се Уил Матюс към Нед Мейсън. Той се изправи, затули с длан микрофона към телефона и обясни:

— Банките чакат последната ти дума. — Мейсън също имаше вид на човек, който с нетърпение очаква всичко това да приключи. Не ни беше от голяма полза, но поне се навърташе наоколо като наблюдател.

Уил Матюс свали шапката си и впи нокти в нея, преди да поеме телефона.

— Говори Уил Матюс, директорът на нюйоркската полиция. Дяволски ми е неприятно да ви го кажа. Изпратете парите.

Последвах шефа си обратно в заседателната зала и останах до него, докато той мълчаливо съзерцаваше катедралата.

Най-после се обърна към мен.

— Обади се по телефона още веднъж на онези копелета, Майк. Кажи им, че ще получат проклетите си пари. Да пуснат онези нещастници да си вървят по домовете.

— Как, според теб, ще се опитат да се измъкнат? — попитах го накрая аз.

— Предстои ни да видим, Бенет — отвърна Уил Матюс, вперил злобен поглед през Петото авеню. — Напрежението ме съсипва.

89.

Върнах се отново при бюрото на сержанта по комуникациите във външния офис. Той беше нашият водещ технически специалист още от началото на обсадата. Погледна ме въпросително.

— Какво става, Майк? Какво искаш сега?

— Можеш ли да ме свържеш с онези в катедралата? — попитах го.

Сержантът примигна няколко пъти, сетне кимна. Веднага се изправи, отмени книгата от бюрото си и вдигна капака на лаптопа.

— Изчакай само минута — рече ми той.

— Здравсти — обади се Джак почти веднага, след като сержантът ми подаде телефона.

— Парите са изпратени.

— Всички ли? — усъмни се Джак.

— Всички. Получи това, което искаше.

— Нека първо да проверя — скептично отбеляза той.

Чух как близо до него някой почука по клавишите. Проверяваха банковата си сметка отвътре, от катедралата. Не беше ли Интернет най-великото изобретение на този свят?

— Майки, момчето ми! Какъв прекрасен подарък! — провикна се Джак, но чак след като изтече около минута. — Направо ще се пръсна от коледна радост!

— Ние изпълнихме нашата част от сделката — отвърнах, подминавайки поредния му изблик на плоско остроумие. — Направихме точно това, което искаше. Сега е твой ред да изпълниш своята част. Време е да пуснеш заложниците.

— Всяко нещо с времето си, Майк — спокойно ми обясни Джак. — Заложниците ще бъдат освободени и всичко с тях ще бъде наред, само че това ще стане според нашето разписание. Какъв ще е смисълът да бъдат застреляни като кучета след толкова добре свършената работа? Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? Ето какво ще ни е необходимо. Имаш ли писалка?

— Кажи ми — рекох аз.

— Добре. Ето как ще стане. Искам след двадесет минути пред входа на катедралата откъм Пето авеню да бъдат паркирани единадесет седана, напълно еднакви, с черни стъкла, заредени с гориво и готови за шофиране. Вратите им да бъдат оставени отворени, а двигателите — включени. Да бъде очистено цялото Пето авеню до Сто тридесет и осма улица, а пък Петдесет и седма улица да бъде очистена от едната до другата река^[1]. Излишно е да споменавам, че всяко усилие да ни спрете и да ни арестувате ще доведе само до масови убийства. Но ако всичките ни искания бъдат удовлетворени, останалите заложници ще бъдат освободени невредими.

— Нещо друго? — попитах.

— Не, това е всичко — потвърди Джак. — *Ариведерчи, Майки.* Беше удоволствие да се работи с теб.

Направо не можах да повярвам, когато чух сигнала свободно в ухото си. Това ли беше всичко?

Всичко, което искаха от нас, се свеждаше само до единадесет автомобила? И къде си мислеха да избягат с тях? В Мексико ли?

Чух зад гърба си шефът на полицията в града да говори оживено по радиостанцията си. Първо предаде заповедите си към тактическите подразделения да очистят Пето авеню и Петдесет и седма улица, но в същото време да блокират всички странични улици, пресичащи се с тях. После взе втора радиостанция и нареди на снайперистите, залегнали по покривите на околните сгради, да бъдат готови за стрелба.

— Като излязат, ще ги очистим — заяви той. — Всеки, който има добра видимост и ги вземе на прицел, има от мен разрешение да стреля.

— Прието — долетя отговорът на един командос от екипа на „Делта форс“.

— О, да не забравя. Искам всичките единадесет седана да бъдат снабдени с джиписес^[2] — добави Уил Матюс към един от неговите капитани.

— Бенет — обърна се към мен Уил Матюс, — иди на покрива и се качи на хеликоптера, в случай че се наложи да ги преследваме.

Тъй като никога не съм бил любител на височините, не останах особено зарадван от новата задача, но кимнах в знак на потвърждение.

Докато крачех към асансьора, не спирах да се питам как похитителите планират да направят първите си пет крачки пред катедралата, без да се стигне до масово кръвопролитие. Оставайки все така в недоумение, натиснах бутона за най-горния етаж.

Със сигурност щяхме да разберем. При това съвсем скоро.

[1] Имат се предвид реките Ийст Ривър и Хъдсън Ривър. — Б.пр.

↑

[2] GPS, съкратено от *Global Positioning System*, или система за всеобщо позициониране. Проследява текущите координати на човек, кола, куфар, компютър и др. — Б.пр. ↑

90.

За мен е истинско изпитание да се кача в хеликоптер, който е *на земята*, да не говорим за такъв, кацнал на площадката на петдесетия етаж. Ако времето не ме притискаше, щях да пропълзя на четири крака до отворените врати.

Пилотът или бе забелязал позеленялото ми лице, или пък беше някакъв закоравял садист, защото още в секундата, в която започнах да затягам колана около кръста си, хеликоптерът се стрелна надолу от сградата, след което стремглаво продължи да пада. Усетих се като в асансьор със скъсани въжета.

Пилотът намали скоростта и хеликоптерът увисна на сто и двадесет метра над пресечката на Пето авеню и Петдесета улица. Докато се поздравявах, че успях да се удържа и да не повърна, за пръв път можах да разгледам цялата катедрала, при това от високо.

Беше наистина красива сграда със своите кули и орнаменти, деликатни и сложни като украшенията по сватбените торти. Това бе още по-поразително, като се има предвид, че всичко бе изсечено от камък. И вместо да се свива като джудже сред административните, надменно извисяващи се, изцяло остъклени монолити на Централен Манхатън, катедралата сякаш ги засрамваше с изяществото си и доказваше, че не на нея, а именно на тях не им бе мястото тук.

Докато се вглеждах надолу, единадесет черни автомобили, всички шевролет седани, бавно се приближиха от север. Спряха пред катедралата „Сейнт Патрик“ и шофьорите им, униформени полицаи, изскочиха от тях, като оставиха вратите на колите широко разтворени.

Полицейски автомобили бяха паркирани по всички кръстовища на Пето авеню чак до хоризонта в южната посока. Аварийните им лампи мигаха ослепително, докато блокираха страничните улици от двете страни на Пето авеню.

Незабравима сцена.

— Вратите! — провикна се някой по канала с полицейската честота, отчаяно опитващ се да надвика пукота от статичното електричество.

Там долу високите предни порти на църквата започнаха бавно да се разтварят.

Навън се показа една човешка фигура с дълго от главата до петите кафяво расо, със скиорска маска на лицето. Спря се за миг до парапета край стъпалата.

Вгледах се напрегнато в самотната фигура и зачаках още в следващия момент да се случи нещо.

Въпреки че бях армейски полицай, свикнал на какво ли не, изпитвах странно безпокойство. Едно от нещата, на което ни бяха научили тези противни негодници, бе това, че бяха способни на невъобразими изненади.

От слушалките ми рукна налудничаво забързан порой от тревожни рапорти, когато от вратите се показа още едно лице със същото кафяво расо и същата скиорска маска. Дали това бяха похитителите? Какво, по дяволите, ставаше там?

Извърнах се, щом зърнах някакво още по-оживено раздвижване пред църковните двери.

Само след секунда челюстта ми увисна по-ниско, отколкото преди малко хеликоптерът от покрива.

От катедралата рукна поток от хора, напредващи в две колони надолу към стъпалата към очакващите ги автомобили. По-точно група от двадесетина странно облечени.

Всички бяха в кафяви раса.

Всички бяха нахлузили скиорски маски.

Нямаше как да различим зложниците от лошите момчета.

91.

— Готови ли са за стрелба? — извика командирът Уил Матюс по радиостанцията.

Пред бронзовите порти на катедралата сега вече се бяха струпали може би тридесетина фигури в кафяви раса. Те запристъпяха бавно надолу по стъпалата към единадесетте седана.

— Чакайте! — прогърмя нечий глас. — Ще ги сканираме с инфрачервени лъчи за скрито оръжие.

Видях как залегналият на покрива на „Сакс“ снайперист отпусна пушката си и вдигна нещо, което ми заприлича на бинокъл с допълнителен телеобектив. Не след дълго той свали бинокъла от очите си и заговори към микрофона в ръкава си:

— Задръжте! Не можем да стреляме. Топлинните индикации сочат, че изглежда *всички имат оръжия по телата си*. Нямаме надеждна мишена. Не можем да кажем кой, кой е.

Слушалките ми едва не паднаха, когато поклатих глава. Джак и похитителите отново ни бяха изиграли. Те бяха предвидили колко опасно ще бъде за тях, докато изминат разстоянието от изхода на катедралата до колите. Очевидно бяха усетили следващия ни ход и им бе хрумвало толкова сполучливото решение да се дегизират вкупом. Нашите снайперисти не знаеха по кого да се прицелят.

Там долу множеството в кафяви монашески раса започна да се качва в колите по трима-четирима. След малко вратите с тъмни стъкла взеха да се затварят една след друга. Това беше всичко. Още една златна възможност бе изгубена или ни бе отнета. Лошите момчета можеха да шофират, ала също толкова възможно бе да седят на задните седалки с пистолети в ръце. Нямаше как да знаем.

За пръв път забелязах, че от прозорците на сградите от двете страни на Пето авеню стотици граждани и репортери от медиите наблюдават като омагьосани това, което ставаше пред катедралата. От височината, на която се намирах в момента, всичко долу удивително наподобяваше парадите по „Бродуей“, на които от всички прозорци и балкони се сипеха хиляди дребно нарязани хартийки, само че вместо

спортни шампиони или герои от поредната война, сега дефилираха знаменитости, взети като заложници в катедралата.

Вгледах се в чакащите коли. Големият въпрос си оставаше без отговор: как мислят похитителите да се измъкнат от остров Манхатън? Съдейки по странния начин, по който събитията досега се развиваха, вече започвах да вярвам, че нищо друго, освен някоя ужасяващо кървава баня, не ще може да разреши тази безизходица.

— Да вървят по дяволите! — чух да крещи Уил Матюс по радиостанцията. — Бенет, не ги изпускай!

Когато се обърнах към пилота на хеликоптера до мен, забелязах, че под черните авиаторски очила и шлема се крие жена. Осъзнах го в мига, в който зърнах закачливата ѝ, предизвикателна усмивка.

— Какво чакаме още? — попитах и в следващия миг полетяхме надолу.

Висяхме съвсем ниско над конвоя от черни седани. Перките на хеликоптера се въртяха на не повече от шест метра от гладките, изцяло остъклени стени на околните небостъргачи или от пищно украсените каменни фасади на по-старите, сгушени между тях сгради от двете страни на авенюто. Преглътнах с усилие. Дори само шофирането сред вечно претоварените улици на този град винаги ми бе опъвало нервите.

Най-после кавалкадата от черни седани потегли и започна да се отдалечава от катедралата. Взрях се напрегнато през предното стъкло. Постоянното вибриране на хеликоптера караше колите долу да приличат на трептящи бръмбари. Накъде, по дяволите, щяха да тръгнат сега?

Коравата облегалка се впи силно в гърба ми, когато се наклонихме напред, за да започнем преследването.

Патрулирахме във въздуха буквално над конвоя, докато той бавно премина покрай най-бляскавите, най-тузарските магазини на Пето авеню, символи на най-висшата световна мода: „Картие“, „Гучи“, „Тръмп Тауър“. Какво, да не би да са решили в последната минута да си понапазаруват?

Още по-странно нещо се случи, когато колите стигнаха до магазина на „Тифани“ на ъгъла с Петдесет и седма улица.

Всички автомобили спряха!

Дали пък нямаше да слязат за закуска? Или може би Джак бе планирал да ограби прочутия бижутерски рай просто така, като прощален жест, за спомен на раздяла? В този момент всичко ми се струваше възможно. Витлата на хеликоптера туптяха в такт с пулса ми, докато аз само чаках и гледах.

След една минута водещият автомобил най-после се отдели от тротоара и взе ляв завой — насочи се на запад по Петдесет и седма улица. И когато го последваха първите четири коли, идващи зад него, си помислих, че цялата странна процесия ще забави ход за една обиколка в кръг около Уест Сайд. Обаче щом дойде редът на шестия по ред автомобил да вземе левия завой, вместо това той зави надясно и

потегли в източна посока, макар че все пак също продължаваше по Петдесет и седма. Останалите коли веднага го последваха. Така всички се насочиха на изток.

Докладвах по радиоканала за промяната в маршрута.

„Ийст Сайд, Уест Сайд, плъзнаха навсякъде из града“ — замислих се, докато следях как двете колони от черни седани се раздалечиха една от друга.

Дали пък в едната колона пътуваха само знаменитостите, взети като заложници, а в другата — само похитителите? Нямахме как това да се разбере оттук, гледано отгоре.

— Има ли начин да различаваш кой, кой е? — запита ме Уил Матюс с измъчен глас.

Взрях се в двете колони от автомобили, опитвайки се да разбера. Но смесицата от силната миризма на дизеловото гориво, виенето на свят и неспирното, мощно туптене на перките на хеликоптера не ми помагаша да се съсредоточа. За миг дори бях готов да се откажа.

Дори и да съществуваше някаква улика, точно в момента не можех да я открия.

— Засега не виждам никаква разлика — извиках най-после по радиостанцията.

— Накъде да продължавам? — попита ме пилотът, докато още висяхме над кръстовището на Пето авеню и Петдесет и седма улица.

— На запад — реших. — Завий наляво.

Грамадният магазин „Бергдорф“ изплува ниско долу под нас. „Ако съм сбъркал и ме уволнят заради това — помислих си, — оттук с метрото е съвсем близо до моя апартамент“.

93.

След завоя Юджиния Хъмфри изправи волана на водещия седан и пое дълбоко дъх. Горещината в натъпканата с хора кола я изпотяваше, пък и вонята от скиорската маска, която похитителите я бяха заставили да нахлузи на лицето си, я дразнеше допълнително.

Погледна към двамата униформени полицаи, застанали на тротоара пред картинната галерия на северната страна на авенюто, зяпнали при вида на преминаващите покрай тях черни седани.

Никой не правеше нищо! Как можеха да са толкова бездушни?

Изплашена до смърт, уморена, пред прага на изтощението, телевизионната водеща знаеше, че точно сега не бива да се предава. Не можеше да се пречупи. И нямаше да го стори.

„Кога за последен път всъщност съм шофирала лично?“, замисли се тя. Преди десет години? Спомни си червения „Форд Мустанг“, който си купи след прехвърлянето от клона в Уилинг, Западна Вирджиния, в централата в Лос Анджелис. В какво диво препускане се бе превърнал животът ѝ оттогава.

И така ли щеше да приключи? Да умре потънала в мръсотия наврѣх Коледа, оставена на милостта на някакви престъпни изроди? След всичко, което бе постигнала. След цялата упорита, всеотдайна работа и проницателни решения, благодарение на които се бе издигнала от нищото. Не само се бе извисила над това, което светът се опитваше да наложи като предел за нейната раса и класа, но и се бе докоснала до върховните граници на човешките възможности. Беше се превърнала в сила, действаща за доброто на света, във внушителна сила.

Но поне бе живяла пълноценно, нали? Бе измитала всичко на този свят.

Юджиния Хъмфри ахна, когато похитителят от предната седалка грубо я срѣга със заглушителя на пистолета си.

— Ускори ход! — кресна ѝ.

В този миг Юджиния усети как под напора на обзелото я отчаяние отнякъде в нея се вля неподозирана сила, придружена с

мощен приток на адреналин.

Да ускоря ли? Няма проблеми, мистър. Със сигурност мога да го направя.

Настъпи педала за газта и мощният V-образен осемцилиндров двигател изрева тъй яко, че сградите наоколо и техните прозорци се сляха в неразлично петно. Седанът за кратко подскочи от асфалта, когато гумите се удариха в издатината в началото на Парк авеню.

— Това се иска от теб, майче. Дай им да разберат! — изръмжа доволно похитителят, когато се приземиха сред дъжд от искри.

И докато се устремяваха към Лексингтън авеню, с крайчеца на окото си Юджиния Хъмфри за миг улови блясъка на една от онези стоманени цистерни на телефонната компания, заредени с азот, паркирана до ъгъла. И мигом си представи какъв взрив ще последва, ако блъсне челно седана в нея.

Отвъд предното стъкло сякаш всичко наоколо, целият Ню Йорк, връхлиташе върху нея с главоломна скорост. Невероятна сила, която никой и нищо не можеше да спре, втурнала се срещу един неподвижен обект.

94.

Колоната от седани все още продължаваше бавно да напредва на запад по протежението на Петдесет и седма улица. Мимоходом забелязах, че в отрязъка от въздушното пространство, нагоре и надолу по дължината на Седмо авеню, кръжаха поне половин дузина хеликоптери на новинарските агенции, плътно като сенки следващи нашия. Толкова засилено внимание не помня да бе обръщано на бавно пълзящи автомобили, откакто полицаите бяха гонили белия Бронко на О Джей^[1].

Взрях се още по-напрегнато, когато конвоят от коли като че ли забави ход при станцията на метрото на Шесто авеню. Само това ни липсваше: да задълбаем из лабиринта, какъвто представляваше мрежата на нюйоркското метро.

Обаче седаните преминаха през кръстовището, отново придържайки се към бавната скорост, като на някакъв тържествен парад.

Защо не направят нещо, защо не ускорят?

И сякаш прочели мислите ми, още в следващия миг похитителите рязко промениха ритъма на движение, при това точно когато, минута по-късно, кавалкадата се изравни с „Хард Рок Кафе“.

С вой на двигателите и свистене на гумите петте автомобила внезапно се откъснаха напред.

Полицаите, блокирали кръстовището с „Бродуей“, само зяпнаха, онемели от гледката — също като зрителите на състезанията НАСКАР, докато автомобилите профучават край тях по пистата.

Седаните сякаш участваха в яростна надпревара за скъпоценна награда, като на един дъх оставиха зад себе си Осмо авеню. А щом се добраха до Девето авеню, вече приличаха на претенденти за счупване на рекорд за скорост по писта. На няколко пъти турбината на нашия хеликоптер едва не се задави от прекомерното ускорение, докато пилотът полагаше всички усилия да не изостанем от тях.

Помислих, че тази внезапна шеметна скорост е доста необяснима, тъй като те явно летяха право към смъртта. Може би

оставаха само две пресечки до края на Манхатън.

После какво?

Леко пребледнях, докато следях със затаен дъх как седаните се понесоха по последния наклон на улицата, водеща направо към реката Хъдсън.

Дали няма да се опитат да пробият някоя от барикадите там? Разбира се, не знаех, ала в едно поне бях сигурен: само след секунди щеше да се стигне до смъртоносен удар. А аз нищо не можех да направя, освен няма да наблюдавам от мястото си на първия ред на балкона.

[1] О Джей Симпсън (О. Ж., или Оrentъл Джеймс) известен футболист и киноартист, но прочут най-вече като убиец на жена си и любовника ѝ, скандално оправдан от съда. Преди арестуването му полицаите го преследват в неговия сув — бял „Форд Бронко“. — Б.пр.

↑

95.

С вързани ръце и крака на предната дясна седалка на водещия седан от насочилата се на запад колона рокерът Чарли Конлан усети раната на челюстта си, щом автомобилът рязко ускори ход.

Конлан знаеше, че автомобилът се движи прекалено бързо. „Дотук бях — каза си той. — Ето как ще се случи. Краят на една рок легенда“.

Когато двигателят на седана изрева, Конлан бе обзет от гняв към животното, което седеше до него. После и към самия себе си. Още дишаше, което означаваше, че бе способен да се съпротивлява, да се бори. Но ръцете и краката му бяха здраво овързани. Така че какво можеше да направи?

Изгледа крадешком похитителя зад волана, на лявата седалка. Скиорската маска прикриваше лицето му, ала качулката му се бе смъкнала.

Конлан мислено се окуражи, докато обмисляше какво да предприеме: „Може да умра, но няма да падна на колене пред тези копелета“.

Автомобилът тъкмо се откъсна напред от кръстовището с Десето авеню, когато рок звездата се наведе към шофьора и го ухапа за ухото. Викът на ужас, изтръгнал се от гърлото на похитителя, се удави в рева на двигателя.

„Какви мъки ни причини тоя безполезен помияр“ — помисли си Конлан, като вкуси кръвта му. Той уби приятеля му Руни, а после изхвърли трупа му навън като торба със смет на бунището. На Конлан му се искаше този негодник да умре в най-ужасните мъки на света. В този миг предните гуми се разкъсаха, когато колата рязко се кил на, преобърна се настрани и полетя.

След броени секунди огромният прозорец на шоурума на магазина на Би Ем Ви на североизточния ъгъл на Единадесето авеню сякаш се изпари, щом седанът — цял тон устремено въртяща се стоманена маса, — се стовари върху него.

Ужасяващ трясък отекна в тъпанчетата на Конлан и целият свят почерня.

После посивя.

А сетне стана флуоресцентно бял.

Конлан изплува бавно от мъглата на шока и запримигва срещу някаква ярка лампа, приличаща на гигантско кубче лед. Дали вече не се намираше в операционната зала? Или бе сполетян от видения за миналото? Извърна се, за да се огледа, когато купчината натрошени стъкла нараниха скута му.

По дяволите, беше попаднал в някакъв шоурум за автомобили. Кой знае защо всички изложени коли бяха обърнати с дясната страна нагоре. Ахна, когато видя усукани късове метал на сантиметри от гърлото си. Седанът се бе превърнал в спортен автомобил, понеже целият му покрив бе откъртен.

Щом се взря в отвора, който сега заместваше изпочупеното предно стъкло, първата му мисъл бе, че похитителят, който шофираше и който се виждаше наведен над един от мотоциклетите, изложени в шоурума, се опитва да избяга.

Но после забеляза, че една от дръжките към кормилото на мотоциклета се е забила в гърба на похитителя.

— Един по-малко — каза си Конлан. — Това заслужаваш заради Джон Руни.

Извърна се към задната седалка. Останалите пътници изглеждаха невредими. Тод Сноу откопча колана от кръста си, пропълзя навън сред счупените стъкла и разкъса лепенките от китките на Конлан. После се втренчиха в третия пътник на задната седалка, който тъкмо сваляше скиорската си маска.

— Голяма работа свършихте — похвали ги Мерседес Фриър и ги дари с широката си ослепителна усмивка. — Ти ни спаси! — отново се ухили, миг преди Тод Сноу да замахне силно и да избие два от предните зъби на поп дивата.

Примигващите коледни светлини от висящите лампи покрай противопожарната стълба на жилищната сграда от кафяв пясъчник проблеснаха на сантиметри край прозорците на кабината на хеликоптера, когато се устремихме към автосалона, където току-що бе връхлетял водещият седан от колоната.

Гледах смаяно отгоре изпочупените стъкла и разкъсания метал, мигащите полицейски светлини, притичващите полицаи.

„Още един тежък ден — помислих си, опитвайки се да осмисля налудничавата гледка, на която току-що бях станал свидетел, — поредното бойно поле“.

Обърнах се наляво, за да не гледам повече хаоса в автосалона точно когато останалите четири автомобила се оттеглиха към опразненото кръстовище на магистралата „Уест Саид“, близо до река Хъдсън.

Те не намалиха скоростта!

Казах си, че ще се опитат да завият в последната секунда и ще продължат през барикадата. Полицаяте, дежурещи край загражденията, сигурно си бяха помислили същото, защото трима или четирима от тях отскочиха настрани.

Оказа се обаче, че всички сме се излъгали.

Светът сякаш притъмня, докато аз само наблюдавах безпомощно тази сцена. Притокът на адреналин, както и недостигът на сън, злоупотребата с кафе и стресът накрая си казаха думата. Помислих, че халюцинирам.

Черните седани не се отклониха нито наляво, нито надясно. Все едно се плъзгаха по релси, когато полетяха направо към мантинелата, ограждаща реката Хъдсън.

Дори отвътре, от хеликоптера, чух как предните гуми на двете коли експлодираха като шрапнели, когато се блъснаха във високия бетонов бордюр, издигащ се пред оградата. Седаните като че ли се сгърчиха и се слегнаха, после литнаха високо нагоре и се стовариха върху загражденията.

Стоманените вериги се разкъсаха като салфетки и внезапно автомобилите се озоваха във въздуха над вледенената река. Чу се звук все едно стоманена ламарина рухна върху бетонов под, когато и двете коли едновременно паднаха във водата, почти *вертикално*, с предниците надолу. Не знаех какво бях очаквал досега.

Във всеки случай не и масово самоубийство.

— Те са в реката! — чух нечий вик по радиостанцията. — Всички шест коли са в Ийст Ривър! Пълна лудница. Това не може да се случи. Но току-що стана.

Помислих си, че този рапорт е от полицаия, наблюдаващ земята под мен, но в следващия миг осъзнах, че говореха за другите коли. За онези, които се бяха насочили на изток.

Всички коли с похитителите бяха паднали в двете реки!

Хеликоптерът вече се снижаваше към водата, докато аз напрегнато се вирах в нея. Пристигнахме точно навреме, за да видим как стоповете на автомобила изчезнаха под повърхността на водата.

— *Снижи колкото можеш повече!* — изкрещях на пилота, докато пристягах дрехите си и отмествах резето на вратата на хеликоптера. Студеният вятър връхлетя с вой кабината, когато се наведох над накъдрената от вятъра сивееща вода.

— Обади се по радиото на пристанищната охрана — казах аз.

И полетях надолу.

Във водата не се оказа чак толкова зле.

Само че ако си някой от моржовете, с които бе известен Кони Айлънд — запалените любители на къпане в ледена вода.

Температурата, или по-точно нейната липса, ме прониза като удар от електрически ток. После потънах в ледената вода. Накрая краката ми се допряха до нещо като броня на автомобил. Наведох глава, преобърнах се в мътната вода и слепешком протегнах напред ръце.

Не зная как открих дръжката на една от вратите на автомобила сред тази мътилка, но успях. Дръпнах я силно и тя се отвори. Някакво тяло връхлетя върху мен, а после и още едно.

Вече бях останал без дъх, скован от студ, когато трета и четвърта сянка се плъзнаха покрай мен и сред мехурчетата въздух се устремиха нагоре към повърхността на водата, затова побързах да се отблъсна с крака от покрива на колата.

Докато плувах, усещах дрехите си като от замразено олово. Успях да преброя дванадесет души, плаващи във водата. Те вече бяха смъкнали скиорските си маски и аз разпознах повечето от тях като ВИП зложниците от катедралата. По колко са били във всеки автомобил? И дали сега всички вече са спасени?

— Има ли още някой заседнал в колите? — провикнах се към Кенет Рубинщайн, който плуваше зад мен.

Той ме изглежда, сякаш му говорех на китайски. Явно още не бе преодолял шока. Реших, че не е време за въпроси. Трябваше да им помогна да излязат от водата.

Тогава се появи и жената полицаи, пилот на хеликоптера. Сръчността ѝ ме изуми. Грабна една дъска и с нея успя да измъкне от водата няколко души, едва дишащи, премръзнали, за да ги отведе до близкия док.

Откъм пикапа им, паркиран край реката, притича цяла армия от санитарии. Веднага се заеха да ни изтеглят към най-близката сграда, която за щастие се оказа добре отоплена. Някой ме наметна с одеяло.

Едър санитар се зае да свестява пребледняла жена на средна възраст чрез дишане уста в уста, която се бе отпуснала безпомощно.

Познах я. Беше Лора Уинстън — редакторката на прочутото модно списание. До нея една млада жена започна да повръща — звездата на телевизионното риалити шоу Линда Лондон.

Изтече около половин час, преди да ми позвъни командирът Уил Матюс. Всички останали знаменитости от падналите в Ийст Ривър коли били извадени от водата и преброени. ВИП персоните били целите в рани, мокри и в шок, но вече нямало съмнение, че ще оцелеят.

Само броят на похитителите още бил неизвестен. Не можеше да се каже със сигурност дали бяха потънали в автомобилите, или още се спотайваха в катедралата. Преди да прекъсна разговора, командир Уил Матюс ми нареди да отида до шоурума в автосалона, където се бе блъснал един от черните седани, за да проверя какво, по дяволите, ставаше там.

„Защо пък не?“, казах си, докато протягах треперещата си мокра ръка към сержанта от тактическия отряд, за да му върна мобилния телефон. Нямах да ме стресне още малко вълнение.

„Поне всички заложници бяха спасени“ — помислих си, докато крачех обратно към кея. Разбира се, с изключение на хората, убити в катедралата.

Опитах се да се залъжа, да се поуспокоя от тази наша скромна победа, но не беше особено успешно.

Докато гледах как хеликоптерите продължаваха да летят ниско над сивата повърхност на леденостудената вода, си припомних обещанието, дадено ми от Джак в самото начало на това изпитание.

Той бе казал, че ще се измъкне безнаказано и бе успял.

В изоставения док, откъм северния край на новия гребен пристан в Кухнята на Ада, намиращ се на двадесетина пресечки южно от мястото, където половината от черните седани се сгромолясаха във водата, изпод камарите от плаващи прогнили отпадъци се надигна една фигура, цялата в черно.

Все още потопен до брадичката, Джак огледа предпазливо мръсната сива вода в река Хъдсън зад себе си, за да е сигурен, че никъде не се забелязват катерите на пристанищната охрана. Не видя нещо обезпокояващо. И което бе не по-малко важно: нямаше жива душа на брега покрай гребната база.

Бръкна в леководолазния си костюм „Скубапро“ и измъкна от джоба на гърдите си найлонова торбичка с цип. Извади от нея мобилен телефон и натисна бутона за повторно набиране, докато смъкваше мундщука от устата си.

— Къде са? — попита той.

— Още се суетят около местата, където паднаха колите, продължават да издирват оцелели зложници — съобщи му Чистника. — Скоро няма да започнат да те издирват. Засега всичко е наред, ала няма да е задълго. Веднага се омитай оттам!

Джак не се нуждаеше от второ напомняне. Напъха мобилния си телефон обратно в торбичката, потопа се отново под водата и се хвана за буксирното въже.

Няколко минути по-късно Джак и останалите четирима похитители се добраха до бетонния корниз на алеята откъм южния край на гребната база. Съблякоха водолазните си костюми, скрити доскоро под кафявите им раса. Захвърлиха бутилките с въздух, които предварително бяха скрили под водата на планираните места за двете гмуркания. Тези резервоари бяха доста малки — само с по 0,85 куб.м. въздух — но се оказаха напълно достатъчни за тези десетина минути, които прекараха под водата.

Най-опасната фаза от техния план, припомни си той, беше падането в реката. Но останалото — измъкването им от автомобилите

и напипването на бутилките с въздух — бе извършено като по часовник. Тяхното похищение на толкова знаменитости може би не само че щеше да се превърне в най-мащабното за всички времена, но и в най-великото бягство!

„И не е само това“, помисли си той.

Симпатичните му тъпаци съумяха нищо да не оплескат и той се гордееше с тях. Но още не беше време да се празнува. Трябваше да се доберат до Куинс, където към групата им да се присъедини останалата част от съратниците им, които се бяха потопили сред водите на Ийст Ривър. Надяваше се и те да се бяха справили така добре.

Джак се озърна към магистралата покрай Уест Сайд, където движението винаги беше много оживено. Усмихна се, като усети как пулсът му се ускори. Вече бе преживял не малко, ала нищо не можеше да се сравни с обзелата го сега еуфория, режеща като острие на бръснач. Нищо друго не приличаше дори донякъде на това вълнуващо усещане. Ако не бяха изгубили Фонтейн и Хосе, работата би се оказала изпипана до съвършенство.

Обърна се и огледа последния от групата, още зает със смъкването на леководолазния си костюм. *Просто го направи, нали така?* В момента по нищо не се различаваха от всички останали наоколо, завръщащи се от гребната база. Приятели, юпити, решили да се пооткъснат от скуката в офисите си и да прекарат Коледата по-нетрадиционно, в игри и спортуване на открито, вместо да киснат във всекидневните си в обкръжението на тъпите си семейства.

— Добре, дами — поздрави Джак хората си и им намигна. — Хайде да се омитаме оттук. Вече сме почти у дома. Спечелихме суперкупата.

Трябваше да потиснат желанието си да се втурнат да бягат, след като прескочиха ниската ограда и спряха в подножието на една висока сграда, за да изчакат светофара да превключи светлините си.

Щом видя полицейската кола с виеща сирена, задала се откъм юг, Джак преглътна мъчително и кръвта му се смрази като водата, от която току-що бе излязъл. Отново възстанови дишането си едва когато полицейският автомобил профуча покрай тях, забързан към центъра на града. Нямаше съмнение, че се връщаше на Петдесет и седма улица, откъдето те бяха започнали тяхната имитация на „Фамилията Дюк от окръг Хазард“^[1].

След тридесет минути те, заедно останалите похитители, вече се бяха настанили в микробуса, паркиран на дока пред изоставена фабрика за бутилиране в Лонг Айлънд. Малкия Джон се ухили триумфално, щом той и останалите петима се намъкнаха в микробуса.

— Дяволите да те вземат, Джак, какво те забави толкова дълго? — попита едрият мъж, щом пое подадената му от Джак леденостудена бира „Хайнекен“, току-що извадена от хладилната чанта. — Къде е Хосе?

— Загубихме го, когато пресичахме Единадесето авеню — отвърна Джак, като удари с юмрук лявата си длан. — Свърши се с Хосе.

Малкия Джон сведе поглед към пода на микробуса, замисли се за нещо и накрая запита с разтревожен тон:

— Ами отпечатъците му?

Джак се ухили.

— Забрави ли, че му казахме да се постарее да не оставя след себе си никакви следи? — припомни му той. — Е, шантата му майка ми се закле, че не се осланял на случайността. Миналия месец се занимавал само с това да обгаря пръстите си със запалката си „Зипо“.

— За Хосе! — провикна се Малкия Джон и надигна своята бутилка с бира, отново отдаден само на щастието, което ги очакваше. — Не му липсваше кураж.

— И за Фонтейн — добави Джак, който не можеше да забрави другаря си, убит при престрелката в криптата. Погледна към *отрязаните ръце* на Фонтейн в пластмасовата торба с цип, оставена в хладилната чанта до бирата.

— Какво ще правим сега? — попита Малкия Джон.

— Не зная как е при теб, но на мен, след като три дни съм носил едни и същи дрехи и най-вече след тази малка баня в най-мръсната река на земята — каза Джак, — един горещ душ ще ми дойде добре.

— А после и това-онова, още по-горещо — провикна се един от съратниците му, след като микробусът се насочи към Бруклин.

— Имах предвид след това — уточни Малкия Джон.

— Ще се придържаме към плана. За два или три месеца ще изчакаме нещата да се уталожат и всичко да стане по-безопасно. А после — еднопосочен билет в първа класа за Коста Рика.

„Наистина го направихме“, помисли си Джак, като се захили, щом в микробуса отекнаха възторжените викове: *Ариба! Ариба! Андале!*^[2] Просто не беше за вярване. Бяха успели да изиграят целия свят. Следващата част от плана беше по-скоро шега за тях. Безумно лесна. Да си седят кротко на задниците, да чакат и да не се втурнат да харчат милионите си.

[1] ТВ сериал по Си Би Ес (1979–1985 г.) за фамилия от неимоверно дръзки контрабандисти на нелегално произведен алкохол. — Б.пр. ↑

[2] Ресторантски вериги в Мексико. — Б.пр. ↑

99.

Трябваше да взема назаем някакви дрехи, затова се преоблякох в зелена санитарска униформа, преди да се върна отново при шоурума към автомобилния салон на Единадесето авеню.

Докато се опитвах да отстранят дръжката на мотоциклета, здраво забита в гърба на загиналия похитител, двамата санитарни в бели предпазни костюми от полиетиленови нишки с висока плътност приличаха на играчи на теглене на въже. Успяха да отделят мотоциклета от трупа едва когато пристигна един полицаи от Отряда за бързо реагиране с едни яки клещи за сечене на стоманени болтове.

До автомата за сода Чарли Конлан, един от любимите ми рок певци на всички времена, както и куотърбекът от „Ню Йорк Джайънтс“ Тод Сноу, бяха разпитвани от детективи от Отдела за тежки престъпления. В момента нито Конлан, нито Тод Сноу не изглеждаха в настроение да раздават автографи. Като огледах смачкания автомобил, се изненадах, че единствените наранявания, която забелязах по Мерседес Фриър, бяха насиненото й око и подутата устна. Силно киснатата поп звезда профуча покрай мен към най-близкия санитар от спешната помощ, без да отрони една дума на благодарност към околните.

Коленичих до трупа на похитителя, след като санитарят го положи върху килима в шоурума. Сложих си гумени ръкавици и внимателно издърпах скиорската му маска. Но като открих, че отдолу имаше още една черна гумена маска, се изумих.

Леководолазна маска.

Ето как го бяха направили! Ето как бяха успели да се измъкнат. Използвали са леководолазна екипировка, за да избягат под вода.

Помолих да ми услужат с телефон и съобщих за откритието си на Уил Матюс. След краткия порой от ругатни той се обади да му изпратят подкрепления от базата в Джърси и бреговата охрана.

След като приключих с разговора, дръпнах леководолазната маска. Загиналият похитител беше латиноамериканец, около четиридесетгодишен. Нищо не открихме по джобовете му. В кобура

под мишницата му бе затъкнат деветмилиметров пистолет „Берета“, но с отдавна изпилен сериен номер. Изпъшках, когато се взрях в ръцете му и видях, че отпечатъците по пръстите му бяха заличени. Вече бях виждал подобни белези по дланите на наркомани — кожата се спичаше след прекалено дълго притискане към горещите лули с опиум.

„Не — повтарях си аз, — тези копелета няма да изчезнат, както си бяха наумили, без да оставят нито една следа след себе си“. Обадих се на Лони Джейкъб, следовател от криминалната, с когото заедно бяхме разследвали няколко случая. Показах му ръцете на загиналия похитител.

— Мислиш ли, че можеш да откриеш нещо? — попитах го аз.

— Може би само отчасти — скептично вдигна рамене Лони. — Ще се заема с обработката му в моргата. Но наистина се съмнявам да се доберем до нещо, което да ни бъде от полза. Този тип явно не е искал да бъде идентифициран.

— Какво става, Майк? — попита ме малко по-късно командир Уил Матюс, когато пристъпи към мен през камарите от натрошено стъкло. — Да не искаш и аз да се озова на носилка заради тези стъкла?

— Реших да поразузная някои неща и да видя дали мога да открия нещо.

— Направихме всичко, което беше по силите ни — заяви Уил Матюс, докато оглеждаше опустошенията наоколо. — Това е истината и ще се придържам към нея докрай. Съветвам те да последваш примера ми и да твърдиш същото, щом те връхлети неизбежната буря от лайна.

— Наистина го направихме — казах.

Направихме всичко, което беше по силите ни. Това е самата истина.

— А сега се омитай отгук и иди да видиш семейството си. Шофьорът ми те чака отвън — отсеке Уил Матюс. — Това е заповед.

Щом изскочих навън, студеният вятър ме обрули свирепо надолу по Петдесет и седма улица. Досега почти не бях забелязал, но тази Коледа се бе оказала един от най-студените декемврийски дни — от онези, когато имаш чувството, че зимата никога няма да свърши. Като се настаних на задната седалка на полицейския автомобил и мислите ми се устремиха към жена ми, осъзнах, че наистина ми се ще винаги да е зима.

Ако Мейв няма да дочака следващата пролет, защо, по дяволите, останалите да могат?

Някой бе казал, че нищо не може да се сравни с коледното оживление в Ню Йорк, но аз никога не бях виждал града толкова мрачен. След като се прибрах у дома и се преоблякох, поведох моето потомство, моята „люпилня“ към болницата. Не виждах коледните венци и лампички, а само мръсния бетон и парата, надигаща се от дупките по разнебитените улици.

Един ирландски писател някога бе възпял Манхатън като „катедрала“, но като спрях семейния микробус пред главния вход на болницата, на мен ми приличаше повече на мрачна грамада, нахвърляна безредно, студена и безмилостна.

Трябваше да се подпра на рамката на вратата на микробуса, за да не падна от изтощение, когато Мери Катрин поведе към входа моите хлапета, издокарани в най-добрите си дрехи, стискайки в ръце своите подаръци в пъстри, разноцветни опаковки.

Даже и строгите медицински сестри, способни да се заяждат дори и на Коледа, сега изпратиха с насълзени очи нашата тъжна процесия, преминаваща през фоайето.

— Почакай за секунда — рекох аз, щом наближихме стаята на Мейв, и започнах припряно да тършувам в джобовете си. — *Видеозаписът от коледното празненство.* Забравих да го...

— Ето го, Майк — прекъсна ме Мери Катрин и ми подаде малка пластмасова кутия.

Май трябваше отново да ѝ благодаря, че беше толкова предвидлива. „Au pair“, замислих се аз. Дали пък келтите не са наричали така добрите кръстници? Сигурно щеше да прекара по-весела Коледа дори сред войниците в Афганистан, отколкото тази тук с моя контингент, но тя не се бе поколебала да е с нас.

— Предай на Мейв, че много я обичам — тихо ми заръча възхитителната млада жена. — Ако ви потрябвам, ще бъда в чакалнята. Хайде, тръгвай.

Щом свърнахме в последния коридор, видях Шеймъс, коленичил до инвалидната количка на Мейв.

Корава буца заседна на гърлото ми, като видях разтворената библия в ръката му. След миг се вцепених — той допря пръсти към челото й и я прекръсти. Нима й бе дал *последното причастие*?

Как щях да се справя с това? И то точно днес?

Но Мейв събра сили, за да ми се усмихне, когато почуках на рамката на вратата. Още беше облечена както обикновено, само че този път бе заменила старата си шапка, онази с емблемата на „Янките“, с червена коледна шапка.

Шеймъс затвори библията си и здраво ме прегърна.

— Господи ще ти вдъхне сила, Майкъл — прошепна той на ухото ми. — Твоето момиче е истинска светица. Също и ти. — Шеймъс за кратко замълча. — След малко ще се върна. Нуждая се от глътка свеж въздух.

Предполагам, че сърцето ми не беше напълно разбито, защото усетих как нещо потрепна в него, като струна на китара, когато Мейв притисна Криси и Шона към измършавялото си тяло.

Вдигнах очи към тавана. „Историята на семейство ми може да послужи за нова празнична повест, която да се причисли към класическите творби, посветени на празнуването на Коледата, нали? — тъжно си казах. — Коледа в чакалнята на болницата“.

Не беше честно. Мейв винаги бе тренирала редовно, хранеше се умерено, никога не бе пушила. Прехапах устни, когато гърдите ми натежаха. Искаше ми се... имах нужда да се разкрещя така, че червата ми да изскочат.

Но се случи нещо странно, когато синът ми Брайън помогна на Мейв да се облегне на таблата на леглото и пъкна видеокасетата във видеокасетофона. Мейв се разсмя още при първите кадри. Не беше учтиво хихикане, а гръмогласен смях. Пристъпих към нея и ръката й намери моята зад стената, образувана от нашите деца.

През следващите десет минути болничната стая изчезна нейде и ние като че ли пак се озовахме върху износения диван във всекидневната в дома ни, загледани в поредния мач на „Янките“ или в някой от любимите ни стари филми. Безпомощният ми и безсмислен гняв експлодира под формата на кикот, когато пастирът Еди се препъна в гегата си наскреде пътя до сцената в гимнастическия салон на училището.

— Страхотна работа си свършил! — рече Мейв, като огледа с блеснали очи всички нас, след като изгледахме докрай видеокасетата. — Семейство Бенет надмина всички! Толкова се гордея с всичките вас, деца!

— Знаете ли какъв безсрамен кикот се чува от стаята в коридора? — смъмри Шеймъс хилещите се деца, като отново се върна при нас.

Мейв засия, когато той пое нежно ръката ѝ и я целуна.

— Честита Коледа — пожела ѝ той и с намигване задигна една кутия шоколади „Годайва“ в златиста опаковка.

Болничното легло заприлича на щанд от магазин за сувенири, след като върху него струпахме ръчно приготвените подаръци и коледните картички. Джулия и Брайън пристъпиха напред с една кутийка от черно кадифе. Усмивката на Мейв, озарила лицето ѝ, когато я отвори, беше толкова ярка, сякаш силата ѝ можеше да прогони завинаги болестта от тялото ѝ. В кутийката лежеше изящна златна огърлица. На верижката ѝ бе прикрепен етикет, на който бе изписано „На най-добрата майка“.

— Всички ние допринесохме по нещо за подаръка — обясни Брайън. — Всички ние, дори и най-малките.

Тя го целуна по бузата, когато той се наведе над нея, за да закопчае огърлицата.

— Искам да продължите да бъдете все така задружни — рече Мейв, като се облегна назад, стараяйки се да държи очите си отворени. — Ако повече ръцете помагат, товарът олеква. А ако ние имаме нещо в изобилие, това са ръцете. Малките ръчички и големите сърца. Накарайте ме да се гордея с вас както никога досега. Татко ще ви покаже по-късно какво съм приготвила за вас, деца. Честита Коледа! Никога не забравяйте колко много ви обичам.

Останах в стаята, след като Шеймъс изведе децата, за да ги прибере у дома. Необяснимо защо, но сега се чувствах по-спокоен, изпълнен със сили, забравил умората. Затворих вратата на стаята и седнах до Мейв в студеното легло, за да я прегърна. След малко поех ръката ѝ в своята, загледан в докосналите се наши брачни халки.

Затворих очи и си представих Мейв от първите дни на ухажването ми, започнало в една болнична стая на спешното отделение. „Тогавя тя също винаги държеше ръката на някой от болните“, припомних си. Черни, бели, жълти, кафяви, млади, стари, луди, осакатени, натрошени, окървавени. Замислих се за всичките човешки сърца, на които бе помогнала през живота си. Най-вече на моето. И на десетте ни деца.

Към полунощ се изправих, за да си изпъна схванатия гръбнак. Мейв отвори широко очи и с двете си ръце сграбчи ръката ми.

— Обичам те, Майк — изрече напрегнато.

„О, Боже! — изплаших се аз. — Не сега. Моля те, не сега!“

Ръката ми инстинктивно посегна към бутона за повикване на сестрата, но Мейв я отблъсна. Една сълза се претърколи по опънатото ѝ от болките лице, докато няма поклати глава.

После се усмихна.

Спри!

Тя се вгледа в очите ми. Сякаш виждаше в тях някакво далечно убежище. Някаква нова земя, към която се приготвяше да отпътува.

— Бъди щастлив — промълви.

После пусна ръката ми.

Когато пръстите ѝ се отдръпнаха от дланта ми, усетих как нещо дълбоко в мен се пропука и се отвори огромна празнота.

Протегнах се и улових Мейв, когато се отпусна назад. Гърдите ѝ вече бяха неподвижни. Ръката ми отпусна нежно главата ѝ върху възглавницата, както го бях сторил в първата ни брачна нощ.

„Това е“, не спирах да си повтарям аз.

Стаята се завъртя пред очите ми, докато стоях сред нея, задъхан и вцепенен. Имах чувството, че някакъв буен вятър ме е връхлетял, за да ме повали, да ми отнеме въздуха, да ме лиши от духа ми.

Цялото щастие, което бях преживял някога с нея, всеки порив на радост, всеки залез, всяка надежда, всичко добро, което бяхме споделяли или можехме още да споделяме, сега се отрици, напирайки да изскочи, раздирайки сърцето ми. Повдигнах стресната глава, когато чух пеенето.

Видеокасетата някак си отново се бе включила и на екрана на телевизора сега се виждаше как Криси си проправя път през сцената в салона на училището в сребристия си костюм на ангел, докато всички ученици пееха в хор „Тиха нощ, свята нощ“.

Изключих касетата, сетне угасих лампата и легнах до жена си. Снегът леко се сипеше в мрака, отвъд прозореца.

„Как мога аз още да съм жив?“ — питах се, заслушан в ритъма на сърцето си, което продължаваше егоистично да бие в гърдите ми.

Напипах ръката на Мейв и усетих студената ѝ венчална халка. Спомних си щастливите сълзи в очите ѝ в малката църква, в която се венчахме — там, където поставих халката на пръста ѝ. Подхвърленият във въздуха ориз, смесен със снежинките, когато излязохме, хванати ръка за ръка, за да се спуснем по старите дървени стъпала.

Притворих очи, но вече нищо не чувах. Болничните звуци заглъхваха в мрака, както и шумът, долитащ от външния свят. В цялата вселена остана само студената ръка на жена ми, вкопчена в моята. И нищото, бръмчащо в мен като електропровод за високо напрежение.

102.

Старшата сестра Сали Хитчинс дойде в болничната стая на Мейв чак към четири и половина сутринта. Усмихна ми се утешително, докато ми помагаше да стана от леглото. Тя щяла да се погрижи за моята Мейв, обеща ми, докато аз стоях там, вцепенен и объркан, приковал обезумял поглед върху лицето на жена ми. Тя щяла да я пази и да бди над нея толкова дълго, колкото било необходимо.

Изминах *пеша* тридесетте пресечки от болницата до дома ми, макар студът да щипеше лицето ми в мрака преди съмване. Един барман, който тъкмо спускаше металните рулетки пред бара си на Амстердам авеню, се прекръсти, като минах покрай него.

Когато влязох, препъвайки се, във всекидневната, всички деца бяха там.

Още не бях седнал, и те ме наобиколиха. Смятах, че съм пропъдил част от болката от последните часове, но се оказа, че самозалъгам. Сърцето ми щеше да се пръсне от мъка, докато погледът ми бавно обхождаше лицата на моите хлапета. Скръбта ми запулсира като черна дупка, когато надникнах в плувналите в сълзи очи на малката Криси.

За всеки детектив от отдел „Убийства“ може би най-трудната част от работата му е да съобщи на нечие семейство за смъртта на близък. А ето че сега трябваше да съобщя тази мрачна вест в нашата всекидневна, на моите деца.

— Мама отиде на небесата — отроних най-последно аз, като ги обгърнах с ръце. — Мама е вече на небето, деца. Да се помолим за нея.

Оставих разплаканите си деца и се завлякох в кухнята, за да съобщя печалната вест на Шеймъс и Мери Катрин.

После отидох в стаята си, затворих безшумно вратата и приседнах на края на леглото.

Когато Шеймъс влезе — може би десетина часа по-късно, — аз още седях там в същите дрехи, неспособен да заспя.

Той приседна на ръба на леглото до мен.

— Когато изгубихме твоята баба — заговори тихо, — бях готов да убия човек. Най-вече лекарите, които ми казаха, че е умряла. Както и всичките хора, дошли на бдението. Дори присъствието на свещеника на погребението ѝ ме изпълни с безумен гняв. Защото им завиждах колко бяха щастливи. Те нямаше да се приберат в празния апартамент. Нито щяха да се вслушват в грохота на тишината, докато прибират вещите ѝ. Сериозно се замислих дали да не грабна бутилката, от която Айлийн ме бе отказала. Но не го направих. Знаеш ли защо?

Поклатих глава. Представа нямах.

— Защото осъзнах каква обида щеше да е за Айлийн. Не на нейната памет, а на самата Айлийн. И тогава проумях, че тя всъщност не ме бе изоставила завинаги. Просто си бе тръгнала първа. Едно от нещата, на които ме научи Айлийн с личния си пример, е, че трябва всеки ден да ставаш, да се обличаш и да вършиш това, което трябва, до деня, когато повече няма да можеш. Предполагам, че туй, което сега се опитвам да ти кажа, е, че Мейв всъщност не си е отишла. Само те е изпреварила и ще те чака, Майк. Ето защо не бива да се предаваш. Ние, ирландците, невинаги успяваме в начинанията си, но не се отказваме лесно и продължаваме да упорстваме.

— Да упорстваш, докато не умреш — равнодушно повторих аз. — Мили, вдъхновяващи слова от Шеймъс Бенет. Ти си новият Дийпак Чопра^[1].

— А, добрият стар сарказъм, мил и неподправен — рече Шеймъс на ставане, като леко ме тупна по коляното. — Ето това е моето момче. Мейв имаше защо да се гордее с теб. Това би прозвучало като музика за нейната ирландска душа.

Така че се пъгнах под душа, после се облякох и се захем с приготовленията. Или по-точно Шеймъс и Мери Катрин се заеха. Те се обадиха в църквата и в погребалната агенция, а аз само кимах или поклащах оклюмалата си глава. *Упорстввай, докато не умреш.*

[1] Нашумял индийски лечител и психолог, живеещ в Калифорния, автор на книги за изкуството да се живее в хармония със света. — Б.пр. ↑

103.

Църквата „В името божие“ бе запълнена до краен предел с приятели и роднини, събрали се тук два дни по-късно за погребението на Мейв. Както при бдението снощи, така и сега моята жена успя да привлече толкова много хора, че си съперничеше дори с церемонията в катедралата „Сейнт Патрик“ за изпращането на Първата дама, въпреки че тук нямаше нито микробуси от новинарските агенции, нито знаменитости сред опечалените.

Сред морето от натъжени лица разпознах някогашните й колежки, неколцина от последните й пациенти, дори и двама-трима от нашите високомерни съседи. Не само че присъстваха повечето ми колеги от отдел „Убийства“, но имаше още много полицаи от управлението на нюйоркската полиция, дошли да подкрепят своя колега в труден час.

Мнозина разказаха затрогващи истории за Мейв, които дори аз не бях чувал. Редуваха се спомен след спомен за това как тя успяла да успокои някое хлапе или жена, или родител, докато ги пренасяла с количката към хирургичния сектор или им помагала да се родят. Или да умрат. Разказваха за неизчерпаемото й състрадание в най-трудните моменти. За силата, която вдъхвала на хората тъкмо когато били най-самотни.

Имаше моменти, когато Ню Йорк можеше да се окаже най-самотното място на земята, но като видях Шеймъс в расо да се насочва към олтара, за да обиколи ковчега на Мейв с кадилницата с димящ тамян, и чух плача на хората зад мен, имах чувството, че се намирам в малко селце, където всички хора се познаваха или бяха роднини. След прочитането на подбрани откъси от евангелията Шеймъс започна заупокойното си слово:

— Един от любимите ми спомени с Мейв от всичките места, където съм бил с нея, е останал в паметта ми от „Кота Нула“ — заговори той от амвона. — И двамата се бяхме записали като доброволци към инициативата „Да възкресим духа на Ню Йорк“. Отидохме на моравата в Батъри Парк, за да помагаме при раздаването

на топла храна на спасените. Беше тъкмо по времето на четвъртия мач от сериите през 2001 година за Световната купа. Аз бях на горната палуба и с радост гледах как противникът изгуби един от своите най-добри шансове, когато откъм долната палуба се чу сърцераздирателен рев. Помислихме, че някой там долу току-що е бил застрелян или поне е паднал зад борда, но когато се свлякохме долу, в трапезарията, заварихме само Мейв, със слушалки, да подскача от радост толкова силно, че за малко да прекатури корабчето.

— Успя да спре Тино Мартинес! — викаше тя. — Той го спря!

Някой донесе телевизор и го постави върху масата до бюфета. Слушах как хората около мен в един глас повтаряха, че никога досега стадионът на „Янките“ не е бил по-шумен, с толкова буйни викове, откакто Дерек Джетър постигна онзи незабравим хоумрън в десетия ининг и с това спечели мача. Но дори и онези там, на стадиона, не бяха по-шумни от нас, струпаните пред телевизора. Когато си мисля за Мейв, винаги я виждам сред онези уморени мъже, размахваща юмрука си във въздуха. Нейната енергия, надежда и жизненост успяха да преобразят онова мрачно място в нещо уникално, нещо, което ми се струваше като връх на светостта.

Лицето на Шеймъс се сгърчи от мъка. Той, както и всички ние, останалите в църквата, вече не можеше да съдържа чувствата си.

— Няма да ви лъжа. Не мога да обясня защо Господ ни я отне точно сега. Но ако това, че тя бе изпратена тук, сред нас, не ви помага да обичате Бога, то тогава не мога да ви помогна. И ако днес отнасяме по нещо със себе си оттук, това е урокът, който Мейв ни преподаваше с всеки пълноценен ден от своя живот. Раздавай се докрай. Не скъпи любовта си.

Всички в църквата, включително и аз, плачехме с глас. Криси, която бе най-близо до мен, отметна края на балтона ми и избърса сълзите си в коляното ми.

За погребението в гробището „Небесните порти“ в Уестчестър слънчевите лъчи успяха да пробият облаците. Децата преминаха покрай ковчега на Мейв, отрупан с рози. Едва не избухнах в сълзи, когато Шона целуна своята роза, преди да я пусне при останалите. Както и малко по-късно, когато музикантите от нюйоркската полиция засвириха „Дани Бой“ и високите, пронизващи звуци на гайдите се понесоха над надгробните камъни и замръзналата земя.

Но не го направих.

Запитах се какво би сторила Мейв на мое място. Сподавих сълзите си, прегърнах децата си и обещах и на себе си и на жена ми, че ще успеем да се справим.

Предложих да остана у дома с децата, които бяха в коледна ваканция, обаче Шеймъс и Мери Катрин не позволиха да се издума и дума.

— Съжалявам — каза ми Шеймъс. — Тези хлапета трябва да бъдат глезени така, както нито едно дете не е било глезено досега. А като гледам колко си оклюмал, най-добре ще е да оставиш тази работа на мен и на Мери Катрин. Освен това за самия теб е по-добре да се махнеш оттук, Майк. Посвети се на нещо полезно. Престани да се мотаеш наоколо и по-добре върви да закопчаеш онези негодници, които държаха заложниците в катедралата.

— Да закопчая негодниците? — ухилих се аз.

— Е, и аз не съм все още невежа. Понякога гледам сериала „Нюйоркските полицаи“ — призна Шеймъс и завъртя очи. — Да не би да е грях?

И така, в понеделник сутринта, след погребението, аз отново бях зад бюрото си в отдел „Убийства“ в полицейското управление на Северен Манхатън, Източен Харлем. Хари Гресъм, моят шеф, а също и останалите от нашия екип бяха прекалено любезни с мен и всячески се опитваха да ме ободряват. Кой би могъл да си помисли, че на някой може да му липсва да е обект на шеги и подигравки? „Скоро и това ще стане“ — казах си, докато избърсвах праха от мишката на моя компютър.

Обадих се на Пол Мартели и на Нед Мейсън. От тях узнах, че няма нищо ново в разследването, което да ни вдъхне някакви надежди. Бил претърсен всеки квадратен сантиметър от мрамора, гранита и цветните стъкла в катедралата, като особено внимателно били дирени пръстови отпечатьци, ала нищо не било открито. Тези престъпници се оказаха извънредно акуратни и предпазливи.

Настъпило известно оживление, съобщи ми Мартели, когато било намерено тялото на още един загинал от похитителите в криптата под олтара, но много бързо се разочаровали, защото китките и главата

липсвали. Били отсечени от хладнокръвните му партньори, което ни лишаваше от всички надежди да го идентифицираме.

Не били открити и следи от експлозивни в катедралата, така че заплахата на Джак да вдигне всичко във въздуха и след него да останат само развалини е била блъф. Още една негова победа. Открих в компютъра си номера на телефона на Лони Джейкъб — следователя от нюйоркското полицейско управление, който бе огледал шоурума на автосалона, където бе катастрофирал един от черните седани. Към обяд вдигнах телефона и позвъних в лабораторията за пръстови отпечатьци в централното управление на нюйоркската полиция на площад „Плаза“.

— Здравей, Майк — обади се Лони. — Тъкмо мислех да ти позвъня. Направих го.

— Какво си направил? — попитах аз.

— Не беше лесно, но с помощта на анализа на натриевите хидроокиси по ръцете на загиналия в шоурума успях да изсуша и да отстраня най-горния слой от обгорената кожа. По-трудно е да се извърши разпознаване на пръстовите отпечатьци по втория дермален слой, защото при него се наблюдава известно дублиране на очертанията, но поне вече разполагаме с нещо. Вече разговарях с колегите в Отдела за архивиране на пръстови отпечатьци към ФБР. Дали да не ги изпратя спешно във Вашингтон за сравняване на резултатите?

Казах му да го направи, а той ми обеща да ми се обади, когато резултатите станат ясни. Тези престъпници са били необикновено старателни в усилията си да прикрият следите си. Което означаваше, че са имали какво да крият.

На другия ден отново ни се стъжни. Полицейският комисар бе узнал за твърде оскъдните резултати от огледа ни в катедралата „Сейнт Патрик“ и незабавно реагира със съвсем проста заповед: „Повторете огледа. Но този път с повече старание“.

Първо момчетата от Отряда за бързо реагиране се върнаха в катедралата и повториха точно това, което бяха извършили при първия оглед на местопрестъплението. Провериха всяко ъгълче за взривоопасни и отровни материали.

Детективите от нюйоркската полиция, заедно с Екипа за оглед на местопрестъплението — *CSU*, или *Crime Scene Unit* (не трябва да се смесва с телевизионното шоу *CSI*, или *Crime Scene Investigation*, или „От сцената на местопрестъплението“), — претърсиха грижливо за улики като трудно забележими отпечатьци от пръсти и влакна от косми, човешка кожа и тъкани от дрехи, ръкавици, обувки, маски. Всичко подлежеше на повторен оглед за евентуално наличие на материал, годен за ДНК изследвания. Прегледаха всички религиозни реликви, всички вещи, които биха могли да ни предоставят улики с ключово значение за последващи психологически и поведенчески анализи.

Всичко, което може да бъде проверено и изследвано, беше наново проверено и изследвано.

Петна от кръв. Заради кръвните проби.

Косми. Заради ДНК тестовете.

Влакна и конци от тъканите на облеклата им. За евентуален анализ на източниците за доставка на дрехите им.

Отломъци от изпочупени стъкла — от прозорци, бутилки, очила.

Огнестрелни оръжия.

Инструменти, следи от леснозапалими течности.

Бяха проверени веществените следи в цялата катедрала, но особено внимателно бе огледана криптата на архиепископите, където похитителите са се укривали преди началото на атаката си.

Двама полицаи останаха в катедралата „Сейнт Патрик“ само като куриери, в случай че се открият някакви улики, които трябваше да се доставят, колкото може по-скоро в полицейските лаборатории.

Ала след още три изнурителни дни крайният резултат отново се оказа разочароващ — никакви следи не бяха открити от Джак и бандата му.

В служебната стая се чувствах като в клетка, затова една сутрин реших да поизляза, просто така, за контролен външен оглед. Стигнах до Пето авеню. Бях излязъл точно срещу катедралата „Сейнт Патрик“. Усмихнах се, като видях хаотичното движение на шумни автомобили, автобуси и камиони и още по-забързаното суетене на пешеходците около мястото, където доскоро се разиграваше драматичната обсада. Нашият град бе преживял много и въпреки това винаги бе оцелявал: и бунтовете на малцинствата, и цялостното, при това нееднократно спиране на електрозахранването, и атентатите от 11 септември 2001 г., и кмета Динкинс^[1], а сега и това... Мислено изброявах тия неща, докато се насочвах към стъпалата пред катедралата.

Църквата беше затворена за посещения на гражданите под претекст, че вътре са започнали възстановителната дейност. До вратите пазеха униформени полицаи от управлението Централен Манхатън — север, но се отдръпнаха, за да ми сторят път на влизане.

Стигнах до централната пътека и се поклоних към олтара, преди да се настаня на предната скамейка.

Поседях там, загледан в опразнения храм, който внушаваше почит, макар и да имаше твърде строг вид. Всеки би си помислил, че след това, което преживях, повече няма да стъпя в църква, ала кой знае защо в този миг се почувствах странно спокоен. Седях стаен сред мрака, нарушаван само от оскъдната светлина на горящите свещи. Струваше ми се, че най-последно бях намерил някаква утеха.

Спомних си, че именно в тази катедралата ни раздадоха дипломите от „Реджис“^[2]. Усмихнах се, като се досетих колко се измъчвах тогава с гръцкия и латинския. Обаче едно нещо научих за цял живот от йезуитските свещеници, които ни обучаваха — значимостта на логическите разсъждения. Те неуморно ни проповядваха колко е необходимо да използваме дарената от бог способност да разсъждаваме логично, рационално, за да се доберем до същността на всички явления и събития.

Мисля, че тъкмо това бе причината да избира философията като основна дисциплина, когато постъпих в Манхатънския колеж — малко, но изискано учебно заведение в Бронкс. Необходимостта да се добера до истината се оказа решаваща причина да стана детектив.

Загледах се в унес към главния олтар, размишлявайки за престъпниците, на които изгубихме следите.

Ние знаехме *кога, къде, какво, защо* и *как* бе извършено. Единственото, което ни се губеше, бе отговорът на въпроса *кой*.

И така: кой бе направил това? Кой е този, който е бил способен на толкова брилянтно изпълнение? И същевременно толкова брутално? От една страна, реших аз, това са били мъже с желязна воля. От друга, те явно не са се страхували да прибегват до крайна жестокост, за да постигнат целта си.

По време на обсадата убиха петима. Един полицаи от Отряда за бързо реагиране и един федерален агент бяха улучени при престрелката в тунела под криптата. Един свещеник получи куршум в главата — поради нещастно недоразумение, ако може да се вярва на казаното от Джак. Джон Руни бе екзекутиран чрез изстрел от упор. Това се потвърди при разпитите на заложниците, които са били свидетели на смъртта му.

Накрая се замислих и за кмета. Защо бяха намушкали с нож Андрю Търман? Изгарянията от цигари, открити по ръцете му, недвусмислено свидетелстваха, че е бил жестоко измъчван. Тези гангстери вършеха всичко с ужасяващ непукизъм. Защо при ликвидирането на кмета са предпочели да изневерят на стандартния си метод за избиване на жертвите си? Но нима беше по-добре да застреляш един човек, вместо да го пронижеш с нож? И защо точно за кмета бяха избрали тази жестока смърт?

Отпуснах лакти върху полираното дърво на парапета пред мен и отново се замислих.

Трябваше да има някаква причина. Само че не знаех каква бе тя. Засега.

Преди да изляза от катедралата, се спрях пред редицата от обредни свещи, горящи пред параклиса на Светата Дева. Запалих по една свещ за всяка от душите на хората, загинали тук, както и още една за жена си. Банкнотите прошумоляха в тишината, докато падаха в кутията за даренията. „Като ангелски криле“ — помислих си,

опитвайки се да възпра напирещите в очите ми сълзи. Отпуснах се върху покритата с кадифе подложка за коленичене, стиснал очи с ръце, свити в юмруци.

„Скъпа Мейв — помолих се аз — обичам те. Толкова много ми липсваш“. Продължавах да чакам обаждането на Лони за пръстовите отпечатащи, но като се върнах в стаята си и седнах до бюрото си, още нямаше съобщение от него. Налях си кафе и докато продължавах да чакам, се загледах безмълвно в прозореца към Източен Харлем.

В празното място точно срещу нашия участък група деца довякоха няколко изхвърлени до кофите за смет коледни елхи. После запалиха огън и овъглените стволоче на елхите почернях като купчина черни кости.

Оставаше още много за разследване. Вече знаехме къде са били произведени пистолетите на похитителите, понеже събрахме гилзите и празните пълнители. А това евентуално можеше да ни насочи към някакви следи. Намерихме и половин дузина пистолети за гумени куршуми. Това за мен бе уникално. Защо бяха избрали оръжия за контролиране на тълпата? Но още не можехме да си обясним как точно бяха укрили в реката бутилките с въздух за дишане под вода. Макар че това надали би имало голямо значение за напредъка на разследването.

След два часа все още продължавах унило да се ровя из рапортите за разпитите на заложниците, когато телефонът на бюрото най-после иззвъня.

— Съжалявам, Майк — съобщи ми Лони с неприкрито разочарование в гласа. — Нищо не постигнахме. Не открихме съвпадение с отпечатащите. Загиналият похитител не е имал криминално досие.

Докато поставях слушалката върху вилката, ми се стори, че отново долавям дръзкия смях на Джак.

[1] Дейвид Динкинс, р. 1927 г. Първият чернокож кмет на Ню Йорк Сити (1990–1993 г.). Активист на демократите от Харлем. Побеждава, но трудно, републиканеца Руди Джулиани през 1989 г., от когото губи на следващите избори през 1993 г. Започва мандата си при 1,8 милиарда долара дефицит в бюджета на нюйоркската община, но се справя съвсем задоволително. Виден привърженик на Хилъри Клинтън. — Б.пр. ↑

[2] Католическо подготвително училище в Горен Ийст Сайд в Манхатън, основано от йезуитите през 1914 г. — Б.пр. ↑

Когато на следващата сутрин влязох в офиса, телефонът на бюрото звънеше.

Вдигнах слушалката и чух познат глас, който определено не очаквах.

— Обажда се Кати Калвин, репортер от „Ню Йорк Таймс“. Мога ли да говоря с детектив Бенет?

Поколебах се дали да не отвърна на безскрупулната и язвителна драскачка *No hable inglés*^[1], или просто да затръшна слушалката.

— Отнася се за похищението на заложниците — побърза да уточни тя.

— На телефона е Бенет. Наистина се уморих от тези игри, Калвин — отвърнах ѝ с доста груб тон. — Особено с теб.

— Майк — жизнерадостно зачурулика репортерката, — моля те да ме извиниш за онази статия. Сам знаеш каква каша беше. Пък и главният ми редактор ми дишаше във врата и въобще... Господи, какви ги говоря? Без извинения. Издъних се и много съжалявам, дължа ти услуга. Наистина. Чух за жена ти. Моите най-искрени съболезнования на теб и на децата ти.

Замълчах, питайки се дали тази репортерката от „Таймс“ пак не ме разиграваше. Все пак звучеше действително искрено, но аз си оставах нащрек. Тя бе направила така, че аз и цялото ни полицейско управление да изглеждаме като пълни глупаци. От друга страна обаче, бе твърде полезно някой репортер на „Ню Йорк Таймс“ да ти дължи услуга.

— Приеми извинението ми, Майк — отново опита да ме умилостиви Кати Калвин. — Чувствам се като мръсница.

— Е, поне го осъзнаваш — отбелязах.

— Усещам, че някой ден ще станем приятели — забързано заговори Калвин. — Причината, поради която ти се обаждам, е свързана с интервютата, които исках да взема от отвлечените знаменитости. Е, не се справих особено добре, защото не успях да се свържа с голяма част от жертвите заради адвокатите и агентите им.

Както и да е. Говорих с онзи активист от движението за граждански права, преподавателя Солстис. И знаеш ли какво ми каза той?

Знаех само, че този расист и демагог Солстис бе известен най-вече с едно: мразеше ченгетата.

— Слушам те със затаен дъх — рекох язвително.

— Той смята, че похитителите са били полицаи — продължи Калвин. — Обаждам ти се, за да те информирам. Както и да те уведомя, че отказах да публикувам подобни глупости. Разбра ли? Виждаш ли, че не съм чак толкова лоша.

— Добре — казах аз. — Оценявам обаждането ти.

След като затворих, се облегнах на стола си, замислен за обвиненията на Солстис. Въпреки че този свещеник бе прочут със спорните си оценки, притежаваше достатъчно разум, за да осъзнае, че се нуждае от нещо дръзко и възмутително, за да привлече всеобщото внимание към себе си. Така че какво знаеше този Солстис? Дали беше нещо важно? Дали и той не бе въвлечен по някакъв начин в заговора?

Обадих се на Кати Калвин и поисках от нея телефонния номер на Солстис.

Свещеникът ми отговори още при първото позвъняване.

— Здравейте, преподавателю. Обажда се детектив Майкъл Бенет от нюйоркската полиция. Разследвам похитителите. Разбрах, че имате хипотеза по случая. Бих искал да я чуя.

— Ха! — енергично възкликна Солстис. — Хипотеза ли? Глупости. Отлично зная какви ги вършите. И какво се опитвате да представите пред хората. Вече сте започнали.

— И какво точно си мислите, че вече съм започнал, преподавателю?

— Занимавате се с това, в което най-много ви бива вас, негодниците. Да замитате истината под килимчето. Слушайте, човече, аз зная. Бях вътре. Познавам ченгетата. Само професионалисти като вас можеха да организират цялата работа. О, да, а после всички да се изплъзнат. Колко удобно. Просто сте ги пуснали да избягат, мога да се обзаложа за това. Вие, ченгетата, скроихте цялата работа, а сега се опитвате да я прикриете. Както винаги досега.

Възможно ли бе това да се окаже истина? Силно се съмнявах. Обаче преподавателят Солстис повдигна два сериозни въпроса: откъде похитителите знаеха толкова много за нашата тактика, прилагана по

време на обсадата? И как така винаги узнаваха какво ще предприемем
срещу тях?

[1] Не говоря английски (исп.). — Б.пр. ↑

108.

На остров Райкърс^[1] в Бронкс имаше десет затвора, приютяващи около седемнадесет хиляди затворници. Спокойно може да се каже, че това бе един малък град със своите училища, болници, спортни площадки, църкви и джамии, магазини и аптеки, бръснарници, депо за автобуси. Дори имаше и автомивка.

На следващата сутрин се появих там още в ранните часове, отново изпълнен с надежди. През нощта ме осени една идея и сега имах възможността да я реализирам.

Малко след осем вече крачех към пропускателния пункт, където позволявах на посетителите, пристигнали на свиждане, да оставят наркотиците си и оръжията си без опасения от наказателни мерки. Не носех със себе си нито едното, нито другото, затова безпрепятствено ме пуснаха да прекрача строго охранявания портал, като дори ме ескортираха до една малка зала за свиждания вътре в Централното наказателно изолационно отделение в „Райкърс“, известно с жаргонното название „Пандиза“.

Около една четвърт от излежаващите присъдите си в „Райкърс“ са бедняци, които не могат да си позволят да внесат за гаранцията си суми от порядъка на петстотин долара, та дори и по-малко, обаче аз се интересувах най-вече от тежките случаи. Следващите четири часа прекарах в залата за свиждане, като се срещнах с десетина от затворниците.

На всеки от тях включвах аудиокасетата със записания на нея глас на Джек от преговорите ми с него.

Може би някой щеше да разпознае този глас, ако го е запомнил по време на досегашния си престой в „Райкърс“ или в някой друг затвор край Ню Йорк.

Но не узнах нищо от Анджело, взломаджия с вид на боксьор, готов всеки момент да се хвърли в ожесточена схватка.

Нито пък от Ектор, гангстер с татуирани две сълзи в крайчеца на дясното си око, символизиращи, че е убил двама души, макар да бе само на двадесет и една години.

Както и от Джей Т., от бялата раса, главорез от Уестчестър с толкова сериозна пристрастеност към наркотиците, че напомняше на самоходен каталог на фармацевтичния гигант „Мерк“ за всякакви хапчета и упойващи медикаменти.

Или пък от Джеси от Сто и тридесет и първа улица в Харлем с удивително ведро лице, макар едното му око да беше неподвижно, с белег под долната си устна, натикан в „Райкърс“ за поредица от дръзки въоръжени грабежи.

Нито един от седемдесет и деветте затворници, които се срещнаха с мен в претъпканата зала за свиждане, не ми каза нищо. Доста потискащо...

Докато не дойде редът на осемдесетия ми събеседник — Тримейн, мършав тип от „по-стария кокал“, може би да имаше към четиридесет, макар да изглеждаше най-малко на петдесет години. Той ми сподели, че може би преди някъде беше чувал този глас — гласа на Джак.

— Не зная, не мога да го потвърдя със сигурност...

На връщане от затвора „Райкърс“ се обадох в Централното полицейско управление на Ню Йорк и наредих на Лони да провери за съвпадение на пръстовите отпечатъци на похитителя, загинал в шоурума към автомобилния салон, с данните от дактилоскопичните картотеки за служителите от полицията на национално, щатско и градско ниво.

Час по-късно факсът в кабинета ми забръмча. Още първият лист, изпъзлял от апарата, ми подсказа, че Лони има новини.

Стори ми се, че изтече цял месец, преди машината да извади втория лист.

Вдигнах го бавно, много бавно, като внимавах да не зацапам още незасъхналия тонер.

Но не усмихнатата физиономия на мъртвия похитител от личното му досие приковаваше погледа ми, а отпечатаните под нея сведения.

Изненадата се смеси с чувство за вина, от което едва не ми прилоша.

„Невероятно“, помислих си.

Извадих мобилния си телефон и натиснах бутона за съкратено набиране на кабинета на командир Уил Матюс.

— Обажда се Бенет — казах, когато чух гласа му по телефона. —
Мисля, че ги пипнахме.

[1] Този „затворнически“ остров понякога дотам се препълва, че когато кмет на Ню Йорк е бил Руди Джулиани, допълнително докарали един шлеп с нарове за 800 затворници и го закотвили край о-в Райкърс. — Б.пр. ↑

Започна да вали сняг, когато прекосихме очертанията на града и продължихме на север по магистралата „Соу Мил Ривър Паркуей“. Освен мен в процесията бяха включени още петнадесетина колеги в осем седана на ФБР и камиони от Отряда за бързо реагиране към нюйоркската полиция. Увеличихме скоростта, когато пресичахме горите край Уестчестър, само че не отивахме в къщурката на Баба Яга, както се разправяше в детската приказка.

Поехме към изхода за Плезънтвил, след което продължихме на запад към река Хъдсън. На самия край на полуострова, покрай брулената от вятъра река, спряхме пред високите, грозни, заплашително настръхнали сиви стени с бодлива тел най-отгоре. Слънцето в този облачен ден грееше доста слабо и едва се забелязваше над реката. Към скалата бе закрепена табела с избелял надпис: СИНГ СИНГ — ЗАТВОР С МАКСИМАЛНО СТРОГ РЕЖИМ.

Не, в никакъв случай туй не беше къщурката от приказките. Вместо това бяхме попаднали пред портите на прочутия „Синг Синг“. *Голямата къща.*

Прочутият затвор „Синг Синг“.

Нагоре по реката.

Въздухът беше много студен, когато излязох от колата и застанах до стените на затвора. Сякаш от самото място лъхаше студ. Но щом въоръженият пазач от постройката, която наподобяваше миниатюрна кула за контрол на въздушния трафик и се извисяваше над оградата от телена мрежа, обърна към мен черните си очила, стана още по-мразовито. Единственият блестящ обект на километри наоколо беше дулото на автомата му М16, повесен през гърдите му.

„През цялото това време усърдно се опитваме да заловим похитителите и да ги пъхнем зад решетките — помислих си, докато прекосявах покрития със ситен чакъл паркинг пред този максимално строго охраняван затвор. — Кой би могъл да допусне, че те вече са били тук?“

Оказа се, че отпечатъците от пръстите на похитителя, загинал в автосалона, принадлежат на Хосе Алварес, надзирател от изправителните служби, който допреди шест месеца работел в „Синг Синг“.

След сигнала за проверка в управлението на надзирателите се установи, че дузина мъже от затворническия персонал — всички до един надзиратели от дневната смяна — внезапно се разболели точно през седмицата, когато катедралата бе нападната.

Изведнъж много неща започнаха да ми се изясняват. Сълзотворният газ, гумените куршуми, белезниците, уличният жаргон, примесен с полувоенни думи и изрази. Истината е щяла да избоде очите ни, но бяха нужни подозренията на преподобния Солстис и спомените на затворника от „Райкърс“, чисто име бе Тримейн Джеферсън, за да се изясни всичко.

Всеизвестно е, че затворническите надзиратели, както и редовите полицаи, могат да укротяват тълпите и да ги охраняват със завидно професионално умение, а освен това са способни безпощадно да прилагат насилие, за да постигат целите си.

— Готов ли си, Майк? — попита ме лейтенант Стив Рено, когато излезе пред дузината полицаи от подчинения му Отряд за бързо реагиране.

— Готов съм още от минутата, когато в онази сутрин се изправих пред „Сейнт Патрик“.

Нашите заподозрени бяха вътре в затвора като контингент от дежурната смяна. За да ги арестуваме, трябваше да проникнем в търбуха на звяра. Макар този затвор да бе едно от най-малко желаните места, в които полицаите жадуваха да попаднат, аз очаквах с нетърпение да се озова вътре. Но най-вече изгарях от нетърпение да смажа физиономията на Джак и особено умната му уста. Толкова ми бе причерняло, че едва сдържах гнева си.

Вятърът бръснеше трепкащата повърхност на водата, когато подканих с усмивка колегите:

— Хайде да се срещнем най-сетне с Джак.

Трябваше да прекосим подвижния метален мост с бодлива тел от двете страни, за да се доберем до главната порта на „Синг Синг“. Макар че никой от нас не беше особено доволен, защото всички ние — дузината полицаи и федерални агенти — бяхме задължени да оставим оръжията си на масата до прозореца на арсенала, преди да ни допуснат вътре. Правилникът за вътрешен ред при никакви обстоятелствата не разрешаваше внасянето на оръжия на територията на затвора с оглед на поддържането на максимално ниво на сигурност.

— Мъжете, които са рапортували, че са били болни през въпросната седмица, вече са извикани в общото помещение — съобщих ми главният надзирател Кларк, когато поехме по боядисания в унило сиво коридор, водещ към неговия кабинет.

Докато слизахме надолу по стълбите към стаята за проверки, от радиостанцията на Кларк се чу настойчиво звучащ сигнал. Надзирателят притисна апарата към ухото си и напрегнато се заслуша.

— Какво има? — попитах аз.

— Нещо става в блок А — отвърна ми главният надзирател. — Чувам викове и крясъци. Вероятно нищо особено. Нашите гости все се оплакват от обслужването.

— Сигурен ли сте, че всичките мъже от дневната смяна са там? — заинтересувах се, когато се озовахме пред вратата с телена решетка, зад която бе общото помещение.

Главният надзирател се взря напрегнато през телената решетка, където се забелязваха няколко нервно крачещи служители от затвора.

— Така мисля. Почакайте. Не — рече той. — Сержант Роудс и сержант Уилямс. Двамата отговорни надзиратели за тази смяна. Те не са тук. *Къде, по дяволите, са се дянали?*

„Отговорните надзиратели на смяната“, мислено повторих аз. На мен поне ми прозвуча също като главатарии на престъпници. Сетих се за съобщението, което току-що бе получил пазачът по радиостанцията си.

— Нека отгатна — прекъснах го аз. — Надзирателите от дежурната смяна се намират именно в блок А, нали?

— Това е нашата сграда с максимално ниво на сигурност — кимна Кларк.

— Трябва да влезем там — казах му аз. — Веднага.

111.

Подобно на цялото разследване, сякаш всичко в „Синг Синг“ се издигаше нагоре, стриктно следвайки главния надзирател Кларк и половината дузина от най-доверените му подчинени, изкатерих безброй бетонни стъпала и преминах през няколко наклонени коридори, преди да стигнем до една стоманена врата. А след нея се изправихме пред втора врата с още по-дебели метални пръти.

Ключалката рязко забръмча, при което отекна метално изщракване като ударник на револвер върху празен барабан. После вратата се разтвори широко.

Усещах щраканията на ключалки като удари върху гърдите си, докато прекосяхме огромната камера с многобройни затворнически килии. Радиоприемници кънтяха, затворници крещяха, непрекъснато отекваше ехо от плъзгаща се стомана. Звуците, сякаш долитащи от бездънен метален кладенец, приличаха на някаква префинена форма на изтезание.

Затворниците в най-близките килии веднага се надигнаха и закрепяха какви ли не сквернословия иззад дебелите метални решетки, докато минавахме покрай тях. По цялото протежение на сградата, дълга колкото две футболни игрища, се виждаха проблясъците от отраженията на огледалата между тази стоманена гора от метални пръти, заместващи предните стени на килиите. Надявах се да не ни замерят с разни мръсотии и отпадъци.

— Нека да проверим във физкултурния салон, преди да се качим на горния етаж, откъдето ще се прехвърлим в другите отделения — извиси глас надзирателят, опитвайки се да надвика непоносимата врява.

Преминахме през друга заключена врата, намираща се в противоположния край на блока. Не заварихме никого в залите за вдигане на тежести или за други физически упражнения. Нямаше никой и на баскетболното игрище. Нито някой се криеше в съблекалните. Къде, по дяволите, се бяха дянали? Нима Джак и

Малкия Джон пак ще ми се изплъзнат? Докога *ще бъдат* на една крачка пред нас?

Водех групата обратно към най-ниското ниво на блок А, когато изведнъж някой ме блъсна силно в гърба. *Паднах!* Вратата с тежката стоманена решетка се хлопна зад мен, докато дланите и коленете ми се плъзгаха върху бетонния под.

Обърнах се и видях двама от най-доверените надзиратели от най-строго охраняваното вътрешно отделение да се хият над мен. Главният надзирател, Стив Рено и останалите полицаи, останали затворени във физкултурния салон, започнаха да тропат по стоманената врата.

Забелязах, че единият надзирател е много едър, а другият — нисък и набит. Играта започва, професор Бенет. Външността им напълно съответстваше на физическите описания на Джак и Малкия Джон. Защото наистина бяха те.

Джак държеше в ръка черна палка от онези, които се използват за потушаване на безредици. Въртеше я ловко между пръстите си. Имаше късо подстригана къдрава кафява коса и непрекъснато се хилеше подигравателно.

— Здравсти, Майки — заговори ме той. — Отдавна не сме си говорили.

Как можех да не позная този глас? Нищо чудно, че и Тримейн Джеферсън го бе запомнил.

— Защо така и не ми се обади повече? — продължи Джак. — Мислех, че вече сме другари.

— Здравей, Джак — поздравих го аз, демонстрирайки смелост, каквато всъщност не чувствах. — Странно, но по телефона не звучеше като дребосък.

Джак се захили. Очевидно не губеше лесно самообладание. Дори и да се притесняваше кой и кога ще ни дойде на помощ, го прикриваше много добре.

— Ти допусна *още* една грешка, Майк — заяви ми той. — Само че този път фатална. Пристигна неканен в един мъжки дом. И си мислеше, че няма да ми мине през ума, че може да ни намериш? Глупости, дори и един счупен часовник два пъти на ден показва точното време. Да не би да си въобразяваше, че онова тлъсто копеле Кларк командва тук? Това е моят затвор. Моят терен с моите хора.

— Всичко свърши, Джак.

— Не мисля така... — отвърна ми ухилено той. — Спомни си, че ние успяхме да се измъкнем от една крепост. Ще се измъкнем и от тази. Особено когато държим *заложници*. По дяволите, Майк, може би дори ще те оставя да водиш преговорите за собственото си освобождаване. Как ти се струва, а?

— Страхотно. — Отстъпих назад и петата ми се опря в плоската, твърда стомана на вратата. Нямахше накъде да бягам.

Тежката радиостанция, която бях взел от пазача, беше единственото, което можех да използвам като оръжие. Вдигнах я, но в същия миг Малкия Джон измъкна палката си със зловна усмивка. Физиономията на копелето беше отблъскваща като на вонящо насекомо.

— Искаш ли малко да си поговорим? — попитах го, отстъпих и хвърлих радиостанцията срещу него. Даже Роджър Клемънс^[1] можеше да ми завиди за този замах. Радиостанцията и носът на Малкия Джон експлодираха едновременно. Той изкрещя, но после двамата с Джак се хвърлиха върху мен и аз се озовах във въздуха.

— Опа-ла, Майк! — извика в лицето ми Джак. После и двамата ме пуснаха да падна по очи.

[1] Прочут питчър от бейзболния отбор „Дейтън“, Охайо. — Б.пр. ↑

Досега си мислех, че затворниците са прекалено шумни, но се оказа, че до този момент те само са загревали. Когато се впуснах в ожесточена ръкопашна схватка с Джак и Малкия Джон, цялото затворническо войнство се разкрещя така силно от бетонните си килии, че все едно някой от супермоцните „Боинг Джъмбо Джет“ форсираше двигателите си в хангара.

После от горните етажи започнаха да ни замерят с пластмасови бутилки, мокри кърпи, списания, смачкани на топки късове обгоряла тоалетна хартия. *Дали пък не се опитваха да ме подпалят?*

Когато Джак ме халоса по гърба с палката си, аз рухнах на едно коляно. Мозъкът ми ту се включваше, ту се изключваше — като радиостанция, работеща с много смущения. Но когато Малкия Джон се тръшна върху гърдите ми, съвсем ми причерня.

Изкрещях и със сетни сили се втурнах към вратата.

Спомних си за децата. Не можех да ги изоставя точно сега. Не можех да позволя да останат кръгли сираци. За нищо на света не биваше да се стига дотам. Вече почти се бях изправил на колене, когато Малкия Джон връхлетя върху мен и започна да ме рита в ребрата. Претърколих се по гръб, съвсем останал без дъх. И точно тогава стоманеният ток на ботуша му ме улучи в слънчевия сплит. Миг преди да изпадна в безсъзнание, учудено се запитах дали последното, което ще видят очите ми, няма да бъде Джак, замахващ с палката срещу мен.

Ала тогава се случи нещо напълно неочаквано — една ръка се прокрадна, безшумно и коварно като змия, през решетките зад гърба на Джак. Беше толкова едра, че едва успя да се промуши между здравите метални пръти. Обилно татуирана, адски яка ръка, която се уви около колана на Джак и го дръпна назад. Все едно проехтя гонг, когато главата му се тресна в дебелията метална решетка. След което трясъкът се повтори отново и отново.

— Как ти се харесва това, а, шефе? — питаше го затворникът отзад, докато блъскаше пак и пак темето на Джак в дебелиите

стоманени пръти. — Как ти се струва, шибаняк смотан?

А когато Малкия Джон ме пусна, за да се притече на помощ на Джак, аз успях да се изправя на крака. Палката, която допреди миг Джак размахваше срещу мен, сега се търкаляше на бетона. Наведох се и я вдигнах.

В миналото за кратко ми се бе случвало да държа полицейска палка в ръцете си — беше по време на службата ми в участъка „Хънтс Пойнт“ в южен Бронкс. В онези дълги и студени нощи, когато бе мой ред да дежуря, аз се поддържах буден, като размахвах палката отново и отново, докато не се научих да я завъртам тъй бързо, че да свисти във въздуха.

Палката изсвистя... Още при първия ми удар — замагнах с две ръце — лявото коляно на Малкия Джон се пръсна, както се разхвърчават трески. Отскочих мигновено назад, защото набитият надзирател, след като простена шумно, изненадващо бързо подскочи на куц крак и отново се насочи към мен. В широко разтворените му очи, подути като на жаба, се четеше неистова ярост, а от зеещата му уста се разхвърчаха слюнки на всички посоки.

Вдигнах крак, завъртях се и го изритах право в челюстта. Той се преви надве, за да се предпази, ала беше прекалено късно. Строших палката в слепоочието му и той рухна като подкосен на бетонния под.

Затворниците ме приветстваха с още по-оглушителни и злобни крясъци, докато залитах и се препъвах край надзирателя, проснат в безсъзнание сред локвата кръв. Гневните викове иззад решетките прераснаха в яростен призив да довърша разправата, щом пристъпих към килията на затворника, който продължаваше да души Джак с двете си страхотно едри и силни ръце. Лицето на Джак вече бе станало моравосиньо.

Грабнах здравата палка, която допреди минути беше в ръцете на Малкия Джон. И се приготвих за следващия си убийствено силен замах.

— Убий го! Убий го! Убий го! Убий го! — разкрещяха се в хор затворниците.

Трябваше да призная: предложението бе изкушаващо. Замагнах. Но не ударих Джак.

Ударих татуираната ръка, която вече почти беше го удушила. Затворникът изпищя и отпусна хватката си. Джак се стовари в несвяст

на пода.

— Хей, брато, така ли ми се отблагодаряваш? — обиди се мускулестият затворник зад решетките и се зае енергично да разтрива ударената си ръка.

— Съжалявам — казах му аз, когато започнах да влача Джак покрай камарите от захвърлени боклуци към залостената врата на гимнастическия салон. — Не мога да го арестувам, ако е мъртъв.

Но поне можех да го изритам здравата в зъбите. Заради доброто старо време, Джако.

И точно това направих — изритах го яко, — след което затворниците съвсем пощуряха от радост.

113.

Разбира се, че не можеше всичко да се разреши толкова лесно.

Открили двамата истински главни надзиратели от дежурната смяна — Роудс и Уилямс — закопчани с белезници към решетките на килиите в блок А.

Оказа се, че този „Джак“ и „Малкия Джон“, чиито имена бяха Роко Милтън и Кени Робард, като старши надзиратели били много близки с всички от охраната на затвора и така узнали, че идваме за тях. Успели да убедят колегите си охранители, че нямали нищо общо с обсадата на катедралата „Сейнт Патрик“, въпреки че по същото време били в отпуск по болест. После нападнали двамата напълно невинни главни надзиратели от дежурната смяна — които фигурирали в списъка на излезлите в отпуск по болест, но не и в този на похитителите, — и ги напъхали в килиите, за да не предизвикат подозрение и да се доберат до нас. Един от невинните надзиратели ни разказа, че Милтън и Робард имали много добри отношения с немалко от затворниците, затова отлично предвидили евентуалния развой на събитията. Бунт в затвора, още заложници, масово бягство.

Прочетох правата на Роко Милтън, или Джак, насред паркинга на „Синг Синг“. Постарах се да спазя стриктно тази задължителна процедура пред погледа на Стив Рено и хората му, преди да отворя задната врата на полицейския автомобил и да натикам вътре задържания престъпник.

Рено потегли с полицейската камионетка и останалите похитители. Заради строшения си череп Кени Робард, или Малкия Джон, вече пътуваше с линейката на най-близката болница. Тайно се надявах линейката да мине по дългия път.

Останах навън за кратко, докато обмислях как ще продължи играта оттук нататък. После извадих нещо от багажника на полицейския автомобил, преди да седна зад волана и да потегля с Джак към Ню Йорк.

Може да звучи смешно, но повечето от заподозрените горяха от желание да споделят с нас какво бяха извършили. И колкото повече

бяха замесени в това престъпление, толкова повече желяеха да ни запознаят с всички отблъскващи подробности. Имах чувството, че Джак е много горд със себе си.

През първата част от пътуването ни до Манхатън не проговорих, оставих раздражението и гнева да се натрупат в гърдите му.

— Удобно ли ти е там, отзад? — това бе всичкото, което го попитах.

— Знаеш ли — заговори накрая Джак, — че през лятото на деветдесет и пета четирима надзиратели са били взети за заложници в „Райкърс“. Знаеше ли това, Бенет?

Погледнах го бегло през телената решетка, която ни разделяше.

— Истина ли е? — усъмних се аз.

— Само двама от нас успяха да се измъкнат.

— Ти и Малкия Джон?

— С пари, както обикновено става, Майк — обясни Джак. — Пробвал ли си се някога да участваш в онази телевизионна игра „Джеопарди“^[1]? Печели шампионът. Достатъчно е да ти кажа, че никой пет пари не дава за неколцина скромни надзиратели, особено кметът на Ню Йорк.

— Заради това ли го уби? Заради това ли го наръга с нож? И го изгори с цигари?

Джак се почеса замислено по брадичката.

— Ще си остане ли само между нас?

— Разбира се, не бих могъл да постъпя другояче — усмихнах му се на свой ред.

— По-добре ще е да ми повярваш — отново заговори той. — Онези животни, които тогава ни пипнаха, ослепиха един от приятелите ми с месарски нож, а на нас, останалите, обгориха ръцете с цигарите си. А Негово Кметско Величество реши, че няма защо да преговаря със затворниците. Предполагам, че всички са равни, но някои хора са по-равни от останалите. Доста забавно, нали? Пък и не видях кмета да застане редом до вдовицата на моя убит приятел на погребението му. Предполагам, че човек трябва да е ченге като теб или пожарникар, за да заслужи подобна чест — кимнах, като се преструвах на безразличен. Исках Джак да продължи да говори — нещо, което той явно доста обичаше. — И когато градската управа за трети път отказа да удовлетвори молбата ми за парична помощ заради стреса при

изпълнение на служебните задължения, реших да ги пратя по дяволите. Заклех се да направя нещо грандиозно или да умра, ако не успея. Идеята да проникнем в „Сейнт Патрик“ ми хрумна, докато гледах охраната по време на държавното погребение на бившия кардинал. Дотогава си мислех, че мястото е непристъпно, след като там е пълно с агенти на легендарните специални служби, ала скоро открих, че всичко е само един театър. Също като останалите задници от службите за охрана, и тези типове са кекави и нещата при тях са само показни.

— Ами останалите похитители? Твоите помощници? Как успя да ги убедиш да се присъединят към теб?

— Да ги убеждавам ли? — учуди се Джак. — Не знам за вас, нюйоркските ченгета, но да си надзирател... Това бавно те разяжда. Ние сме в търбуха на звяра, а не сме сторили нищо, за да попаднем там. Като прибавиш мизерните заплати, разводите и самоубийствата, до които все по-често се стига, ще получиш чудесна рецепта за истинска катастрофа. Никога не са те замервали с лайна в лицето, нали? Не е много приятно изживяване, за което и да е човешко същество.

— Звучи сърцераздирателно — съгласих се. — Но да екзекутираш Първата дама, кмета, един свещеник и Джон Руни само защото си бил стресиран? Това надали ще мине пред съдията.

Джак като че ли не ме чу. Гледаше унесено настрани от шосето. Зад оголените клони на дърветата последните отблясъци на залязващото слънце чертаеха причудливи плетеници от сенки и светлини по асфалта.

— Направихме го заради всички нас — додаде тихо той. — Можеш да си продължаваш работата и да ни натикаш обратно в затвора. Няма значение. И без това през последните петнадесет години все там съм бил. Животът на надзирателите не се различава кой знае колко от живота на затворниците, само че ние се редуваме на смени по осем часа.

— Ако толкова те безпокои как ще си устроиш занапред живота, имам добри новини за теб — съобщих аз на убиеца на полицаи и изключих касетофона, който досега записваше в джоба на якето ми. — Ще сторя всичко, което е по силите ми, Джак, за да получиш смъртната присъда.

[1] Популярна телевизионна игра викторина, появила се през 1964 г., с автор Марв Грифин. — Б.пр. ↑

114.

Беше осем часът и вече се бе напълно стъмнило, когато паркирах край тротоара на една пряка от малката къща на Делафийл авеню в елегантния квартал Ривърдейл в Бронкс. Отстоеше само на няколко преки от Манхатънския колеж, където се бях учил да разсъждавам логично, да анализирам и да бъда по-добър човек.

Преди минути приключихме с обмислянето на нашия план на паркинга на „Фууд Емпориъм“. Стив Рено и хората му вече се бяха разположили на удобни позиции наоколо. Бяхме обкръжили къщата и подсигурили техниката за видеонаблюдение и подслушване.

Време беше да сложим ръка на последната, най-смрадливата торба с боклук.

Вътрешният човек. Къртицата. Онзи, когото Джак наричаше Чистника.

Според рапорта на един от снайперистите, заели позиция до стената в задния двор, нашият заподозрян сега беше на долния етаж и довършваше вечерята със семейството си. Снайперистът дори ни описа менюто от задушени телешки ребра, картофено пюре и аспержи.

— Кола откъм южната страна — съобщих по радиостанцията, когато син линкълн премина покрай мен. Щом колата намали пред къщата, която бяхме обкръжили, видях, че на страничния прозорец бе залепен стикер за такси към летището.

— По всичко изглежда, че идва за нашия човек — казах аз. — Къде точно в къщата се намира в момента?

— Току-що се качи на горния етаж — отвърна снайперистът.

— Какво прави там? — поинтересувах се.

— Мие си ръцете — докладва снайперистът след кратка пауза. — Ето, вече свърши. Слиза долу.

— Бъди нащрек, Стив — казах в радиостанцията. — Не ме изпускайте от очи. Влизам.

Изскочих от колата си. Предвкусвах удоволствието. Или поне се надявах да има такова.

— Потърси си друг адрес — заповядах на шофьора на таксито, като му размахвах полицейската си значка, щом стигнах до тухлените стъпала пред къщата. — Неговият полет току-що бе отменен.

Натиснах звънеца на вратата и се отдръпнах настрани зад близкия грижливо подстриган жив плет. До вратата имаше малко прозорче за наблюдение. По-навътре в коридора се виждаха жена и три деца, които разчистваха енергично масата във всекидневната след вечерята.

Предположих, че не бяха поканени на празнично пътуване до Коста Рика със скъпото татенце.

Някаква фигура премина покрай прозореца и аз измъкнах своя глок. После вратата бавно се отвори.

Пол Мартели измъкна през вратата голям куфар и черна чиновническа чанта. На лицето му се изписа пълно недоумение, щом видя как таксито, повикано за летището, потегля без него. Тъкмо в този момент аз изскочих от укритието си зад живия плет.

— Как си, Пол? — поздравих го. — Забавно е да те види човек в това положение. Току-що привърших разговора си с един твой съратник, наречен Джак. Изпраща ти своите почитания.

Видях как очите на шефа на преговарящия екип на ФБР неудържимо потрепнаха от обзелия го ужас. Изведнъж дясната му ръка, онази, която държеше куфара и бе близо до кобура с деветмилиметровия пистолет, се разтрепери.

Показах му глока си, който държах притиснат до крака си. В същия миг лазерните прицели на трима от нашите снайперисти затанцуваха по гърдите му подобно на разлютени пчели.

— Би било фатална грешка, Пол, ако посегнеш към този пистолет — обясних му аз. — Ала бих искал да те видя как ще се опиташ. Хайде, Чистник, стреляй.

— Ис-ис-ка-а-м адвокат — заекна Пол Мартели, когато половин час по-късно го приковахме с белезници към крака на бюрото в кабинета ми в нашия отдел в Манхатън.

Нямаше и следа от самоувереното му спокойствие, с което го бях запомнил от дните и нощите, през които бяхме заедно пред катедралата „Сейнт Патрик“. Сега ръцете на мъжа, седящ пред мен, трепереха неудържимо. Тъмни кръгове от пот бяха избили под ръкавите на чистата му, безупречно огладена синя риза. В коридора беше пълно с федерални агенти, цяла армия, която чакаше да се заеме с него.

Ала имаше още едно нещо, което исках да си изясня.

Джак вече ми бе разказал по-голямата част. Как той и Пол Мартели на бърза ръка се сприятелили след драматичната ситуация със заложниците в затвора „Райкърс“. И как открили, че споделят еднакво, нестихващо презрение към системата; как изпаднали във възторг, като установили какви блестящи възможности се разкриват пред тях.

Мартели бил техният вътрешен човек по време на обсадата на катедралата. Той умело насочвал нашите ходове в най-изгодната за похитителите насока, като винаги действал прикрито, зад сцената, ловко използвайки грешките ни. Можеше да се каже дори, че направлявал цялата обсада като по учебник, понеже прекрасно знаел какви ще бъдат реакциите ни. Освен това още от самото начало на обсадата е имал значително влияние върху всички нас.

— Не е нужно да ти обяснявам как се играе тази игра, нали, Пол? Сътрудничеството с нас е единственото, което може да те спаси — заговорих аз. — Точно сега музиката все още свири, но ще ти подсказва нещо: местата в залата вече са почти изцяло заети.

Мартели продължаваше да седи насреща ми, примигваше и се потеше. Струваше ми се, че нагледно виждам как мислите му трескаво препускат в мозъка му. Дясното му коляно внезапно започна да подскача.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да узнаеш, но при едно условие — отрони накрая той.

— И какво е то? — полюбопитствах аз.

— Това място е ужасно мръсно — присви устни агентът от ФБР. — Имам нужда от влажна тоалетна кърпичка. Нервен съм, Майк.

— Как успяхте да убиете Първата дама? — запитах го, след като му подхвърлих книжна салфетка, напоена с освежителна течност с мирис на лимон, която измъкнах от чекмеджето на бюрото си. Мартели не промълви и дума, докато не избърса старателно лицето си и китките си. Вече изглеждаше значително по-спокоен.

— Алварес я уби.

— Хосе Алварес? — учудих се аз. — Похитителят, който загина при бягството в шоурума на автосалона?

— По-точно братовчед му Хулио — поясни Мартели. — Трябваше да се прицелим много нависоко — продължи той, загледан в задната страна на монитора на моя компютър. — За да има държавно погребение, на всяка цена трябваше да разполагаме с много високопоставен покойник. И на всичкото отгоре смъртта на тази личност трябваше да изглежда като причинена от нещастен случай. В продължение на много месеци издирвах най-подходящата жертва сред всичките налични възможности. И щом прочетох за алергията на Първата дама, както и за ежегодната им, традиционна вечеря в ресторанта „Л'Арен“, прецених, че сме намерили решението. Тогава се събрахме, обмислихме всичко още веднъж и се споразумяхме. Хулио напусна работата си като надзирател и постъпи в ресторанта като стажант готвач в „Л'Арен“. Когато Президентът и Първата дама се появиха там, той капна малко фъстъчено масло в порцията ѝ гъши дроб.

— Значи всичко е било само заради парите? — попитах аз високопоставения агент от ФБР.

— Майк, не можем всички да сме благородни и безкористни като теб — въздъхна преговарящият и за пръв път от началото на разпита събра кураж, за да ме погледне в очите. — Разбира се, че беше заради парите. Искахме да изработим тези толкова богати и надменни задници, които взехме за заложенници. Те самите ще ти го потвърдят. Ако благоволят да разговарят с теб, разбира се. Парите винаги са движители този мръсен свят, Майки.

Изгледах Мартели с отвращение. Един млад агент от ФБР с жена и две деца беше убит при опита ни да проникнем в катедралата, но Мартели очевидно никак не се тревожеше от това.

Ала видях как в очите му се надигна паника, когато кимнах към вратата и федералните агенти влязоха, за да го отведат.

— Няма ли възможност да ми послужиш с още една освежаваща салфетка за из път, Майк? — забързано попита той.

Отворих чекмеджето на бюрото си, но след част от секундата го затръшнах с все сила.

— Няма да повярваш, но кърпичките ми са свършили.

ЕПИЛОГ СВЕТЦИТЕ

Седмица по-късно, в събота сутринта, слънцето грееше ярко, ала навън бе пронизващо студено и ветровито. Ние, цялото семейство Бенет, с решителна стъпка преминахме през входа на парка Ривърсайд, заобиколен от високи каменни стени. Зад оголените дървета се виеше река Хъдсън, или *нашата река*, както Мейв имаше навика да я нарича. Приличаше на безкрайна лента от разтопено сребро.

Не ми отне много време да намеря дървения кол, обвит с оранжева лента. Само преди три месеца ние двамата — моята скъпа жена и аз — го бяхме поставили тук, в края на ливадата с изглед към реката.

Пуснах на земята дъбовата фиданка, която носех на рамо, и извадих кола от дупката. Погледнах към най-големия си син. Брайън ми кимна и заби лопатата в земята.

Всички се изредихме. Наложих се да помогна на Шона и Криси, но Трент настоя сам да се справи. Накрая забучих фиданката в дупката, която дружно бяхме изкопали. После се отпуснах на колене и с ръцете си започнах да бутам черната пръст към корените на дръвчето. Много скоро ми се притекоха на помощ. Всички бяхме коленичили на земята, заровили ръце в прясно изкопаната пръст.

Накрая се надигнах и се загледах мълчаливо в тънкото дръвче, усещайки как студеният влажен вятър брули изпоцапаните ми с калта ръце. Сякаш целият свят бе притихнал. Тишината се нарушаваше единствено от някакъв влекач, лениво напредващ на север по реката.

Спомних си как двамата с Мейв се любувахме на залеза на слънцето при последния ни пикник тук. Беше през лятото миналата година. Преди рака. Последните ни безоблачни дни, когато всичко беше наред. Децата ловяха светулки, а аз бях отпуснал глава върху рамото на Мейв, докато се любувах на небето, обагрено в синьо-златисто сияние. И сега, докато стоях тук без нея, усещах тежестта на тялото ѝ, облеганото до моето.

— Подаръкът на мама за нас — промълви накрая Криси и погали нежно тънкото стъбло на дървото. — Нали, татко?

— Точно така, Криси — отвърнах, грабнах моето бебче и го вдигнах на раменете си. — Когато беше съвсем малка, това бе любимото място на мама, където обичаше да ви води вас, всичките. Тя ми заръча да ти кажа, че всеки път, когато поискаш да си поговорите, би искала да дойдеш тук или просто да погледнеш през прозореца към това място и да си мислиш за нея.

Улових ръцете на Джулия и Бриджет и събрах цялото семейство около малкото дърво. Носех обичата на лявото си ухо и винаги щях да я нося, независимо от модата, независимо от възрастта ми.

— Мама ни събра всички заедно — изрекох аз и огледах лицата на моите деца. — И докато всички сме заедно, тя винаги ще бъде с нас.

По-скоро усетих, отколкото чух, че Криси се разплака, докато прекосяхахме тревистата ливада. Свалих дъщеря си от раменете си и я притиснах до гърдите си, но тя продължаваше да плаче.

— Какво има, скъпа?

— На малкото бебе пийп му липсва мама — изрече тя неутешимо. — Толкова много. Толкова много.

— Зная — сподавено изрекох аз и се опитах да бърша едновременно и нейните, и моите сълзи. Вятърът се усили, начерта бразди върху доскоро спокойната повърхност на водата и запрати куп ледени снежинки по мокрите ни бузи. — И на татко пийп също му липсва — добавих.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън; Майкъл Ледуидж

Заглавие: Лош късмет

Преводач: Стамен Стойчев

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Стоян Меретев

ISBN: 978-954-26-0804-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6889>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.